

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Чудесна авантюра,
която ще се понрави
както на новациите,
така и на маниаците!
Къркъс Ривю

ФАНТАСТИКА

47

ХАРИ ХАРИСЪН

АВТОРЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДИТЕ
ХЮГО и **НЕБЮЛА**

СТОМАНЕНИЯТ ПЛЪХ СИ СВИРКА БЛУС

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ХАРИ ХАРИСЪН СТОМАНЕНИЯТ ПЛЪХ СИ СВИРКА БЛУС

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

В замяна на своя живот Хлъзгавия Джим трябва да достави изчезналия чужд артефакт от планетата Лиокукае — сметище на Галактическия съюз за неприспособими хора, убийци, манияци и неизлечимо противни типове. Под прикритието на лидер на рок-бандата „Стоманени плъхове“ Хлъзгавия Джим нарушава всички закони на планетата, в това число и музикалните. Разполага само с тридесет дни, за да намери и върне артефакта... или бавно действащата отрова, която Съюзът го е накарал да изпие, ще се задейства и Хлъзгавия Джим ди Гриз ще се превърне в спомен.

1.

Катеренето по стената не беше лесно, но прекосяването на тавана се оказа съвсем невъзможно. Докато не съобразих, че съм подходил неправилно. Толкова беше очевидно, след като си го помислих. С прикрепени към тавана ръце не можех да си движа краката. Затова изключих молекувръзните ръкавици и увиснах само на подметките на ботушите си. Кръвта нахлу в главата ми — както можеше да се очаква — и почти ми се догади. Но пък щеше да стане.

Какво ли правех тук, увиснал с главата надолу от тавана на Монетарницата? Ами гледах как машината долу сече монети от по петстотин хиляди кредита — те издрънчаваха и падаха в чакащите ги кошове. Значи отговорът на горния въпрос е съвсем очевиден. За малко и аз да падна като тях, щом изключих мощността на единия крак. Люшнах го напред в гигантски разкряч и плеснах стъпалото му здраво в тавана, като отново му включих енергията. Генераторът в ботуша излъчи поле със същата свързваща енергия, която държи молекулите сцепени една за друга, и това превърна крака ми, поне временно, в част от самия таван.

Още няколко широки крачки и се озовах над кошовете. Попипах се по кръста, стараейки се да пренебрегна замайването, и измъкнах кордата от голямата тока на колана си. Прегънах се на две, за да достигна тавана с ръце, бутнах жака в пластера и го включих. Молекувръзното поле стегна яко и пуснах краката си. Увиснах и се люшнах, но вече с главата нагоре. Кръвта започна да се оттича от почервенялото ми лице.

„Хайде, Джим, не се помайвай — подканих се сам. — Алармата ще гръмне всеки момент.“

И бях съвсем прав — сирените завиха, сигналните лампи замигаха и през стените отекна мощен писък. Насмалко да изпищя и аз, но нямах време за това. Палец върху енергийния бутон и изключително здравата, почти невидима едномолекулна корда изсвистя от тока и меко ме спусна надолу. Когато протегнатите ми ръце се

заровиха в монетите, спрях. Отворих коженото си куфарче и го провлякох през купа, докато не се напълни с лъскавите, проблясващи красавици.

Затворих го, щракнах ключалката и мъничкото моторче забръмча и ме вдигна отново на тавана. Краката ми се удариха и се залепиха. Изключих теглича.

Вратата под мен се отвори и влязоха двама пазачи.

— Кой мож дай влезъл тука? — извика първият и завъртя оръжието си на всички страни. — Алармата на вратата не е пищяла.

— Никой. Не виждам нищо — каза вторият.

Огледаха по пода и из залата. Не и нагоре. Надявах се на това. Но пък се потях. Капките се събираха. Капеха.

С ужас наблюдавах как се пръскат по шлема на пазача.

— Следващата стая! — извика той и ревът му буквално пресуши петънцето пот.

Изфучаха навън, вратата се затръшна, прекосих тавана, пропъльзах по стената и се свлякох изтощен на пода.

„Десет секунди, не повече“ — напомних си сам.

Оцеляването е жесток учител. Това, което беше изглеждало добра идея, сигурно наистина е било добра идея. Но точно сега страшно съжалявах, че се бях натъкнал на съобщението.

„Церемония по откриването на новата Монетарница на Паскънджак... планетата, която често наричат Монетосвят... Първо тиражиране на монети от половин милион кредита... поканени са официални лица и пресата.“

Беше ми подействало като изстрел за старт на бегач на сто метра. Спринтирах. Седмица по-късно стъпих на космическия терминал на Паскънджак с куфар в ръка и фалшива прескарта в джоба. Дори гъмжащите въоръжени части и силната охрана не можаха да озаптят лудостта ми. Машинариите в куфара ми бяха имунизирани против всички известни детектори за сигурност. Куфарът излъчваше напълно фалшива картина на съдържанието си, независимо какво излъчване проникваше в него. Походката ми беше лека, усмивката — широка.

Сега лицето ми беше пепеляво, а когато се изправих, коленете ми трепереха.

„Ти си спокоен. Ти си уравновесен. И самата невинност.“

Глътнах успокояващо-уравновесяващо хапче, приготвено да действа незабавно. Една, две, три крачки до вратата. Лицето излъчва гордост, осанка благородна, съзнание чисто.

Сложих си старомодните, инкрустирани с бижута очила и надникнах през вратата. Ултразвуковият образ беше мъглив. Но достатъчно ясен, за да различа бързащите по коридора фигури. Когато изчезнаха, отворих вратата, промуших се през нея и я оставих да се затвори.

Видях как някакви въоръжени с крясъци подкарват по коридора колегите ми — журналисти. Обърнах се и закрачих решително в противоположна посока.

Поставеният там пазач наведе автомата и го насочи право в токата на колана ми.

— La necesejo estas ĉi tie? — казах и се усмихнах мазно.

— Кво? Кво правиш тука?

— О! — изсумтях аз презрително. — Доста слабо образование, особено в областта на есперанто, нали? Ако искаш да знаеш, преведено на вулгарния жаргон на тази планета, казах ми, че мъжката тоалетна е някъде насам.

— Да, ама не е. Уттатък.

— Много сте мил.

Обърнах се и се понесох неуверено по коридора. Направих цели три крачки, преди реалността да задейства бавните му реотани.

— Ей, ти, я ела тука!

Спрях, обърнах се, посочих зад него и попитах:

— Натам ли?

Газоизлъчвателят в шепата ми — бях го извадил, докато бях с гръб към него — го нацели и изсвистя късо. Очите му се затвориха и краката му се подкосиха. Докато се строполяваше, измъкнах автомата от отпуснатите му ръце и го поставих върху гръдния му кош. Не ми трябваше. Бързо прекрачих кротко спящия пазач и отворих вратата към аварийната стълба. После я затворих, облегнах се и поех дълбоко дъх. Извадих картата от журналистическия комплект и поставих пръст

върху символа за стълби. Сега надолу към склада... отдолу отекнаха стъпки.

Нагоре. Тихо, на меки подметки. Промяната в плана бе съвсем уместна, след като прозвуча алармата, Зачеркваща елементарното измъкване с тълпата. Нагоре, няколко отсека, докато стъпалата не завършиха пред врата, означена „КРОВ“. На местния език това би трябвало да означава покрив.

Имаше три различни алармени системи, които изключих преди да открях вратата и да се промуша през нея. Огледах обичайната бъркотия по покрива. Водни цистерни, отдушници, вентилатори — и комини с прилични размери, изригващи пушек. Великолепно.

Куфарчето с парите се изду, след като напъхах в него уличаващите ме инструменти и принадлежности. Отворих токата и измъкнах от нея макарата и мотора. Прикрепих молекувръзната пломба от окачващата корда към чантата, после я пуснах в комина. Бръкнах възможно най-надълбоко и фиксирах механизма на макарата в широката тръба.

Готово. Можех да почакам, колкото трябва, докато шумотевицата заглъхне. Инвестиция, която очаква да си я приберат. След това, въоръжен единствено със своята невинност, се върнах по същия маршрут надолу по стълбите до приземния етаж.

Вратата се отвори и затвори безшумно и ето ти го пазача, с гръб, толкова близо, че да го пипнеш. Което и направих, като го потупах леко по рамото. Той изкрещя, скочи встрани и вдигна автомата.

— Не исках да ви стряскам — казах мило. — Страхувам се, че си изгубих хората. Пресгрупата...

— Сержант, хванах един — избоботи той в микрофона на рамото си. — Аз, слушам, редник Измет, пост единайсе. Слушам. Да го задържа. Разбрано. — Той насочи дулото между очите ми. — Не мърдай!

— Нямам такова намерение, уверявам ви.

Разгледах с възхита ноктите си, разроших пуха по якето, засвирих си с уста, изобщо опитвах се да не обръщам внимание на трептящото дуло на автомата. Последва тропот на тичащи ботуши и скоро до нас дотропа цяло отделение, водено от намръщен сержант.

— Добър ден, сержанте. Бихте ли ми обяснили защо този войник си е насочил оръжието към мен? Или по-точно, защо всички вие сте

насочили оръжията си към мен?

— Вземи му багажа. Шибни го. Доведи го.

Лаконичен човек беше този сержант.

Асансьорът, в който ме напъхаха, не беше отбелязан в картата за журналисти. От друга страна, в тази карта нямаше и намек за многобройните нива под наземния етаж, нива, проникващи дълбоко в земните недра. Налягането притискаше тъпанчетата ми, докато се спускахме — почти толкова етажи надолу, колкото обикновено изкачваш до върха на някой небостъргач. В стомаха ми също натежа, когато си дадох сметка, че съм захапал повече, отколкото мога да сдъвча. Бутнаха ме в някакъв подземен етаж, повлякоха ме през заключени решетъчни врати, една след друга, докато накрая стигнахме при единична, твърде потискаща килия. Традиционно празна, с голи лампи и табуретка. Въздъхнах и седнах.

Опитите ми да завържа приказка бяха пренебрегнати, както и журналистическата ми карта, която ми бе прибрана заедно с обувките и с останалата част от облеклото. Увих се в робата от бодливо черно зебло, която ми хвърлиха, отпуснах се на табуретката и не направих никакъв опит да занимавам пазачите си.

Честно казано, всичко това предизвика у мен известно униние, което се задълбочи, след като ефектът от успокояващо-уравновесяващото хапче започна да се изпарява. Тъкмо когато духът ми беше достигнал най-ниската си точка, високоговорителят изгъгри неразбираеми инструкции и бързо бях поведен през коридора до друго помещение. Лампите и табуретката бяха същите, но този път бях поставени срещу стоманено бюро с офицер с още по-стоманен поглед зад него. Погледът му говореше достатъчно красноречиво, когато посочи подложените ми на пълна дисекция облекло, чанта и обувки.

— Аз съм полковник Невредан. Вашето положение е много тежко.

— Винаги ли се отнасяте по този начин с междузвездните журналисти?

— Личната ви карта е фалшива. — Гласът му беше топъл като две блъскащи се една в друга скали. — В обувките ви има молекувръзни излъчватели...

— Няма закон, който да забранява това!

— На Паскъонджак има. Тук има закон срещу всичко, което заплашва сигурността на Монетарницата и на Междузвездните кредити, които се произвеждат тук.

— Не съм сторил нищо нередно.

— Всичко, което сте направили, е нередно. Опит да измамите нашите органи за сигурност с фалшива журналистическа карта, стряскане на пазач, влизане в Монетарницата без контрол — по нашия закон всички тези неща са престъпление. Това, което сте направили до този момент, ви осигурява четиринадесет доживотни присъди. — Мрачният му глас помрачня още повече. — Но има и нещо по-лошо...

— Какво може да бъде по-лошо от четиринадесет доживотни присъди? — Въпреки усилиято ми да изглеждам спокоен, долових, че гласът ми трепери.

— Смърт. Това е наказанието за кражба от Монетарницата.

— Не съм откраднал нищо! — Сега тремолото бе съвсем отчетливо.

— Това ще се разбере много скоро. Когато се взе решение за сечене на монети от по петстотин хиляди кредита, се взеха и всички предпазни мерки срещу кражба. В тези монети е вграден предавател, който отговаря на определен сигнал, на определена честота. Отговаря и разкрива местоположението на монетата.

— Тъпо. — Казах го с повече храброст, отколкото имах. — Тук няма да подейства. Не и при всичките монети, които сте направили...

— Всички те сега са прибрани в оловен сейф с дебелина на стените три метра. Противоядрен. Ако има други монети извън нашето хранилище, сигналът ще прозвучи.

Като по поръчка чух звън на камбани в далечината. По желязното лице на моя инквизитор пробягна хладна усмивка.

— Сигналът — каза той.

Поседяхме си така няколко тягостни секунди. Най-после вратата широко се разтвори и припрените пазачи оставиха върху бюрото едно много познато ми отнякъде куфарче. Полковникът го повдигна и изсипа монетите.

— Значи така изглеждали. Никога не бях...

— Млък! — изгърмя той. — Тези са били измъкнати от цеха за монетосечене. Намерили са ги скрити в комина от топилнята. Заедно с тези предмети.

— Това не доказва нищо.

— Доказва всичко!

Бърз като змия, той сграбчи ръцете ми и ги притисна в една плоча на бюрото. Тукатси във въздуха над нея се появиха холограми на отпечатъците на пръстите ми.

— Взети ли са отпечатъци от монетите? — попита той през рамо.

— Много — отвърна му призрачен глас.

Част от повърхността на бюрото се надигна и поднесе нещо като снимки на отпечатъци. Той ги погледна и за втори път бях удостоен със смразяващата му усмивка, след което полковникът пусна отпечатъците в една цепнатина. Втора холограма излетя във въздуха покрай първата, намести се върху нея и я припокри, когато той натисна клавишите.

Двойният образ затрептя и се сля в един.

— Идентични! — заяви полковникът триумфално. — Можете да ми кажете името си, ако желаете. За да го изпишат правилно върху надгробната плоча. Но само ако желаете.

— Какво значи надгробна плоча? Каква смъртна присъда? Това е в нарушение на Галактическия закон!

— Тук няма галактически закон. — Гласът му прозвуча като траурен марш. — Тук важи само законът на Монетарницата. Присъдата е окончателна.

— Процесът... — промълвих съкрушен. В главата ми се завъртяха кадри с адвокати, апелации, жалби и възражения.

Но в гласа му не долових никаква милост и по устните му не пробяга дори и най-студеното подобие на усмивка.

— Наказанието за кражба в Монетарницата е смърт. Процесът се гледа след екзекуцията.

2.

Все още съм млад. Но, изглежда, няма да мога да остарeya. Това, че посветих живота си на престъплението, ме доведе до значително по-ниска продължителност на живота, отколкото можеше да се очаква. Ето ме, нямам и двайсет години. Ветеран, воювал в две войни. Бях лежал в затвор и бях избягал, бях потиснат от смъртта на моя добър приятел, Епископа, бях впечатлен от Марк Форър, великия Изкуствен интелект. И това ли беше всичко? Получих ли си го? Само толкова живот? Свърши се.

— Никога! — закрещях силно, но двамата пазачи просто ме стиснаха още по-здраво под мишниците и ме задърпаха по коридора. Третият въоръжен пазач мина напред и отключи решетката на клетката, а този зад мен стовари приклада на автомата в бъбреците ми.

Добри бяха и не ми оставяха никакви шансове. Бяха едри и зли, а аз — дребен и хилав. Треперещ от страх, се приведох още по-ниско. Щом отвори вратата на клетката, пазачът с ключовете се обърна към мен и отключи белезниците ми.

И изпъшка, когато коляното ми улучи стомаха му и го изрита в клетката. В същото време сграбчих китките на двамата си странични пазачи, рязко кръстосах ръце в мигновено усилие и ги издърпах така, че да се блъснат един в друг. Черепите им издрънчаха приятно. В същия момент се люшнах назад и ударих носния хрущял на тъмничаря зад мен с темето си. Всичко това стана горе-долу едновременно.

Две секунди преди това бях вързан пленник.

Сега единият пазач беше извън полезрението ми и стенеше в клетката. Двата други се държаха за главите и ревяха. Четвъртият държеше разкървания си нос. Те не очакваха това: аз — да.

Затичах се. Назад по пътя, по който бяхме дошли, през все още отворената врата. Грубите, ядосани гласове бяха отрязани, след като я затръшнах и я заключих. Дебелият й панел се разтърси от блъскащите се в нея тела от другата страна.

— Пипнах ли те? — извика победоносен глас и две яки ръце ме сграбчиха. На пипане нямаше как да разбере, че съм Черен пояс. Схвана го по по-грубия начин.

Със затворени очи и равномерно дишане той просто си заспа и изобщо не протестира, когато му свалих униформата и оръжията. Нито пък ми благодари, когато покрих белите му телеса със зеблената роба, та да прикрия възлясалите му гащи от нечий нахален поглед. Дрехите му не ми бяха съвсем несъразмерни, макар да не бяха и съвсем по мярка, но все щяха да свършат работа, особено ако понахлупех фуражката над очите си.

Помещението имаше три врати. Едната, която бях заключил, се тресеше и всеки момент щеше да изскочи от пантите. Втората беше онази, през която бяхме дошли. Не беше необходима голяма интелигентност, за да използвам ключовете на изпадналия в безсъзнание пазач и да отворя третата.

Водеше към складово помещение. Тъмни рафтове, отрупани с неизвестни предмети, се губеха в далечината. Не много обещаващо. Но не бях в положение, при което да мога да избирам. Бързо отскочих до входната врата, отключих я, оставих я отворена и се гмурнах в складовото помещение. Още преди да успея да заключа, последва мощен трясък и се чуха гневни викове — насилниците бяха успели да изкъртят вратата.

Подвеждането в лъжлива посока нямаше да продължи дълго. Бегом покрай рафтовете. Да се скрия тук? Не, щеше да последва внимателно претърсване. Врата в другия край, заключена. Отключих я, откряхнах я и надникнах. Празно помещение. Отворих широко и пристъпих.

Пристъпих много кротко, защото всички пазачи, наредени по конец до отсрещната стена, бяха насочили автоматите си към мен.

— Застреляйте го! — заповяда полковник Невредан.

— Предавам се!

Бързо вдигнах ръце във въздуха. Пръстите трепнаха на спусъците. Свърши се.

— Не стреляйте — искам го жив. Засега.

Стоях замръзнал, без да дишам, докато пръстите на спусъците не се отпуснаха. Хвърлих поглед нагоре и видях металното око на камерата на тавана. Сигурно имаха такива във всяко помещение и из

целия коридор. Бяха ме наблюдавали през цялото време. Браво, Джим, добър опит. Полковникът скръцна зловещо със зъби и вирна пръста си към мен.

— Хванете го. Оковете го. Вържете го. Доведете го.

Всичко това бе изпълнено с безмилостна деловитост. Пръстите на краката ми застъргаха по пода, докато ме влачеха назад към клетката. Съблякоха ме до шушка, хвърлиха ме на пода и ме покриха с черната роба. Вратата издрънча и останах сам. Много сам.

„Горе главата, Джим. Бил си и в по-голяма беда — рекох си усмихнато. И после се озъбих сам на себе си. — Кога?“

Отново в клетката. Безплодният ми опит да се измъкна само ми беше донесъл няколко натъртвания.

— Не може да бъде! — извиках. — Не може всичко да свърши така.

— Може — и ще свърши — прокънтя погребалният глас на полковника. Вратата на клетката се отвори.

Под дулата на дузина автомати, насочени срещу мен, един пазач влезе с поднос, върху който имаше бутилка шампанско и една-единствена чаша.

Гледах замаян и невярващ как пазачът отвърта телчицата. Тапата изгърмя и пенливата златиста течност кипна в чашата. Той ми я подаде.

— Какво е това? Защо? — смотолевих аз, зяпнал с изцъклен поглед надигащите се мехури.

— Последното ти желание — каза Невредан. — И цигара.

Извади папироса от пакета, запали я и ми я подаде.

— Не пуша.

Той стъпка папиросата с пета.

— Пък и — шампанско и цигара — това не е моето последно желание.

— Това е. Формите на последно желание са стандартизирани по закон. Пий.

Пих. На вкус беше добро. Оригнах се и протегнах чашата.

— Долейте ми. — Каквото и да е — да печеля време, да помисля. Гледах как виното се излива в чашата, но мозъкът ми беше тъп и празен. — Нищо не ми казахте за... екзекуцията.

— Искаш ли да знаеш?

— Всъщност не.

— Тогава ще ти я опиша с удоволствие. Уверявам те, че подходящият метод беше предмет на задълбочено обсъждане. Преценени бяха възможностите за стрелково отделение, електрошок, отровен газ. Когато се приемаше законът, внимателно бяха обсъдени много възможности. Но всички те предполагаха, че някой ще трябва да натиска копче или спусък, а това не е твърде хуманно за изпълнителя.

— За изпълнителя? А какво да кажем за осъдения?

— Без значение. Твоята смърт е решена и ще стане съвсем скоро. Ще стане следното. Ще бъдеш отведен в херметична камера и там ще те оковат. Входът ще бъде заключен. След това камерата ще се напълни с вода от устройство, което ще се задейства от собствената ти телесна топлина. То винаги е там. Винаги е включено. Сам ще поемеш отговорността за собствената си екзекуция. Според теб това не е ли дори твърде хуманно?

— Че откога удавянето се смята за хуманно?

— Може би не е. Но ще ти се предостави пистолет с един куршум. Можеш да се самоубиеш, ако предпочиташ.

Отворих уста да им кажа какво мисля за тяхната хуманност, но бях хванат от много ръце и повлечен, преди да мога да проговоря. Чашата бе отнесена — както и аз. На глезена ми поставиха пранга. Верига я свързваше с една скоба в стената. Всички с изключение на полковника напуснаха. Той спря с ръка върху бравата на дебелата, несъмнено непропускаща вода врата.

Ухили ми се победоносно, наведе се и остави на пода старинен пистолет. Хвърлих се към него, но вратата се затвори и резето щракна окончателно.

Наистина ли това беше краят? Завъртях пистолета в ръцете си, видях тъпото очертание на единствения патрон. Край на Джими ди Гриз, край на Стоманения плъх, край на всичко.

Чу се далечно мляскане на отваряща се запушалка и от една дебела тръба на тавана върху мен потече студена вода. Загъркори и заплиска, покри стъпалата ми, стигна до глезените. Когато стигна до кръста, вдигнах пистолета и го погледнах. Май нямах голям избор. Водата равномерно се надигаше. Покри гърдите, стигна до брадичката ми, Потреперах.

След което водата престана да се излива отгоре. Беше студена и аз се разтреперих неконтролируемо. Светлината в херметичния глобус осветяваше само каменна стена и тъмна вода.

— Какво ми играете на copelдасој? — извиках. — Хуманното изтезание връзва ли се с хуманното убийство?

Миг след това получих отговор. Нивото започна да спада.

— Значи съм прав, инквизитори! — изревах. — Първо изтезание, после убийство. И се наричат цивилизовани. Защо го правите?

Последният литър вода се оттече през сифона и вратата бавно се отвори. Насочих пистолета към нея. Нямах нищо против да ме удавят, стига да можех да взема със себе си кретена полковник или сержанта садист.

Нещо тъмно се появи през откренатата врата. Пистолетът изгърмя и куршумът се заби в него. Куфарче.

— Спрете стрелбата! — ме призова мъжки глас. — Аз съм вашият адвокат.

— Той има само един патрон, не бойте се — чух гласа на полковника.

Куфарчето колебливо влезе в камерата, следвано от сивокос мъж, облечен в избродирана със злато и инкрустирана с диаманти черна тога, с каквато се кичат адвокатите из цялата Галактика.

— Аз съм вашият служебен адвокат, Педерасис Наркозес.

— Каква ми е ползата, щом като процесът ще се гледа след екзекуцията?

— Никаква. Но такъв е законът. Сега трябва да ви разпитам, за да мога да проведе защитата ви на процеса.

— Това е лудост. Аз ще съм умрял!

— Така е. Но такъв е законът. — Той се обърна към полковника. — Трябва да остана насаме с клиента си. Това също е част от закона.

— Имате десет минути, не повече.

— Ще стигнат. Пуснете моя асистент след пет минути. У него са съдебните документи и последната дума.

Вратата се захлопна и Наркозес отвори куфарчето си. Извади от него пластмасово шише, пълно с някаква зеленикава течност. Махна капачката и ми го подаде.

— Изпий го, цялото. Аз ще ти държа пистолета.

Подадох му оръжието, взех шишето, помирирах го и се изкашлях.

— Ужасно. Защо трябва да го изпия?

— Защото аз ти казвам. Това е от жизнено значение и нямаш друг избор.

Което беше вярно. Всъщност не беше ли все едно? Изгълтах го. Шампанското беше къде-къде по-вкусно.

— Сега ще ти обясня — каза той, запуши бутилката и я прибра в куфарчето. — Ти току-що изпи тридесетдневна отрова. Това е съставен от компютър комплекс от токсини, които в момента са неутрални, но след тридесет дена ще ти причинят ужасна смърт, ако не получиш противоотровата. Която също е съставена от компютър и дубликатът ѝ е невъзможен.

Той съвсем благоразумно отскочи назад, когато се хвърлих към него. Но веригата на глезена ми попречи да го достигна. Пръстите ми се свиха безполезно точно пред гърлото му.

— Ако престанеш да дращиш във въздуха, ще ти обясня — каза Наркозес с нотка на отегчена изтънченост. Зачудих се дали го прави винаги. Скръстих ръце и отстъпих назад.

— Така е по-добре. Макар да съм адвокат с лиценз за работа на тази планета, аз съм също така представител на Галактическия съюз.

— Страхотно. Паскънджаците искат да ме удавят, вие ме отравяте... Не беше ли тази Галактика мирна?

— Губиш време. Тук съм, за да те освободя. При определени условия, разбира се. Съюзът има нужда от криминален престъпник. Човек, който е едновременно и опитен, и благонадежден. Което си е чист оксиморон. Ти доказва криминалните си способности с почти успешната кражба. Отровата гарантира твоята благонадеждност. Мога ли да смятам, че ще сътрудничиш? В най-лошия случай животът ти се удължава с тридесет дни.

— Да, разбира се. Давай нататък. Не че имам някакъв избор.

— Нямаш.

Той погледна часовника, залепен на нокътя на малкия му пръст, и отстъпи встрани, защото вратата се отвори и влезе бузест брадат младеж с пачка документи.

— Великолепно — каза Наркозес. — Носиш ли последната дума? — Младежът кимна. Вратата отново бе затворена и заключена.

— Пет минути — каза Наркозес.

Новодошлият дръпна ципа на гащеризона си, свали го и заедно с него изчезна дебелината му. Гащеризонът бе дебело ватиран. Оказа се, че младежът изобщо не е дебел, а строен и мускулест като мен. Когато свали и фалшивата си брада, разбрах, че си приличаме като две капки вода. Примигнах и зяпнах в собствената си физиономия.

— Остават още четири минути, ди Гриз. Обличай костюма. Ще ти наглася брадата.

Мускулестият непознат навлече захвърлената ми роба. Наркозес извади от джоба си ключ, наведе се и отключи прангата на глезена ми. Подаде я на другия, който безстрастно я сложи на собствения си глезен.

— Защо... защо го правите? — попитах.

Той не ми отговори, а само се пресегна, взе пистолета и каза със собствения ми глас:

— Ще ми трябва друг патрон.

— Полковникът ще ти даде — рече Наркозес.

Тогава се сетих за нещо, което беше казал преди малко.

— Вие ме нарекохте ди Гриз. Знаете името ми?

— Знам много повече от това — каза той, докато притискаше брадата и мустаците на лицето ми. — Вземи тези бумаги. Последвай ме. И си дръж езика зад зъбите.

Бях много щастлив да изпълня всички тези указания. Хвърлих последен поглед към собственото си оковано „аз“ и пристъпих напред към свободата.

3.

Заситних след Наркозес с документите под мишница, като се мъчех да си внуша, че съм брадат и дебел. Пазачите не ни обърнаха внимание — всички до един наблюдаваха със садистично възхищение как водонепропускливата врата се затваря.

— Чакай! — извика полковникът, отвори малка кутия и извади от нея един патрон.

Вдигна глава, докато минавах покрай него, и ме погледна право в очите. Усетих как от порите ми избива пот. Стори ми се, че този мигновен поглед продължи цял час. После той се извърна и извика:

— Отворете вратата, идиоти! Зареждам пистолета и тогава затваряме.

Завихме по коридора и пагубната за здравето ми група изчезна от полезрението. Тихо, както си бях наложил, последвах адвоката през силно охранявания портал, в един асансьор, извън него и най-после през последната врата, най-после извън Монетарницата. След като минахме покрай въоръжените стражи и се запътихме към очакващата ни наземна кола, въздъхнах облекчено и казах:

— Господин...

— Стига вече! В колата. Ще говорим за вдигане на заплата в кабинета, не преди това.

Наркозес явно знаеше неща, които ми бяха убягнали. Подслушвателни устройства в декоративните дървета, покрай които минавахме? Акустични микрофони, насочени към нас? Едва сега си дадох сметка, че внимателно планираното ми престъпление се бе оказало пълен провал още от самото начало.

Шофьорът беше мълчалив като гробница. И също така отблъскващ. Загледах се в тичащия назад поток от сгради. После се появиха предградията. Продължихме, докато не стигнахме до една ниска постройка сред потънал в зеленина квартал. Предната врата се отвори и после безшумно се затвори зад нас, очевидно без никаква човешка намеса. Същото се случи и с вътрешната врата, която беше

изящно украсена със златна табела с инкрустирани бижута:
ПЕДЕРАСИС НАРКОЗЕС — АДВОКАТ

Щом вратата се затвори, аз се обърнах и заплашително насочих пръст срещу него.

— Знаели сте за мен още преди да кацна на тази планета.

— Разбира се. Проучването започна още щом бяха попълнени фалшивите ти пълномощия.

— Значи сте стояли встрани и сте ме оставили да замисля, планирам и извърша престъпление и да бъда осъден на смърт — без никакъв опит за намеса?

— Точно така.

— Това е престъпно! И то много повече от собственото ми престъпление.

— Не е съвсем така. При всички случаи щяха да те измъкнат от този последен плувен басейн. Просто искахме да видим доколко ще се справиш.

— И каква е оценката?

— Много добра. За младеж на твоята възраст. Получаваш работата.

— Браво на мен. — Реших също да мина на „ти“. — Но какво ще кажеш за моя двойник — оня тип, дето остана на мое място?

— Оня тип, както го нарече, е най-съвършеният и скъп хуманоиден робот, който може да се купи с пари. Които пари не са похарчени напразно, тъй като лекарят, който ще подпише смъртния акт, работи за нас. Инцидентът е приключил.

— Страхотно — въздъхнах аз и се отпуснах на канапето. — Виж какво, нямаш ли нещо за пиене? Изкарах дълъг ден. Но никакъв спирт. Една бира ще ми дойде добре.

— Гениална идея. Ще ти направя компания.

На стената се отвори малък, но добре зареден бар и продавачът поднесе две заскрежени халби. Отпих и мляснах.

— Чудесно. След като са ми дадени трийсет дни, няма ли да ми кажеш какво точно се иска от мен?

— Всичко с времето си — каза той и седна срещу мен. — Капитан Варод ме помоли да ти пратя поздрав. И да ти предам, че е знаел, че си го лъгал, когато си му обещал, че ще се откажеш от живота на престъпник.

— Значи ме е следял?

— Започваш да схващаш. След това последно криминално действие, което ще изпълниш за нас, ставаш честен човек. Или напротив.

— Ти ли ще ми кажеш! — Подсмихнах се и пресуших халбата. — Адвокат мошеник, на когото му плащат уж за да спазва закона. Стоял си настрана и си оставил тези главорези тук на Паскъонджак да си гласуват закон за съдебен процес след екзекуцията. После наемаш един престъпник, за да извърши криминален акт. Честно казано, не мога да нарека всичко това спазване на закона.

— Първо — каза той и вдигна назидателно пръст като истински служител на правосъдието, — ние никога не сме одобрявали тайния закон на Монетарницата. Той беше прокаран едва наскоро от тукашната параноична управа. Твоят арест беше първият и ще бъде последният. В момента текат големи размествания във ведомствата. Второ — втори пръст се вдигна, за да се присъедини към първия, — Съюзът никога не е прощавал насилието или криминалните деяния. Това е първият случай и той е резултат от необичайна поредица от обстоятелства. Решението да се извърши това беше взето след големи дебати. Само веднъж и никога повече.

— И всички ще ви повярват — усмихнах се недоверчиво аз. — Не е ли вече време да ми кажеш в какво се състои работата?

— Не. Защото аз самият не знам. Аз лично гласувах срещу цялата тази операция, така че ме изключиха. С теб ще разговаря професор Ван Дайвер.

— А трийсетдневната отрова?

— Ще те намерят в подходящия момент. — Той стана и се запъти към вратата. — Против моите принципи е да пожелавам късмет.

Изглежда, това беше неговата форма на пуританско-папска последна благословия. Защото веднага след като излезе, на негово място влезе възрастен тип с бяла брада и монокъл.

— Професор Ван Дайвер, предполагам?

— Имам честта — каза той и ми протегна тънката си влажна ръка да се здрависаме. — Вие трябва да сте доброволецът с бойното име Джим, за чието присъствие бях уведомен. Информираха ме, че би трябвало да ме чакате тук. Много добре от ваша страна, че сте приели

това назначение, което може да бъде наречено единствено деликатно и трудно.

— В голяма степен — обадох се аз, влизайки в неговия академичен стил. — Съществува ли някаква далечна възможност да бъда уведомен за естеството на това назначение?

— Разбира се. Аз не съм изрично оторизиран да ви предоставя аугментивна информация, касаеща историята и трагичното обстоятелство на загубата. Друг индивид, който ще остане безименен, ще ви осигури асистенцията, за която бихте настоявали. Но ще започна с обстоятелствата, които възникнаха преди малко повече от двадесет години...

— Бира. Имам нужда от освежаване. Вие ще желаете ли?

— Въздържам се от напитки, съдържащи алкохол и кофеин.

Той ме погледна стъклоно през заплашителния си монокъл, но аз си напълних халбата. Отпих, седнах и му махнах с ръка да продължи. Гласът му ме заля на мощни, монотонни вълни и скоро започнах да заспивам, но съдържанието на това, което говореше, бързо ме събуди. Той се разпротря много нашироко, с прекалено големи отклонения, но въпреки това материята се оказва твърде любопитна.

Една съкратена версия нямаше да му достави и половината удоволствие, а щеше да отнеме едва няколко минути. С думи прости, Галаксия Университатото бе изпратил експедиция на археологически обект на една далечна планета и там открили артефакт с нечовешки произход.

— Майтапите се — казах. — Човечеството е проучило по-голямата част от Галактиката през последните тридесет и две хиляди години, и никъде не са намерени следи от чужда раса.

Той подсмръкна шумно.

— Не се „майтапя“, както благоволихте да се изразите. Разполагам с визуални доказателства, снимки, които ни изпратиха от експедицията. Откритият артефакт е намерен в пласт, който е поне от един милион години, и не наподобява на нищо от съществуващата база данни от познатата ни Вселена.

Той извади снимка от вътрешния си джоб и ми я подаде. Взех я, погледнах я и я завъртях, тъй като не беше означено кое е горе и кое — долу. Усукана последователност от несъгласувани ъгли и форми, неприличаща на нищо, което бях виждал.

— Изглежда достатъчно чуждо, за да е чуждо — казах аз. Очите ме заболяха от взиране и пуснах снимката на масата. — Какво прави това нещо, какво представлява то и изобщо...

— Нямам и най-смътна представа, защото така и не беше доставено в университета. Пътят му, дължен съм да ви кажа, беше прекъснат и е от изключителна важност то да бъде намерено.

— Твърде немарливо отношение към единствения чужд артефакт във Вселената.

— Това е извън обхвата на моите компетентности и не беше необходимо да ми го казвате. Но бях упълномощен с безапелационното указание да бъде намерено и върнато. На всяка цена — която цена имам надлежните пълномощия да заплатя. Служители от Галактическия съюз ме увериха, че вие, с псевдоним Джим, сте се съгласили доброволно да намерите и върнете артефакта. Те ме увериха, че вие, въпреки вашата младост, сте специалист по такива неща. Мога само да ви пожелаая изключителен късмет — и ще очаквам с нетърпение да се срещна отново с вас, когато ни върнете посочения артефакт.

Той излезе и неговото място се зае от едър униформен флотски офицер. Който затвори вратата и ме изглежда със стоманен поглед. Аз му го върнах.

— Да не би вие да сте този, който най-последно ще ми обясни какво става?

— Адски вярно — изръмжа той. — Адски тъпа идея, но това е единственото, което можем да направим. Аз съм адмирал Бенбоу, шеф на Флотската сигурност на Съюза. Тези тъпи академици позволиха най-скъпоценният предмет във Вселената да се изплъзне от ръцете им и сега трябва да събираме парчетата и да тичаме след топката.

Обърканите метафори на адмирала не бяха по-съдържателни от академичните усуквания на професора. Откога ясната реч се бе превърнала в забравено изкуство?

— Хайде — подканих го аз. — Просто ми кажете какво се е случило и какво се очаква от мен.

— Така. — Той се отпусна на стола. — Това бира ли е? И аз ще взема една. Не, отказвам. Двойно, не, тройно високооктаново уиски и никакъв лед. Действай.

Робобарът ни подаде питиетата. Той пресуши своето, докато аз още надигах моето.

— Слушай сега. Въпросната експедиция се връщала от планетарното копане, когато корабът им изпитал известни затруднения в комуникацията. Разтревожили се, че това може да затрудни пътуването, и кацнали на най-близката планета, която нещастно и трагично се оказала Лиокукае.

— Защо нещастно и трагично?

— Млъкни и слушай. Намерихме ги с кораба им сравнително читави. Но без артефакта. По известни причини не можехме да направим нищо повече. Ето защо прибегнахме до твоите услуги.

— Хайде сега да ми кажете какви са тези „известни причини“.

Той се изкашля и погледна встрани, стана и си напълни отново чашата. Ясно беше, че макар да е печено старо космическо куче, е притеснен.

— Трябва да разбереш, че нашата роля и цел е поддържането на галактическия мир. Това невинаги е възможно. Понякога има индивиди, даже групи, които са неуязвими за нашето влияние. Буйни хора, някои от които определено неизлечимо луди. Въпреки всичко, което сме в състояние да направим, те остават имунизирани срещу нашите грижи, неуязвими за нашата помощ.

Той изгълта последните капки и аз добих чувството, че най-после ще стигнем до истината.

— Понеже не можем да ги убиваме — даваш си сметка, че това, което ще ти кажа сега, е достояние само за най-върховните власти, нали? — ние, тъй да се каже, уреждаме, грижим се, нали така, да бъдат транспортирани на Лиокукае, където могат да си живеят живота, който са предпочели, без да заплашват мирните култури на Съюза...

— Галактически боклучарник! — извиках аз. — Мястото, където вие, пресвети тесногръди фанатици, подмитате утайката под чергата! Не е чудно, че го пазите в свръхсекретна тайна.

— Я зарежи тоя назидателен тон, ди Гриз. Познавам ти много добре досието. Трябва да ти кажа, че то вони. Но те държим изкъсо за къдрите, след като изпи седемстотин и двайсет часовата отрова, тъй че ще правиш точно каквото аз кажа. Тъй, а сега ще те задръстя с всички гадни подробности относно Лиокукае, с цялата информация, с която

разполагаме. След което ми представяш плана си как ще върнеш онова нещо. Нямах избор.

— Мерси. С какви ресурси разполагам?

— Безгранични ресурси, неограничени фондове, безкрайна поддръжка. Всяка планета в галактиката внася във фонда на Галаксия Университатата. Те разполагат с толкова кредити, че всеки супербогаташ пред тях е супербедняк. Искам да ги изтупаш хубаво.

— Сега говорите на моя език! — За пръв път се заинтересувах от този отровен проект. — Донесете ми докладите — и малко храна — и ще видя какво мога да направя.

„Не е много“ — рекох си след няколко часа четене и препрочитане на тънкото досие и десетина корави и безвкусни сандвича. Адмиралът заспа в креслото и захърка като ракетна дюза. В папката нямаше никакви отговори, тъй че няколко въпроса щяха да свършат работа. Кое то ми осигури приятния повод да го събудя. С няколко разтърсвания го постигнах и злобните му червени очички се втреничиха в мен.

— Гледай да имаш сериозно основание за това.

— Имам. Какви са личните ви познания за Лиокукае?

— Всичко знам, тъпако. Затова съм тук.

— Изглежда, че е доста здраво закопчана.

— Доста здраво не е изразът, който бих използвал. Херметично закопчана, пазена, патрулирана, наблюдавана, здраво заключена, под карантина — каквото си избереш. Доставят се храна и лекарства. Нищо не се изнася.

— Имат ли си свои доктори?

— Не. Има медицински екипи, стационарни на космопорта — той е истинска крепост. И преди дори да си ме попитал — отговорът е не. Единствената тънка нишка доверие, което съществува между Флотата и лиокукайците, включва медицинските услуги. Те идват при нас и ние ги лекуваме. Само за миг да заподозрат, че медиците са намесени в някаква шашма, и доверието ще се стопи. Със сигурност ще последват епидемии и смърт. Това отпада.

— Ако останалата част на цивилизованата галактика не знае нищо за тях, какво знаят те за нас?

— Всичко, предполагам. Цензура не прилагаме. Предаваме им всички обичайни забавни телевизионни канали, а също така

образователните и новинарските програми. Те са добре снабдени с телевизионни приемници и могат да гледат повторения на най-гнусните програми и сериали. Според теорията, ако успеем да им натъпчем мозъците с телевизионен боклук, няма да ни създават повече грижи.

— И това действа ли?

— Вероятно. Но със сигурност знаем, че покриват най-високия рейтинг в цялата Галактика по нескончаеми часове пулене, прекарани пред екрана.

— Слизате и ги анкетираме?

— Не бъди глупак. В шаситата на всеки приемник са запоени записващи устройства. Прослушваме ги със спътник.

— Значи това, с което разполагаме, е една планета, заселена с кръвожадни, войнствени, побъркани телеманияци?

— Горещо-долу е така.

Скочих на крака, като разсипах изсъхнали трохи от гадните сандвичи по килима, и вдигнах високо юмруци и глас.

— Ето го.

Бенбоу примигна и ме изгледа смръщено.

— Кое?

— Отговора. Просто проблясък на една идея, засега. Но знам, че ще се разрасне и ще набъбне в нещо невероятно. Лягам да спя с идеята и като се събудя, ще я изгледам, ще я изпиям и ще ви я опиша в подробности.

— И каква е тя?

— Не бъдете ненаситен. Всичко с времето си.

4.

Автокухнята произведе поредния скапан сандвич заедно с хладна чаша воднисто какао. Беше доста раздрънкана и разстроена. Задъвках и отпих мрачно, после намерих спалнята в дъното на коридора. С климатик, разбира се, но прозорецът не беше запечатан. Отвори се и засмука хладния нощен въздух. Една луна се издигаше, за да се присъедини към другите три горе. Направени сякаш, за да се образуват странни сенки. Крак на перваза, скок в градината — и докато алармата задейства, щях отдавна да съм изчезнал.

И да умра след двайсет и девет дни. Малкото шишенце, което бях изпил в затвора, наистина ме караше да съсредоточа вниманието си и гарантираше моята лоялност. Но дали щях да докарам до успешен край цялата тази сложна операция в такъв срок?

Нямах избор. Въздъхнах трепетно, затворих прозореца и си легнах. Беше изминал един дълъг-дълъг ден.

На заранта отворих капака на контролния панел на автокухнята и тъкмо усърдно запренамествах жичките ѝ, когато влезе адмирал Бенбоу.

— Мога ли най-любезно да те попитам какво по дяволите правиш тук?

— Явно се опитвам да накарам това изчанчено устройство да произвежда нещо по-различно от скапани сандвичи със сирене. Готово!

Затръшнах капака и набрах команда. Веднага се появи чаша ароматно кафе, последвано от свинепрасвич, вдигащ пара и вкусен. Адмиралът кимна.

— Аз взимам този. Ти си поръчай друг. А сега ми разкажи за плана си.

Послушах го и заобяснявах с пълна уста:

— Ще похарчим няколко кредита от планината с пари, до която имаме достъп. Първо, произвеждаме новини. Искam интервюта,

ревюта, слухове и тъй нататък — все за новата поп-група, която е станала хит в Галактиката.

Той се намръщи и изръмжа:

— Каква поп-група? Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Суперпланетарната хит-група, наречена...

— Наречена?

— Не знам. Още не съм го измислил. Нещо засукано и запомнящо се. Или щуро. — Усмихнах се и вдигнах вдъхновено пръст. — Сетих се! Готови? Групата се нарича... Стоманените плъхове!

— Защо?

— Защо не?

Адмиралът не изглеждаше щастлив. Мръщенето му изби в зъбене и той размаха назидателно пръст под носа ми.

— Още кафе. И след това ми обясняваш какво имаш предвид, или те убивам.

— Спокойно, адмирале, спокойно. Спомни си за кръвното. Това, което имам предвид, е слизането на Лиокукае с цялото ми необходимо оборудване и силно въоръжена помощ. Започваме съставянето на група музиканти, наречена Стоманените плъхове...

— Какви музиканти?

— Аз съм единият, а вие ми осигурявате останалите. Нали ми казахте, че сте шеф на Съюзната флотска сигурност.

— Казах. Съм.

— Тогава сбирай си войската. Вземи един от техниците си и проучи всичките си полеви служители, от всички възможни рангове, които изобщо са минали през нещо, което би могло да се нарече служба из тази цивилизована галактика. Претърсването ще бъде лесно, защото искаме да разберем само един-единствен факт за всеки от тях. Дали имат музикална дарба. Могат ли да свирят на някакъв музикален инструмент, да пеят, да танцуват, да свирят с уста или поне да тананикат вярно. Взимаш списъка и групата ни е готова.

Той кимна над чашата с кафе.

— Започваш да ставаш по-ясен. Поп-група, съставена само от агенти от сигурността. Но ще трябва време да се състави, да се организира, да репетира...

— А защо?

— За да звучи добре, тъпако.

— Кой ще ти забележи? Слушал ли си изобщо кълтри-миньорска музика? Или „Аква Регия“ и Плутониевите момчета?

— Схванах. Значи събираме тази група и я рекламираме така, че всички лиокуайци да знаят за нея...

— И да са ѝ слушали музиката...

— И да искат да чуят още. На турне. Което е невъзможно. Планетата е под карантина.

— Точно в това се състои красотата на моя план, адмирале. Когато рекламната кампания стигне върха и славата на групата се разпростре из цялата галактика, Плъховете ще извършат някакво ужасно престъпление, заради което моментално ще бъдат откарани на затворническата планета. Където ще бъдат приети с огромен ентусиазъм. И никакво подозрение. Където ще могат да разследват и да намерят чуждия артефакт, и да го върнат, за да си получа аз противоотровата. Още нещо. Преди да започнем операцията, ще ми трябват три милиона междузвездни кредита. В монети, сечени тук. Шест монетки.

— Няма начин — озъби се той. — Средствата ще се осигуряват целево.

— Не ме разбрахте добре. Това е моят хонорар за провеждането на операцията. Всички оперативни разходи са извън това. Платете, иначе...

— Иначе какво?

— Иначе умирам след двайсет и девет дни, край на операцията и вие получавате черна точка в служебната си характеристика.

Личният интерес го подтикна към незабавно решение.

— Всъщност защо не. Тези финансово претоварени академици могат да си го позволят, бълха ги ухапала. Ще ти осигуря списъка.

Той откопча мобифона от колана си, изрева някакъв многоцифрен номер и излая няколко къси команди. Преди още да бях изпил кафето си, принтерът в кабинета се съживи и забълва листове. Прегледахме ги и отметнахме доста възможности. Имена липсваха, имаше само кодови номера. Когато свърших, подадох списъка на адмирала.

— Трябват ни пълните досиета на всички отбелязани.

— Това е секретна информация.

— А вие сте адмиралът и можете да я получите.

— Ще я получа — и ще я цензурирам. Няма да допусна да научиш каквито и да било подробности за Отдела за сигурност.

— Пазете си тайните, изобщо не ми пука. — Кое то, разбира се, беше нагла лъжа. — Дайте им кодови имена и номера, скрийте им самоличността. Всичко, което искам да знам, са музикалните им способности и дали ще се справят на терена, когато играта загубее.

Това отне известно време. Излязох да потичам и да поотпусна мускулите. След това, докато дрехите ми се въртяха във вакуумната пералня, взех горещ душ, последван от студен. Отбелязах си наум, че скоро трябва да си купя още дрехи — но не и преди тази операция да стартира и да бъде в пълен ход. Не можех да се измъкна от смъртния часовник вътре в мен, който отмерваше секундите до Страшния съд.

— Ето ти списъка — каза адмиралът, когато влязох в кабинета. — Няма имена, само номера. Агентите от мъжки пол са обозначени с буквата А, а...

— Може ли да отгатна — женските са с Б?

Отвърна ми с ръмжене — наистина нямаше никакво чувство за хумор. Прегледах диагонално списъка. Тънък участък с дамите, обхващащи диапазона от Б1 до Б4. Органистка, едва ли, хармоника, туба... и една певица.

— Искam снимка на Б3. А какво означават другите данни след Б1? 19Т, 908Л и прочие?

— Код — каза той и дръпна листа от ръцете ми. — Означава опитен в ръкопашен бой, квалифициран стрелец с ръчни оръжия, шест години полева служба. Останалото не е твоя работа.

— Благодаря, чудесно, много ми помогнахте. Сигурно щях да я използвам. Но не и щом трябва да носи органа на гърба си. Сега да изберем няколко от мъжкия списък и да поръчаме снимките. С изключение на ето този, А19. Без снимка — искам го тук колкото може по-бързо. В плът и кръв.

— Защо?

— Защото е джазбандист и свири на молекулярен синтезайзер. Тъй като познанията ми в музиката са почти нулеви, той ще ме обучи на занаята в тази случайно подбрана група. А19 ще ми покаже нишките, ще запише парчетата и ще нагласи машините, които ще свирят различните елементи от музиката. Аз само ще се усмихвам и ще натискам бутоните. И като заговорихме за машини — вашата

високосекретна служба разполага ли с услуги за ремонт на електроника на тази планета?

— Това е секретна информация.

— Всичко, свързано с тази операция, е секретно. Но все пак трябва да свърша някаква работа с електрониката. Тук или на някое друго място. Нали?

— Ще ти се предостави тази услуга.

— Добре. Я ми кажете какво е гастрфон, или гайда?

— Нямам представа. Защо?

— Защото тук са изредени като музикални дарби, като инструменти или нещо друго. Трябва да разбера.

Смазана с кредити от университета и с поддръжката на адмиралските ченгета, машинарията на моя план започна да се завърта на все по-бързи обороти. Оказа се, че Съюзът разполага около тази планета с външен пост, маскиран като междузвездна товарителна фирма, в която имаше напълно оборудван машинен склад и електронен сервиз. Фактът, че ми позволиха да използвам всичко без никакви ограничения, означаваше само, че постът щеше да изчезне веднага, след като операцията приключеше. Още докато се подготвяха прослушванията, докараха агент А19 с възможно най-бързия транспорт. Той се появи с леко стъклен поглед.

— Познавам ви само по кодовата референция като А19. Бихте ли ми предложили някое малко по-добро име, с което да ви наричам? И не е нужно да е вашето лично.

Беше едър мъж с голяма челюст. Потърка я, с цел да поразмърда мозъка си.

— Зак — така се казва братовчед ми. Наричайте ме Зак.

— Много добре, Зак. Имате доста добра музикална характеристика.

— Бас държа. Изкарах си колежа, като свирех в групата. Все още изсвирвам по нещо от време на време.

— Тогава получаваш работата. Сега тръгваш с откритата си чекова книжка и купуваш най-добрите, най-скъпите и сложни джаджи за електронна музика, които можеш да намериш. И те трябва да бъдат най-компактните и микро-миниатюризирани, каквито могат да се

намерят. Донасяш ги тук и аз ги правя още по-малки, защото всичко, което вземем с нас, ще трябва да го носим на гърбовете си. Ако не можеш да го намериш на тази планета, пазарувай по галактическата поща. Харчи! Колкото повече харчиш, толкова по-добре.

Очите му светнаха с музикантска страст.

— Сериозно ли говорите?

— Абсолютно. Питай адмирал Бенбоу, който ще подписва всички разходи. Заминавай!

Той излезе и прослушванията започнаха. Хвърлям було върху най-отблъскващите подробности през следващите два дена. Музикалните дарби и военната служба в повечето случаи определено взаимно се изключват. Отмятах и списъкът светкавично намаляваше. Бях се надявал на голяма група, но започваше да изглежда, че ще разполагам с малък състав.

— Това е положението, адмирале — казах, подавайки му съкратения списък. — Ще трябва да заложим качество срещу това, което ни липсва като количество. Ще бъдем аз, A19 и тези тримата.

Той се намръщи.

— Ще бъдете ли достатъчно?

— Ще трябва. Отрязаните може да са великолепни оперативни сътрудници, но звуците им ще ги сънувам с години. В кошмарите си. Така че отделете оцелелите и им кажете за мен и за назначението. Чакам ги след обяд в залата за прослушване.

Подреждах чаши и бутилки с освежителни напитки на масата, когато четиримата влязоха. Под строй и с маршова стъпка!

— Първи урок — извиках аз. — Мислете, че сте цивилни. Всичко, което и в най-малка степен напомня за военно, ще ни изпрати на сигурна смърт. Сега — говорихте ли всички с адмирала? Всички кимат, добре, добре. Кимвате отново, ако сте съгласни да получавате заповедите от мен и от никой друг. Много добре. Сега ще ви представя един на друг. Забранено ми е да знам истинските ви имена и постове, така че съм ви измислил. Да започнем със сътворението на света. Джентълменът вляво от вас, с кодово име Зак, е професионален музикант и се грижи за новата ми дарба. Той ще ни помогне целият този проект да се задейства. Аз съм Джим и скоро ще мога да свиря на електронните такъми и да бъда водач на групата. Младата тук

присъстваща дама, с кодово име Мадонет, е с много надарен контраалт и е нашият пръв вокалист. Да ѝ раздрусаме ръката.

Отначало бавно, а после по-гръмко и весело, те започнаха да се здрависват с нея и аз вдигнах ръка да ги спра. Бяха много вдървени и трябваше да ги поотпусна. Мадонет беше с бяла кожа и тъмна коса. Високо и снажно момиче, при това твърде привлекателно. Тя се усмихна и ми махна в отговор.

— Добро начало, банда. Сега вие, последните две момчета, вие сте останалите от групата, Флойд и Стинго. Флойд е високият кльошав младеж с изкуствената брада — той си пуска истинска, но сега му трябва и тази — за рекламните клипове. Магьосниците в науката за окосмяването са изобретили антидепилаторизационен агент, който стимулира окосмяването. Така че за три дни ще му порасте великолепна брада. Освен че се окосмява, той свири на много духови инструменти, които са, в случай че не ви е известно, исторически сформирала се група музикални инструменти, в които човек трябва да духа силно, за да изкара звуци. Той идва от една далечна планета, наречена Очайе, която може би е известна в цялата галактика с другия си роден син, Ангъс Максуайни, основател на веригата „Максуайни“ за автоматични манджарници. Флойд свири на инструмент, чиито предшественици се губят в дълбините на времето, където лично аз бих предпочел да си бяха останали. Флойд, изсвири набързо нещо с гайдата, ако обичаш.

Вече го бях чувал, така че бях малко по-подготвен, когато отвори куфара си и извади апарат, приличащ на издут паяк с многобройни черни крака. Разгъна паяка, наду го и го стисна яростно през корема. Погледнах останалите и се възхитих на ужасените им изражения, когато крясъците на смъртно ранени животни изпълниха стаята.

— Достатъчно! — извиках и последната заклана свиня изстена в мъртвата тишина. — Не знам дали този инструмент ще бъде представен в нашите рецитали. Но трябва да признаете, че наистина привлича вниманието. Накрая, но определено не и последен в класацията, е Стинго. Стинго, демонстрация, ако обичаш.

Стинго ни се усмихна бащински и ни махна. Имаше сива коса и впечатляващо шкембе. Бях притеснен заради възрастта и кондицията му, но адмиралът ме беше уверил, след секретно преглеждане на досието му, че здравето на Стинго било отлично, че службата му била

изрядна и достойна за похвала и че ако се оставела настрана леката му склонност към наддаване на тегло, бил напълно подходящ за полеви действия. Вдигнах рамене — какво друго можех да направя. Данните разкриваха, че се е захванал с инструмента, след като излязъл в пенсия — при споменатия вече дефицит на таланти се наложи да прегледам и досиетата на ветераните. Когато го потърсили, той бил повече от щастлив да се върне отново в хомота. Фиделиното имаше две шии и двайсет струни и звучеше твърде забавно, което развесели всички. Стинго се поклони елегантно, за да благодари за аплодисментите.

— Ето това е. Току-що видяхте на живо Стоманените плъхове. Някакви въпроси?

— Да — обади се Мадонет и всички очи се извърнаха към нея. — Каква музика ще свирим?

— Добър въпрос — и мисля, че имам за него добър отговор. Изследването върху съвременната музика показва голямо разнообразие от ритми и теми. Някои от тях са много лоши, като кънтри-стомано-пресоващата музика например. В други има известен чар, като Чиперинос с тяхното ято пеещи птички. Но на нас ни трябва нещо ново и различно. Или нещо старо и различно, стига никой да не го слушал през последните няколко хиляди години. За наше вдъхновение накарах специалистите от Музикалния факултет на Галаксия Университата да проучат най-древната си база данни. Хилядолетия са минали, откакто тази музика е била слушана за последно. И според мен с пълно право.

Вдигнах купчина записи.

— Това е резултатът от уморителния тест, през който ги прекарах. На тези, които изтърпях повече от петнайсет секунди, направих копия. Сега ще усъвършенстваме процеса още повече. Всичко, което можем да понесем трийсет секунди, минава на втори тур.

Мушнах първия чип в плейъра и се отпуснах в креслото. Връхлетя ни атонален музикален гръм и едно сопрано с глас на бременно свинепрасе раздра слуха ни. Измъкнах записа, хвърлих го под подметките си и преминах на следващия.

Привечер очите ни вече бяха кървясали от сълзи, ушите ни бучаха, мозъците ни бяха изтърпнали и също бучаха.

— Достатъчно ли е засега? — попитах ласкаво. Отговори ми хор от стенания. — Добре. На улицата, точно в съседния вход, забелязах някаква пивница, наречена „Оплакни сливиците“. Какво ще кажете, да опитаме ли да оплакнем нашите?

— Хайде! — каза Флойд и се упъти към изхода.

— Вдигам тост — казах, когато ни донесоха питиетата. Вдигнахме чашите. — За Стоманените плъхове и дано да свирят дълго!

Обърнахме чашите, засмяхме се и поръчахме още. Май цялата шашма щеше да потръгне.

Но защо тогава бях толкова потиснат?

5.

Бях потиснат, защото планът наистина беше доста налудничав. Идеята беше с усиленa реклама за една седмица да стигнем до върха, да ни дадат няколко музикални награди — и след това да се появи престъплението. В този кратък период трябваше не само да изнамерим някакъв особен вид музика, но да подготвим репертоара и евентуално да достигнем поне някакво средно ниво на умения. Трябваше ни и още нещо. Освен късмет, разбира се.

— Мадонет, един въпрос. — Но първо отпих от бирата. — Длъжен съм да призная бездънното си невежество по отношение на технологията в правене на музика. Има ли някой, който, така да се каже, наглася мелодиите и след това ги написва за състава, за да знае всеки какво да свири?

— Говорите за композитор и аранжор. Могат да се съчетаят, но обикновено е по-добре тези дейности да се разделят между двама души.

— Можем ли да си набавим един или двама такива? Зак, ти си най-близо до професионализма тук, имаш ли някаква идея?

— Не би трябвало да е толкова трудно. Просто трябва да се свържем с ГАЗМАК.

— С какво?

— С Галактическата задруга на музикантите, артистите и композиторите. В музикалния бранш има голяма безработица и сигурно ще можем да намерим наистина компетентни хора.

— Идеално. Веднага ще говоря с адмирала.

— Невъзможно — изръмжа Бенбоу в обичайно добродушния си стил. — Никакви цивилни, никакви външни лица. Това е изцяло секретна операция.

— Такава е сега, но след седмица става публична. Ние просто изобретяваме прикриваща версия. Така че групата се организира, за да се направи холофилм. Или за рекламен клип на някоя голяма фирма. Примерно, „Максуайни“ искат да си сменят имиджа, да разширят

пазара. Да се отърват от Блими Максуйни с алкохоличния му червен нос и вместо него да използват поп-група. Трябва да го направим, и то веднага.

Стана. На другия ден в репетиционното студио доведоха един дългнест блед млад мъж. Зак ми прошепна в ухото:

— Това е Бари Мойд Шлепър. Преди две години написа поп-мюзикъл, „Не пържи за мен, Анжелина.“ Оттогава има голям успех.

— Знам го. За готвачката, дето се жени за един диктатор.

— Същия.

— Добре дошъл, Бари, добре дошъл. — Поздравих го в движение и стиснах кокалестата му ръка. — Аз съм Джим и отговарям за нещата тук.

— Рути-тути, приятел, рути-тути — отговори той.

— Рути-тути и на тебе. — Трябваше да понаучим и музикантския жаргон, ако искахме планът да успее. — Обясниха ли ти за целта на операцията?

— Горедолу. Нова продуцентска фирма, готова да хвърли много мангизи. Финансират нови групи, за да вдигнат рейтинга.

— Точно така. Ти ще отговаряш за музиката. Аз ти показвам с какво разполагаме, а ти го заформяш.

Подадох му слушалки и плейър. Нямаше да понеса слушането на тези съкрушителни композиции още веднъж. Той започна да поставя кубчетата едно след друго и колкото и да изглеждаше невероятно, бледата му кожа преbledняваше все повече. Прослуша ги всички, въздъхна колебливо, свали слушалките и изтри сълзите от очите си.

— Искате ли да чуете честното ми мнение?

— На всяка цена.

— Ами добре, може и да ви засегне малко, но този материал наистина те изсмуква. Инсуфлира. Имплодира.

— Можеш ли да го направиш по-добре?

— Естествено. И с левия си крак даже.

— Тогава почваме. Действай!

Нямах много друга работа, докато музиката се пишеше, репетираше и записваше. Докато всички останали щяха да свирят и пеят, моите задължения се ограничаваха в това да щракам превключвателите преди всяко парче. И тогава всичките барабанни, цимбални, рогови и молекулно-синтезайзерни ефекти на Зак щяха да

избухват през тонколоните на пълен галоп. А пък аз щях да дърпам ръчки, които не правеха нищо, и да натискам бутони и клавиши по една изключена клавиатура. Тъй че докато те продължаваха с музиката, аз обърнах внимание на специалните ефекти.

Това изискваше да прегледам записи на всички популярни групи, бендове и солисти. Някои бяха забавни, други ужасни, всички прекалено гръмки. Накрая изключих звука и наблюдавах лазерните лъчи, експлодиращите фойерверки и физическата акробатика. Нахвърлях скици, мънках си наум и харчех безогледно парите на университета.

И вградих невероятно количество сложни схеми в наличната електроника. С огромно неудоволствие адмиралът ми доставяше екстрите, които му исках, а аз успях да модифицирам всичко в техническото ни оборудване. Като цяло, седмицата мина задоволително и пълноценно. Притисках адмирала и докато не ми донесе обещаното възнаграждение от три милиона кредита.

— Много мило — казах, подрънквайки шестте новички монети от половин милион кредита всяка. — Прилично заплащане за прилично свършена работа.

— Най-добре ги депозирай в банка, преди да са изчезнали — посъветва ме той.

— Разбира се. Гениална идея.

Изключително тъпа идея. Банките са създадени, за да се ограбват и за да могат данъчните власти да следят движението на парите ти. Така че първо се отбих в техническата работилница, където поупражнявах металообработване и опаковах увитите и етикирани монети. После излязох на разходка и като предпазна мярка се поупражнявах в откъсването на „опашки“, които адмиралът вероятно ми поставяше. За тези пари рискувах живота си, и то неведнъж. Исках да ме чакат на сигурно място, ако изобщо се измъкнех от всичко това цял-целеничък.

Най-накрая се отбих в една селска пощенска станция, избрана случайно, на известно разстояние от града. Обслужваше се от късоглед господин в напреднала възраст.

— Космически експрес с гарантирана доставка на друга планета. Това няма да е много евтино, момко.

— Давай, diadio, твойто не се губи. — Той примигна и аз преведох на родния му език. — Плащането не е проблем, уважаеми господине. Просто искам от вас гаранции, че пратката веднага ще стигне до професор Ван Дайвер в Галаксия Университатата. Той очаква тези исторически документи.

Вече бях изпратил космофакс на професора, в който му съобщавах, че му изпращам някои лични вещи, и го молах да ги пази, докато отида да си ги взема. В случай че проявеше любопитство, бях запечатал съдържанието в бронирана кутия, за отварянето на която щеше да му трябва диамантен свредел. Обзалагах се, че неговото любопитство няма да стигне чак толкова далече. Колетът ми изчезна в пощенския контейнер и се върнах на работа.

В края на шестия ден вече бяхме доста изтощени. Бари Мойд Шлепър беше изкарал две нощи нонстоп, със студени компреси на главата, подсилен с тройно кофеиново кафе, и беше сглобил няколко парчета от архаичния боклук. Оказа се, че е добър в кражбите, или в адаптациите, както предпочиташе да ги нарича. Групата беше репетирала, записала и репетирала още веднъж. Аз се съсредоточих върху костюмите, крепежите и ефектите и почти останах доволен.

След последната почивка свиках четата.

— Сигурно ще ви зарадвам с новината, че сега ще дадем първото си представление пред публика. — Това произведе очакваните стенания и хленч и аз изчаках, докато утихнат.

— Знам как се чувствате, аз също. Мисля, че блус-парчето „Много съм самотна“ е най-добрият ни номер. Знаете, че тукашният персонал ни помогна много и мисля, че им дължим да видят какво сме постигнали. Поканих около трийсет души и те скоро ще дойдат.

След малко вратата се отвори и недоверчивата публика от служители нахлу. Всеки си носеше сгъваемо столче. Адмирал Бенбоу ги предвождаше, неговият адютант носеше два стола. Зак се погрижи за подреждането на местата и скоро нашето сводесто репетиционно студио се превърна в театър. Оттеглихме се на подиума и аз затъмних осветлението и пуснах малък лъч върху себе си и електронното си оборудване.

— Дами и господа, уважаеми гости. Всички ние работихме здраво през тази седмица и от името на Стоманените плъхове искам да ви благодаря.

Натиснах един ключ и усиленият ми глас проехтя; „Благодаря, благодаря, благодаря“ — надмогнат от нарастващото кресчендо на барабани, и завърши с внезапен гръм и няколко реалистични кълбовидни мълнии. По ококорените очи и увисналите челюсти заключих, че съм приковал вниманието им.

— Като първи номер, нашата сладкогласна Мадонет ще ви предложи сърцераздирателната и трагично нещастна „Много съм самотна!“

В този миг върху нас избухнаха шарени прожектори, разкриващи плътно впитите ни розови костюми в цялата им искряща пищност. Докато изсвирвахме прелюдията, светлините се концентрираха върху Мадонет, в чийто костюм имаше повече плът, отколкото плат, и това, изглежда, много се хареса. Последва изсвирване на вятър, светкавица и трясък на гръмотевица и Мадонет протегна красивите си ръце към публиката и запя:

*Ето ме, и много съм самотна,
Няма кой да ме потърси,
телефонът не звъни.
Ето ме, оглеждам се и виждам,
виждам само мен, мен, мен.
Мен, мен, мен —
това е всичко в този ден.
Много съм самотна,
виждам само
мен,
мен,
мен...*

Всичко това вървеше под акомпанимента на холографски клатещи се дървета, буреносни облаци и други призрачни ефекти. Музиката продължаваше да вие и Мадонет мина към втората част:

*Така самотна съм, а мракът е дълбок,
прозореца отварям, прозореца широк.*

*Нахлува вятърът и махат ми със клони дървесата,
измъквам се навън и стъпвам на тревата.
И ето ме пред гроб отворен!
Опитвам се да бягам, що да сторя?
И ЗНАМ, че те са там, след мен!
Седя и плача, но знам, че идва ден.*

С последен вой и спускане на пурпурна мъгла слънцето величествено изгря зад гърбовете ни и музиката заглъхна.

Настъпи тягостна тишина, най-последно прекъсната от изригналите аплодисменти.

— Браво, банда — казах. — Май вървим. Или както се изразява Бари Мойд, изглежда сме станали истински рути-тути!

Седмия ден не почивахме и чак късно вечерта, след последния кръг репетиции, казах:

— Стягайте багажа. Музиката и техниката са готови за тръгване. Товарят ни в полунощ. Транспортът до космопорта тръгва оттук един час по-рано, така че не закъснявайте.

Те се изнизаха, влачейки уморено крака. И веднага след тях нахлу адмиралът със Зак, ситнещ по петите му.

— Този агент ме уведоми, че подготовката е приключила и сте готови за тръгване.

Можех само да кимна утвърдително.

— Искаше ми се да дойда с вас — каза Зак.

— Ти уреди всичко това и сме ти благодарни. Жив и здрав.

Той стисна пръстите ми за сбогом и вратата след него се затвори.

Адмиралската усмивка беше топла като на нападаща змия.

— Отделът за борба с наркотиците предяви обвинение в толкова ужасно престъпление, че се налага незабавно интерниране на Лиокукае.

— Много хубаво. И какво е престъплението?

— Злоупотреба с високорафиниран и скъп наркотик, наречен бакшийш. Ти и останалите сте засечени, че го продавате и че сте привикнали към него. Има медицинско лечение срещу привикването, което прави жертвата слаба и треперееща в продължение на няколко дни. Това ще ви осигури време да се огледате, преди да изсвирите

първия си концерт. В пресата вече излезе съобщение, че сте задържани и сте в затворническа болница за криминално проявени. Местните жители на Лиокукае изобщо няма да се изненадат, когато пристигнете там. Въпроси?

— Един, но много голям. Осигурена ли е свръзката?

— Да. Кодираното радио, вградено в челюстта ти. Може да достигне приемника на входния терминал от всяко място на планетата. През цялото време там ще има дежурен на подслушване и офицерът ще прослушва цялата комуникация. Лицето за контакт на терена ще ви осигури помощ, доколкото е възможно, преди да напуснете запечатания терминал. След това ще се прехвърли на кръстосвача „Безпощадни“, който ще стои на орбита, и също ще прослушва твоето радио. Можем да нанесем удар навсякъде по планетата максимум за единайсет минути. Пращаш сигнал, щом намериш артефакта, и космическите десантчици са при теб. Докладваш поне веднъж на ден. Местоположение, резултати и така нататък.

— В случай че ни изгърмят и ви се наложи да изпратите втори екип, нали?

— Точно така. Други въпроси?

— Един. Ще ни пожелаете ли късмет?

— Не. Не вярвам в късмета. Оправяйте се сами.

— Ей, много благодаря. Голямо сърце, няма що.

Той се обърна, закри тежко, излезе и затръшна вратата. Умората ме обгърна и черната потиснатост отново ме завладя. Защо правех всичко това?

За да остана жив, разбира се. Оставах още дваайсет и два дни преди да падне завесата на последното представление.

6.

По-бързото от светлината пътуване на борда на великолепия звездолет „Безпощадни“ се оказа благословено кратко. Обкръжението на военни винаги е имало упадъчен ефект върху самочувствието ми. Прекарахме един ден в яки репетиции, придружени от лоша храна, но пък спяхме добре. На другия ден имаше парти без никакъв алкохол, тъй като Флотата я кара само на чай. След това, няколко часа преди срещата ни със совалката, медиците ни биха инжекции, които трябваше да симулират последствията от лечението ни от наркотика.

Мисля, че бих предпочел самото лечение. Нямах да имам нищо против и ако бях се разминал с последното си ядене. Беше достатъчно лошо, че да ми липсва. Виж, шоковете и треперенето бяха нещо съвсем друго. Очите на всичките ми треперещи и препъващи се колеги музиканти бяха почервенели като жарава. Не смеех да се погледна в огледалото от страх пред това, което може да видя.

Стинго беше посивял, изпит и изглеждаше на сто години. За миг изпитах чувство на вина, че съм го измъкнал от спокойния пенсионерски живот. Но това чувство бързо отшумя, след като се сетих за собствените си проблеми.

— И аз ли изглеждам толкова зле като теб — попита ме Флойд прегракнало. Новопораслата му брада се чернееше върху сухата като пергамент кожа.

— Надявам се, че не — изхриптах в отговор. Мадонет се пресегна и ме потупа по треперещата ръка в изблик на нещо като майчинско чувство.

— Само тази нощ и ще мине, Джим. Ще видиш.

Не можех да й отговоря със синовни чувства, защото напоследък бях започнал стремглаво да хлътвам по нея. Надявах се, че го прикривам. Изръмжах нещо и се затътрих към челните отсеци — надявах се, че там ще мога да остана сам със собственото си нещастие. Но и това не помогна, защото в този момент високоговорителят на

тавана изпраща заплашително и веднага след това избоботи гласът на адмирала:

— Слушай команда. Всички Стоманени плъхове да се съберат на дебаркационна станция дванайсет след две минути. Намираме се в паркираща орбита. Една минута петдесет и осем секунди. Една минута и...

Изхвърчах в коридора, за да се отърва от този глас, но той ме преследваше, докато бягах. Пристигнах последен и рухнах до останалите, които се бяха натъркаляли по палубата до опакования ни багаж. Адмиралът се появи над мен като лош сън и изрева:

— Внимание! Всички стани, мърлячи такива!

— Никога! — извиках аз дори още по-силно. — Махни се, нечестив военен сатана! Ние сме музиканти, цивилни, лекувани от медиците наркомани и сме длъжни да мислим и да се държим като такива. Някой ден, ако оживеем, може би някои от нас отново ще се озоват под твоите тъпи заповеди. Но не сега. Остави ни да почиваме в мир и чакай моите доклади.

Той изрева някаква флотска ругатня, но съобрази да се завърти на пети и да изчезне. Последваха прегракнали поздравления от страна на моите спътници, което ме накара да се почувствам по-малко жалък. Последвалата тишина беше прекъсвана от единични стонове, докато не забръмча далечен мотор. Люкът за совалката величествено се отвори и през него прекрачи енергичен капитан с планшет през рамо.

— Групата, кацаща на Лиокукае?

— Всички налице, всички болни. Изпратете носачи за багажа.

Той измърмори нещо в микрофона на ревера си, посегна към кръста си и откопча чифт белезници. И акуратно ги постави на китките ми.

— Що бе? — смотолевих аз, взрян в прангите.

— Не ми създавай проблеми, гаден наркоман, и аз няма да ти ги създавам. Навън из Галактиката може и да си много велик, но тук си само един от многото осъдени мошеници. И ще си носиш багажа сам. За такива като теб няма носачи.

Отворих уста да го убия словесно, но ги затворих веднага. Нали идеята, че за нашата мисия трябва да знаят минимален брой хора, беше моя. Този очевидно не бе от тях. Изправих се със стон и се затътрих

през люка с товара си на гърба. Другите ме последваха в същото състояние.

Орбиталната совалка бе мрачна и безрадостна. Още щом седнахме на металните седалки, те ни стегнаха автоматично за глезените. Танци по пътеките на този кораб не се предвиждаха. Наблюдавахме мълчаливо как нахвърлят денковете ни в багажния отсек, после погледнахме към големия екран в предната част. Много звезди. Те се завъртяха и корпусът на „Безпощадни“ изплува пред нас, смали се и се стопи в чернотата. После пикапът се обърна и видяхме приближаващото се туловище на планетата. Чу се пукащ и изпълнен със статичен шум дървен запис на военен марш. Маршът отшумя и бе заместен от гъгнив мъжки глас:

— Затворници, слушайте внимателно. Това пътуване е еднопосочно. Вие сте се противопоставили на всички усилия да бъдете приспособени към мирния живот в нашето хуманно и цивилизовано общество...

— Да го духаш в ракетната дюза! — озъби се Стинго и прокара пръсти през сивата си коса, може би за да провери дали още си е на мястото. Щях да му кимна одобрително, стига да не ме болеше толкова главата.

— ... и сте се докарали дотук със собствените си усилия. След приземяването ще бъдете ескортирани от въоръжена охрана до вратите на приземителната станция. Там ще ви махнат белезниците и ще получите ориентировъчна дипляна, манерка дестилирана вода и концентрирани порции за оцеляване за една седмица. През тази седмица ще търсите ниски дървета, по които растат твърди плодове. Това са полпетоновидни дървета, основен източник на храна за всички. Плодовете са резултат от грижлива генна мутация и присадка, богати са на животински протеин. Не трябва да се ядат сурови, поради опасност от трихиноза. Трябва да се пекат или варят. Трябва да запомните, че...

Не желяех да запомня нищо от неговите обяснения и затова го изключих. Опитвах се да се убедя, че нормално осъденият на такъв полет пасажер трябва да е извършил нещо наистина мръсно, за да заслужи подобна съдба. Не бях убеден. Въпреки хилядолетията цивилизация човешката нечовечност към човека се проявява всеки път, когато ѝ се предостави възможност.

Купестите облаци се разнесоха и на екрана се появи масивна петостенна сграда. Предположих, че я наричат Пентагон.

— След няколко секунди кацаме сред стените на дебаркационна станция „Пентагон“. Останете по местата си, докато не получите заповед за ставане. Следвайте инструкциите и няма да имате никакви проблеми...

Бих му създал аз един-два проблема! Но се отпуснах и разтворих юмруци. Много скоро щяхме да сме далече от досадните надзиратели и оставени сами на себе си. За този момент трябваше да се готвя.

Повлякохме се мълчаливо навън, после по пасарела, по-точно по пасарелчето, и в дебелостенния Пентагон. Където ни посрещна друг флотски офицер, с намръщено лице, посивяла коса и черни очила.

— Отведете затворниците в Зала за разпит номер девет, веднага.

Старшината от нашата охрана протестира.

— Нямам такава заповед, сър. Трябва да...

— Затваряй си човката. Това е заповед. Харесва ли ти да си старшина?

— Тъй вярно, сър! Затворници, насам!

Офицерът тръгна след нас, затвори вратата, заключи я, усмихна ни се топло и съзаклятнически ни каза: „Млък!“ После обходи стаята с нещо, което според мен представляваше съвършен детектор за подслушващи устройства. Не можех да си представя кой би поставял подслушващи устройства тук, в края на Вселената, но това си беше негова работа. Доволен, офицерът остави детектора, обърна се към нас и ми подаде ключ.

— Докато сте в тази стая, можете да си махнете белезниците. Казвам се капитан Тремърн и съм вашата свързка тук.

Той свали тъмните очила, усмихна ни се и ни махна с ръка да седнем. Видях, че през лицето му преминава груб белег, стигащ чак до гърбицата на носа. Беше сляп. Но несъмнено можеше да вижда чудесно благодарение на вградените електронни очни заместители. Бяха позлатени и му придаваха твърде странен външен вид.

— Аз съм единственият в Пентагона, който знае за истинския характер на вашата акция. Вие сте доброволци и искам да ви благодаря. Сипете си нещо освежително и хапнете, защото това е последната добра дума, която ще чуете за доста дълго време.

— Какво има там навън? — попитах аз, след като отворих замръзналата кутия бира и отпих животворна глътка. Имаше пресни сандвичи и топъл свинедог и моите колеги ги нападнаха. И аз се присъединих, но не преди да отворя скрития тайник в моя синтезайзер и да извадя няколко необходими принадлежности.

— Какъв е животът на тази планета?

— Мрачен, и по-лошо от това, Джим. През вековете, откакто Лиокуае е превърната в галактическо социално сметище, тук са се разигравали смъртоносни сътресения. Оформяли са се различни култури, като подобните са се привличали. Или жестоките са налагали жестоки решения над по-слабите. Една от най-стабилните култури се е развила точно извън Пентагона. Наричат се мачовци. Мъжът е силен, жената слаба, мъжеството властва, сила чрез сила и тъй нататък, предполагам, че знаете всички тези неща. Най-важното куче сред тази глутница, този, когото съм сигурен, че ще срещнете много скоро, се казва Свиняра.

— Тези cheshitos не са ли ония типове, дето в книгите по психология ги наричат шовинистични прасета? — казах аз.

Той кимна.

— Абсолютно вярно. Така че гледайте Мадонет да не се показва много. И се научете хем да сте кротки, хем да изглеждате опасни. Ако не можете да измислите нищо друго, показвайте бицепси и надувайте перки.

— Звучи като в рая — намръщи се Мадонет.

— Не е толкова лошо, стига да внимавате. Те обичат да ги забавляват, защото нямат достатъчно мозък, за да се забавляват сами. Много си падат по фокуси, дуели и канадска борба.

— А по музика?

— Чудесно — стига да е гръмка, войнствена и да не е сантиментална.

— Ще се постареем — казах аз. — Но групата, която искам да намеря, е тази на фундаменталоидите.

— Да, знам. Както са ви казали, звездолетът с археологическата експедиция е кацнал при тях. Аз водих спасителната група, която измъкна членовете на експедицията. Затова сега съм вашата свръзка. Фундаменталоидите са номади, освен това са с твърде ограничен манталитет и противни. Опитах се да уредя нещата кротко. Не стана.

Накрая пуснах в зоната наркотичен газ и измъкнах учените. Разбрах за изчезналия артефакт чак когато се озовахме извън планетата, след като всички се свестиха и възбудата премина. През това време групата, която ги беше пленила, се беше преместила и следите се бяха загубили. Не можех да направя нищо друго, освен да докладвам. Сега всичко е във ваши ръце.

— Много благодарим. Можете ли поне да ми посочите на картата къде се намират те?

— Де да можех. Те са номади.

— Чудесно. — Усмихнах се неискрено. Двадесет дни до крайния срок. Можеше наистина да се окаже Крайния срок! Още веднъж изтърсих от главата си мрачните предчувствия и огледах бандата си.

— Питайте, ако имате някакви въпроси, защото това е последната ви възможност — каза Тремърн.

— Имате ли карта? — попитах аз. — Просто искам да знам пред какво ще се изправим, когато излезем навън.

Тремърн се пресегна към холопроектора и го включи. Във въздуха над масата изникна карта с триизмерни контури.

— Този континент е с прилични размери, както забелязвате. На планетата има и други континенти, някои от тях заселени, но не поддържат връзка с този. Артефактът трябва да е някъде тук.

Това наистина опростяваше нещата — само един континент за претърсване и около три седмици за тази цел. Отхвърлих депресивността, която депресираще моята депесираност.

— Знаете ли кой и какво има навън?

— Имаме добра представа. Инсталираме наблюдаващи устройства там, където можем, и много често пускаме шпиодетектори. — Той посочи равнината в центъра на континента. — Тук е Пентагона с мачовците около него. Фундаменталоидите се намират някъде из равнината, в зависимост от сезона. Климатът е субтропичен, но валежите са непостоянни. Пасат стада шеоти, много жилави преживни животни, някаква кръстоска между овца и коза. А точно тук, в подножието на възвишенията, се намира това, което в най-голяма степен се приближава до понятието за цивилизация в тези райони. Земеделско общество с лека промишленост, което изглежда почти поносимо, докато не се приближиш до него. Имат централен град, точно тук, заобиколен от ферми. Копаят и топят сребро, секат монети,

които наричат федха. Това е единствената валута на планетата и се използва почти от всички. — Той измъкна тежка торба от едно чекмедже и я хвърли на масата. — Както се досещате, могат лесно да се фалшифицират. Всъщност нашите съдържат повече сребро от оригиналите. Този припас е за вас. Съветвам ви да си ги разделите и да ги скриете добре. Мнозина от типовете навън с удоволствие биха ви убили само за една от тях, Хората, които вадят среброто, наричат своя град Рай — възможно най-неподходящото име, което можете да си представите. Стойте настрана от тях — ако можете.

— Ще се постарая да запомня това. И искам да го запиша в паметта на моя компютър. Тук.

Издърпах малък черен метален череп, който висеше на верига на врата ми. Когато го завъртях, очите светнаха в зелено и чувствителният на допир холоекран се събуди. Копирах картата, помислих над това, което беше казал Тремърн, и за пръв път си дадох сметка в каква бездънна яма са ни пуснали. Имах друг въпрос.

— Значи всички отвън са шантави или сбъркани?

— Във всеки случай тези, които са изпратени тук за разни престъпления. Родените тук отрастват и просто се приспособяват.

— И вие не изпитвате никакво състрадание към тях? Към тези осъдени по рождение да живеят в този световен плювалник?

— Разбира се, че изпитвам. И се радвам да го чуя толкова ясно изразено от вас. Изобщо не бях чувал за този свят преди тревогата. Измъкнах професорите в безопасност и после се огледах. Тъкмо затова сега оглавявам комитета, който работи по прочистващата операция на тази планета. Лиокукае беше пренебрегвана твърде дълго от твърде много тъпи политици. Приех това назначение, за да видя нещата сам. Вашите доклади до мен, заедно с пълния ви доклад, когато се завърнете, е тъкмо това, което ни трябва, за да превърнем този затвор в част от миналото.

— Ако го казвате сериозно, капитане, аз съм на ваша страна. Но се надявам, че не се правите на стар съкафезник, само за да ви свърша работата.

— Имате думата ми.

Наистина се надявах, че е искрен.

— Аз също имам въпрос — обади се Флойд. — Към теб. Как се свързваме с капитана, ако ни потрябва помощ или нещо такова?

— Вие не. Аз се свързвам. — Потупах челюстта си. — Вградили са ми микрокомуникатор. Достатъчно малък, за да се хранва от кислорода в кръвта. Но достатъчно мощен, за да бъде засечен от големите приемници в Пентагона. Дори да откраднат цялата ни стока, не могат да откъснат челюстта ми. Така че най-сериозно предлагам да се държим заедно през цялото време. С това нещо мога да разговарям с капитан Тремърн, да получавам препоръки и съвети. Но никакъв физически контакт, иначе край на прикриващата ни версия. Ако той реши да ни измъкне, край на мисията — независимо дали сме намерили артефакта, или не. Така че нека да се държим здраво, момчета и момиче, и да разчитаме на себе си. Отвън ни чака една истинска човешка джунгла.

— По-вярно не би могло и да се каже — отбеляза мрачно Тремърн. — Ако нямате повече въпроси, слагайте си белезниците и излизайте.

— Да, по дяволите — каза Стинго и стана. — Хайде да свършваме с това.

Раниците ни чакаха пред масивна, окована с пирони врата. До тях бяха поставени и четири малки пластмасови пакета, които вероятно съдържаха дажбите ни храна и вода. Във всеки беше пъхната и дупляна за ориентиране. Неколцина пазачи със зашеметяващи пушки и остени за свинепрасета пристъпиха тежко към нас и ни загледаха свиреп, докато ни махаха прангите.

— Влизайте там — изкомандва сержантът и посочи преддверието до портала за изход. — Вътрешната врата ще се затвори херметично, преди външната да се отвори. Имате само един изход. Или оставате в стаята, ако животът ви е омръзнал. След пет минути външната врата се затваря и през ей онези отвори излиза нервен газ.

— Не ти вярвам! — отрязал го аз.

Усмивката му не беше от най-топлите.

— Ами тогава изчакай и провери сам.

Вдигнах юмрук и той бързо отскочи. Остените за свинепрасета блеснаха към мен. Вдигнах пръст и им показах междугалактическия жест — стар, колкото е старо времето. Обърнах се и последвах останалите. Зад гърба ни се чу скърцане, тътен и вратата се затвори, но не се обърнах да видя. Бъдещето, каквото и да криеше то, лежеше право напред.

Помогнахме си да наместим раниците на гърбовете си и се помъкнахме към изхода. Чу се тропот на резета, скърцане на панти и портата се разтвори.

Несъзнателно се скупчихме един до друг, за да се изправим пред неизвестното.

7.

През отворената порта ни плесна дъжд. Добре дошли на слънчевата и гостоприемна Лиокукае. Портата се отвори още по-широко и видяхме група индивиди с отвратителна външност. Очаквах ни. Бяха облечени в зашеметяващо разнообразие от дрехи — сякаш тук бяха изсипани всички благотворителни дарения от цялата Галактика — и всички имаха две общи неща. Бяха тежковъоръжени с криваци, саби, боздугани и топори. И изглеждаха много сърдити.

Точно както и очаквах. Сдъвках капсулата „Бластоф“, която си бях пъхнал в устата. Не одобрявах много плана с отслабването и последващото възстановяване и бях предвидил това лекарство, в случай че се наложи. Наложих се.

Обля ме вълна от енергия и сила, когато сместа от мощни химикали, тонизатори, стимулатори и адреналини отми изведнъж цялата умора и треперенето. Мощ! Мощ! Мощ! Понесох се напред, надул перки, точно както ме беше посъветвал Тремърн.

Едър брадат дебелак, размахващ груб, но ефикасен меч, ме изгледа. Аз също го изгледах и забелязах, че не само очите му се събират до носа, но и че косата му започва от веждите. Дебелакът извика и дъхът му ме уплаши повече, отколкото самият той.

— Ей, пале. Я дай квото носиш. Давайте всичко тука, или ще ви смачкаме като гниди.

— Никой не ми казва какво да правя, освен ако не може да ме набие, кретеноиден имбецил такъв — извиках в отговор. Свалянето на картите щеше да се случи рано или късно. По-добре рано.

Той изрева яростно при тази обида, макар че не можа да я разбере, и размахва меча пред носа ми. Усмихнах се подигравателно.

— Голям човек убива малък човек с меч, когато малък човек няма дори кривак. — Показах му два пръста (средни), за да удвоя изрази на чувствата си.

Надявах се, че простият ми синтаксис отговаря на местното лингвистично равнище, защото исках да съм сигурен, че всички ще ме

разберат. И май ме разбраха, защото Свинския дъх захвърли меча си и скочи към мен. Аз свалих багажа от гърба си и пристъпих в калта. Той протегна ръце напред, пръстите му се разпериха, готови да сграбчат и да чупят.

Мушнах се под тях, подложих му крак и той се препъна и плъосна в една локва. Изправи се, още по-сърдит, и ми налетя със стиснати юмруци, този път още по-войнствено.

Можех да приключа с него веднъж и завинаги и да направя живота си по-лесен. Но преди това трябваше да демонстрирам някои умения, за да не си помислят неговите спътници, че поражението му е въпрос на случайност. Блокирах удара му, сграбчих и извих ръката му и след това го засилих към стената. Чу се удовлетворителен трясък.

Кръвта от носа му не го вразуми. Нито пък светкавичният ритник, който скова единия му крак, както и ударът с коляно, който скърши другия. Той се срути на колене, после запълзя към мен на четири крака. В този момент и най-тъпите от публиката вече знаеха кой е победителят. Тъй че го хванах за косата и го вдигнах, ударих го през гърлото с ръба на ръката си и го пуснах да полети назад и да се плъосне в безсъзнание в калта. Вдигнах захвърления му меч, опитах острието му с палец и го развъртях около себе си така внезапно и заплашително, че въоръжените мъже отстъпиха, без дори да помислят за отпор. Задържах ситуацията.

— Сега имам меч. Който посегне да ми го вземе, е труп. Обаче на оня, дето ме заведе при вашия шеф, Свиняра, му го давам без пари. Кой се навива?

Това ново предложение, както и вродената им алчност, задържаха атаката от тяхна страна.

— Излизайте и застанете зад гърба ми — извиках през рамо. — И се постарайте да излъчвате противна нетърпимост.

Моята весела банда се появи с ръмжене и скърцане на зъби и всички се скупчиха зад гърба ми.

— Даваш мене меч, вода тебе на Свиняра — заяви един изключително космат и мускулест екземпляр. Беше въоръжен само с дървен кривак, тъй че алчността му беше напълно обяснима.

— Водиш мене на Свиняра, тогава гепиш меч. Айде.

Последва колебание, мрачни погледи и ропот. Размахав меча под носовете им, така че трябваше да отстъпят отново.

— Нося нещо хубаво на Свиняра. А на бас, че той ще убие пича, дето му попречи да си го получи.

Заплахите проникнаха там, където ласкателството не достигна, и зацапахме през пороя. Скоро стигнахме до множество порутени колиби, а по средата им, на един малък хълм, се издигаше голяма постройка от необелени дървени трупи. Последвах бодро водача си по каменистата пътека. Моите изтощени музиканти се препъваха след нас. Почувствах се малко виновен, че не бях дал „Бластоф“ и на тях. Но нещата се бяха развили твърде бързо. Сега се обърнах и казах:

— Вземете по една от тези капсули и като влезете, веднага ги схрускайте. Това е супертонизатор, който ще ви върне в света на живите.

Моят въоръжен с тояга водач се шмугна вътре и забърза към един мъж, който се беше отпуснал в огромен каменен стол до камината. Около него имаше десетина здравеняци.

— Шеф мой, шеф Свиняр — почна водачът ни. — Водим тях, както рече. — Той се извърна и се залепи до мен. — Сега давай меч.

— Разбира се. Гепи.

Запокитих го през вратата в дъжда и чух как някой изрева от болка. Мъжът изтича след него, а аз пристъпих и застанах пред каменния трон.

— Ти шеф мой, шеф Свиняр. Тез момчета моя банда. А на бас прави хубав мюзик.

Той ме изгледа студено. Беше едър мъж с големи мускули и с голямо шкембе, провиснало над колана му. Малки свински очички се визираха в мен през валмата рунтава сива коса и брада. От една ниша в каменния му стол стърчеше дръжка на меч. Той я хвана, измъкна меча до половината и отново го пусна.

— Защо ми говорите на това противно и отвратително наречие?

— Настоятелно моля за извинение. — Поклоних се почтително. — Обърнах се към мен по този начин и реших, че това е местният диалект.

— Така е — но само сред необразованите имбецили, които са родени тук. Тъй като вие не сте, не оскърбявайте повече моя чувствителен слух. Вие ли сте музикантите, които вкараха в кафеза?

— Явно мълвата се разнася бързо.

Той махна с ръка към триизмерния приемник на стената и усетих, че очите ми се изцъклят. Представляваше солиден метален блок с лицева стена от бронирано стъкло. Антената беше зад него. От едната страна стърчеше ръкохватка.

— Нашите тъмничари са твърде щедри в желанието си да ни забавляват. Разпространяват ги в огромни количества. Абсолютно нечупливи, вечни и хващат четиристотин и дванайсет канала.

— Какво ги захранва?

— Роби — каза той и протегна палеца на крака си към най-близкия от тях. Робът изстена и се изправи, запрепва се, подрънквайки с веригата, и започна да върти ръчката на вградения генератор. Устройството се оживи и показа реклама на фирма за производство на котешка храна.

— Достатъчно! — заповяда Свиняра и мяуканията заглъхнаха. — Вие и вашите приятели бяхте непрекъснато по новините. Когато споменаха за престъпление и за болнично лечение, бях сигурен, че имат предвид нашата планетка. Готови ли сте да свирите?

— Стоманените плъхове са винаги готови да служат на този, който е на власт. Който, в настоящия случай, както разбирам, сте вие.

— Правилно разбираш. Ще изнесете концерт — и то сега. Не сме гледали шоу на живо, откакто фокусникът канибал умря от инфекция, след като случайно беше ухапан при една по-разгорещена сцена. Започвайте.

По необходимост цялото ни оборудване трябваше да бъде компактно. Високоговорителите с размери на юмрук съдържаха холопрожектори, които издуха изображения, съобразени с размерите на залата.

— Хайде, момчета! — подканих колегите. — Да се наредим до задната стена. За първото парче костюми няма да ни трябват. Започваме с „Шведски монстер в открития Космос“.

Това беше един от най-впечатляващите ни номера. Бяхме го открили сред най-древните бази данни. Текстът беше написан на отдавна забравен език, наричан свенск или шведски, или нещо такова. След дългото чесане на няколко компютъра, един от тях успя да го преведе. Но съдържанието му се оказа толкова ужасно, че го отхвърлихме и предпочетохме да го пеем в оригинал, който звучеше много по-интересно:

*Етм фасанфулт монстер мед румпан бар
крюпер ин тил ен юнгфру са рар.*

Текстът продължаваше в същия дух и Мадонет го изпя с пълен глас, под акомпанимента на моя синкопиран звукозапис, а Флойд си издуха дробовете през духалото на гайдата. Стинго дърпаше струните на малка арфа, чийто холографски образ се протягаше до тавана. Звукът изпълни огромната зала и от резонанса от дървените стени се посипа прахоляк.

Не мисля, че точно тази мелодия можеше да влезе в галактическата топ-десятка. Но тук, в дълбоката провинция, беше посрещната добре. Особено когато завърши с облак на атомна гъба, който изпълни стаята, придружен от включените на пълна мощ усилватели, симулиращи самата експлозия. Част от публиката, която не успя да се срине на пода, изхвърча с крясъци навън под дъжда. Свалих си тапите от ушите и чух леко одобрително ръкопляскане. Обърнах се към Свиняра и се поклоних.

— Приятно дивертименто, но когато го свирите следващия път, бих ви препоръчал по-малко форца на финала и малко повече рипозо.

— И най-малкото ви желание за нас е заповед.

— За простоват младеж като вас напредватے бързо. Обяснете ми, как стана така, че ви спипаха за разпространяване на наркотици?

— Това е дълга история...

— Съкратете я. С една дума, ако е възможно.

— Пари.

— Понятно. Значи музикалният бизнес не е толкова добър?

— Вони като вашите главорези. Ако успееш да се задържиш сред големите, чудесно. Но преди известно време изпаднахме от върха. Да не ви говоря за цените на записа, комисионите за рекламните агенти, динените кори и рушветите, които направо ни разориха. Стинго и Флойд смъркаха бакшийш от няколко години. Започнаха да го продават, за да си поддържат навика. Добър наркотик. Край на историята.

— Или начало на нова. Вашата певица, как се казва?

И той удостои Мадонет с твърде нездрава усмивка. Трескаво затършувах в ума си да измисля нещо подходящо. Излязох с най-

доброто, което вдъхновението можеше да ми подсказе при такова неочаквано стечение на обстоятелствата.

— Имате предвид, моята съпруга? Мадонет.

— Съпруга? Колко необичайно! Мисля, че може нещо да се направи по този въпрос, но не точно сега. Вашето пристигане тук е, най-малкото, съвсем навременно. Съвпада напълно с това, което може да се нарече общ план за действие, който тъкмо съставях. За общото благо на населението.

— Наистина?! — възкликнах аз, сдържайки ентусиазма си по отношение на бъдещите му планове.

— Да, наистина. Концерт за публиката. Барбекю и безплатни напитки. Публиката ще види Свиняра като свой пръв благодетел. Предполагам, че сте готови да изнесете благотворителен концерт, нали?

— Точно затова сме тук.

Наред с всички останали неща, заради които сме тук, дебелако. Но и най-дългото пътуване започва с първата стъпка.

8.

— Начинът, по който тръгва операцията, не ме радва много — казах мрачно, докато бърках с лъжицата почти безвкусната овесена каша, която, изглежда, беше основният хранителен продукт по тези места.

— Кой спори? — обади се Стинго, взрян подозрително в собствената си паница. — Това нещо не само прилича на лепило. И вкусът му е такъв. Ега ти Свиняра!

— Ще ти се лепне за реброто — изсумтя Флойд и аз зяпнах. Дали всъщност не проявяваше чувството си за хумор и нямаше предвид Мадонет? Вероятно не — поне ако се съдеше по изражението му. Избутах тази мисъл от главата си.

— Не ме радва не само досегашният ход на операцията — поясних аз, — но и сегашната ни компания — Свиняра и неговите гнусни типове. Вече похабихме почти цял ден без особена полза. Ако артефактът е при фундаменталоидите, трябваше вече да ги търсим.

— Но ти обеща концерт — логично изтъкна Мадонет. — Нали не искаш да оставим тукашните си фенове разочаровани?

— Да не дава Господ — измърморих пак мрачно и бутнах паницата настрана. Не можех да им кажа за трийсетдневната отрова. О, по дяволите! — Хайде да ставаме. Може би една малка репетиция, за да проверим дали техниката е в изправност. Надявам се, че сме в добра форма.

Изоставихме с голямо удоволствие по-голямата част от храната си и помъкнахме тежкия си багаж към мястото на концерта. Там имаше малка дъбрава, чиито дървета служеха за носещи колони на доста грубата сценична платформа. Между тях бяха закрепени талпи с набити под тях подпори, в случай че цялото съоръжение хлътнеше прекалено много. Публиката ни — малки семейни групички, се събираше неохотно и недоверчиво по поляната. Мъжете, въоръжени до един с мечове или сопи, наблюдаваха изкъсо женорята си. Е, това

общество използваше роби, така че подобна загриженост беше лесноразбираема.

— Поне се стараят да изглежда красиво — каза Мадонет и посочи с ръка.

„Доста грубичко и натруфено“ — помислих, но не изказах мисълта си на глас. Туткащи се роби носеха клони с листа и ги подреждаха около платформата. Сред листата се виждаха дори забодени цветя. Охо, тази нощ в Лиокукае щеше да има истинска веселба.

Много бях потиснат, но не исках да го предам на останалите.

— Хайде да почваме! — казах, метнах денка си на платформата и се изкатерих след него. — Този свят очаква първото ни представяне на живо. Ако не смятаме бързото парче при пристигането си. Нека да им покажем на какво е способна една тайфа истински плъхове!

След нашата поява прииждащата публика се окуражи и пристъпи към сцената. Закъснелите побързаха да заемат места. Докато настройвахме и изсвирихме по един-два акорда, пуснах няколко гръмотевични ефекта, които накараха хората да извърнат погледи към небето. Когато бяхме готови да започнем, се появи и самият Свиняр — проби си път през тълпата, придружен от двама тежковъоръжени телохранители. С тяхна помощ се покатери върху платформата и вдигна ръце. Настъпи пълна тишина. Може би от уважение, може би от омраза и страх — или пък от всичко това заедно. Но подейства. Свиняра се усмихна широко на насъбралото се множество, повдигна величествения си корем така, че да може да пъхне палци в колана си, и заговори:

— Свиняр се грижи за негови хора. Свиняр ваш приятел. Свиняр ви води Стоманени плъхове и тяхна магическа мюзик. Сега да чуем ваш голям поздрав за тях.

Чухме високо мърморене, което трябваше да мине за поздрав. Докато говореше, неговите главорези покачиха на платформата внушителен тапициран стол, който изскърца, когато вождът стовари телесата си в него.

— Свири — заповяда той и се отпусна, за да се наслади на музиката.

— Хайде, банда, да почваме! — Духнах в микрофона на ревера си и усиленият ми дъх профуча над публиката. — Здравейте, любители

на музиката. По молба на многобройните ни фенове тук и поради факта, че ни гепиха за наркотици, дойдохме на вашата слънчева планета, за да ви донесем музиката, слушана из цялата Галактика. За нас е огромно удоволствие да посветим следващата си песен на човека, организирал този концерт, маестро Свиняр... — Той кимна благодарно и аз включих барабания туш, който прокътня из околните поляни.

— Една песен, която всички вие познавате и, надявам се, обичате. Нещо, което всички можем да усетим, споделим, да му се насладим заедно, да се посмеем заедно и да поплачем заедно. Предлагам ви нашата собствена и оригинална версия на тази класика в съвременната музика, хита — „Крастав крак сърби!“

Последвах радостни възгласи, болезнени крясъци и див ентусиазъм. И ние забихме това твърде гръмко и завладяващо — макар и краставо — парче.

*Събуждам се в зори, поглеждам към реката,
от ранната мъгла потръпва ми снагата.
Росата капе, капе по мокрите листа,
поглеждам ги и мисля за твоята уста.
Далече си от мене в този ден, далече.
Така не ми е гот, но ще ти кажа вече:
В галактиката бягам, в незнайни ширини,
отвъд звезди далечни, затуй не ме вини.
За-що-то и-мам:
Крастав крастав крак, който ме сърби!
Затуй натам ще ходя, макар и без пари!
Крастав крастав крак, който ме сърби!
Не мога да не ходя, че инак ще боли!
Крастав крастав крак, много ме сърби!
Проклетият сърбеж ме обладава лудо,
от чесане безкрайно видях се вече в чудо.
И все така си ходя, а тебе все те няма.
Бездомен скитам аз в галактика голяма.
Че никъде не щат такива като ме-е-ен!*

Голямо чесане и тропане на крастави крака падна, да ви кажа. Както и бурни възгласи и радостни викове, когато парчето свърши. Изпълнени с ентузиазъм, изсвирихме още две песни, преди да обявя почивка.

— Благодаря ви, приятели, благодаря ви много. Страхотна публика сте. А сега ни дайте няколко минути да си отдъхнем и продължаваме...

— Много добре, много добре наистина — каза Свиняра, като се приближи до мен и измъкна микрофона от ревера ми. — Знам, че всички ние сме слушали тези музиканти преди — от голямата кутия, — тъй че удоволствието, което ни предоставиха, за нас не е изненада. И все пак беше чудесно, че можахме да ги видим на живо. Аз съм благодарен и знам, че и всички вие сте благодарни. — Той се обърна и ми се усмихна широко. С усмивка, която, усетих ясно, изобщо не съдържаше топлина или хумор. После отново се извърна към множеството и широко разпери ръце.

— Толкова съм благодарен, че приготвих една малка изненада за всички вас. Искате ли да разберете каква е тя?

Отново абсолютна тишина. И някакво шумолене. Публиката определено не си падаше по изненадите на Свиняра.

И беше права.

— Напред! — изрева той по микрофона, толкова гръмко, че гласът му отекна като гръм. — Напред! Напред! Напред!

Залитнах и за малко да падна на платформата — но не от гласа му, а защото тя се разтърси. Последва рев на мъжки гласове и изпод краката ни, отмятайки маскировъчните клони, се изсипа маса въоръжени мъже. Заизвираха на вълни, размахали криваци, и с дивашки рев се понесоха към бягащата публика.

Гледахме онемели как започнаха да повалят мъже и жени на земята, да ги оковават и връзват. Атаката беше бърза, победоносна и скоро приключи. Поляната се опразни, беше изчезнал и последният посетител. Тези, които бяха останали, се оказаха овързани и или кротуваха, или стенеха от болка. Над стенанията ясно прокънтя смехът на Свиняра. Той се прегъваше в огромния си стол, обзет от сатанински хумор, и по бузите му се стичаха едри сълзи.

— Но откъде? — обади се Мадонет. — Откъде се появиха тия? Когато започнахме концерта, долу нямаше никой.

Скочих на земята, изритах няколко клона и видях зейналия отвор на тунела. До него имаше покрит с пръст дървен капак. Последва тътен и Свиняра се приземи до мен.

— Страхотно, нали? — Той посочи отвора. — Моите хора го копаха няколко месеца. Изнасяха пръстта в калта, когато валеше. Мислех да свикам тук митинг. Някои дребни подаръци, нали разбираш, и така нататък. Но ето че се появихте вие! Ако бях способен на благодарност, щях да съм ви благодарен. Но не съм. Въпрос на сляпа случайност. И победа за тези — тоест за мен, — които са достатъчно умни да използват предоставената възможност. Следва малко празненство. Ще има храна и пиене, а вие ще свирите за мен.

Той се обърна, даде указания и изрита един от новите роби, който се беше оказал на пътя му.

— Би било хубаво да го убием — каза Мадонет, изразявайки общото мнение, ако кимането на главите ни означаваше нещо.

— Внимание — предупредих аз. — В момента той държи всички козове и разполага с всичките си главорези. Дайте да си изсвирим концерта и после да помислим как можем да се измъкнем оттук.

Нямаше да е лесно. Дървената зала на Свиняра беше претъпкана. Пиеха, без да се напиват, хвалеха се с подвизите си и пак пиеха. Изсвирихме едно парче, но никой не ни слушаше.

Всъщност един ни слушаше — Свиняра. Слушаше и гледаше. Поклащаше се и току замахваше с китка да укроти темпа ни. Отпускаше се в каменния стол и опипваше дръжката на огромния си меч, чиято ножница беше издълбана в камъка до ръката му. И непрекъснато ми се усмихваше с лишената си от хумор усмивка.

— Животът тук е малко по-различен, а, Джим?

— Би могло да се каже.

Ако търсеше повод, не бях аз човекът, който щеше да му го предложи. Изобщо не си падам по кавгите.

— Тук ние си правим живота и сами си определяме правилата му. Отвън, сред хермафродитните светове на Галактиката, управляват изнежени интелектуалци. Мъже, които се държат като жени. Тук ние сме се върнали към времената на примитивните, мъжествени, истински мъже. Сила чрез сила. Това ми харесва. И аз определям правилата тук. — Погледът, който хвърли към Мадонет, беше направо отблъскващ.

— Великолепна певица и хубава жена — каза той и ме погледна.
— Твоя жена, казваш? Дали не можем някак да го уредим? Чакай да помисля — о, да, може да се направи нещо. Там, на така наречените цивилизовани планети, не би могло да се направи нищо. Но тук може. Защото аз съм Свиняра, а Свиняра може да направи всичко.

Той вдигна тлъстата си ръка и ме потупа по челото.

— Според моя закон и обичай, аз ви развеждам.

И бавно се изправи. Доверениците му посрещнаха просташкия му хумор с дебелашки смях.

— Това е невъзможно. Не може да стане...

За размерите си Свиняра показва завидна пъргавина — за части от секундата измъкна широкия меч от нишата в трона си.

— А това е първият урок за моята нова булка. Никой не казва „не“ на Свиняра.

Острието изсвистя и се опря в гърлото ми.

9.

Отскочих, за да избегна посичането, спънах се в нечий крак и паднах.

— Дръжте го! — извика Свиняра и ме хванаха здраво. Опитвах да се освободя, но не се получи.

Свиняра застана над мен и замахна с меча към гърлото ми...

А после залитна и се сгромоляса с тътен. Стинго, въпреки възрастта и наднорменото си тегло, беше скочил зад гърба му и го бе повалил със саблен удар в тила.

Смисълът на това събитие проникна и в най-птичите мозъци на присъстващите. Мъжете посегнаха към оръжията и зареваха яростни ругатни. Видях как Флойд се метна сред заобикалящите го воители. Но това нямаше да е достатъчно. След две секунди щеше да последва клане на музиканти, ако не направех нещо, за да го предотвратя.

Направих го. Първо настанах лакътя си в слънчевия сплит на индивида, който ме беше хванал. Той изкъркори и пусна ръцете ми. Мина една секунда. Без да губя време да се изправам, се изтърколих настрани и измъкнах от джоба си черното кълбо, натиснах с пръст активатора и го подхвърлих към тавана.

Две секунди. От всички посоки се размахаха оръжия. Най-добрата ми защита беше да натикам филтри в ноздрите си. Газовата бомба пукна и следващите няколко секунди употребих повече да отбягвам замахванията на своите нападатели, които се движеха все по-бавно, докато накрая рухнаха. Огледах се и установих, че газът е свършил голяма работа. Цялата огромна зала бе пълна с проснати хъркащи мъжаги. Е, имаше и една жена...

Публиката ми се състоеше само от един, тоест от мене самия, което не правеше победата по-малко сладка. Приспиващият газ беше поразил и моите приятели, въпреки че Флойд се беше справил доста добре, преди да се срути. Около него се търкаляха куп повалени тела. Отворих пакета, извадих газовия антидот и ударих по една спринцовка

на всеки от спътниците си. После излязох на прага и мрачно се загледах в дъжда.

Меки стъпки зад гърба ми и ето ти я Мадонет, която нежно ме прегърна.

— Благодаря ти, Джим.

— Няма за какво.

— Как да няма? Ти ни спаси живота.

— Да, дължим ти голяма благодарност — обади се и Стинго — и той се беше свестил и бе дошъл при нас.

— Бих предпочел да не ми я дължахте. Ако тази операция беше планирана по-добре, всички тези извънредни ситуации нямаше да се случат. Грешката е моя. Но може да се каже, че в известна степен съм притиснат от времето. По причини, които не мога да ви обясня сега, трябва да намерим артефакта и да приключим операцията в рамките на двайсет дни.

— Не е много — каза Стинго.

— Прав си. Затова да не губим време. Радушното ни посрещане тук приключи. Вземете оръжие, защото може да си имаме неприятности, ако се опитаме да се измъкнем от града с голи ръце. Багажът на гръб, въоръжени за бой, поглед — заплашителен... и напред!

След онова, което за малко да се случи с нас при Свиняра и неговите нерези, няхаме настроение за шеги. Сигурно това бе изписано на лицата ни — или по-скоро по метала на оръжията ни, — защото неколцината души, които срещнахме, се изнизаха, още щом ни видяха. Дъждът беше почти спрял, слънцето изгря и от намокнатия терен се заиздига пара. Бордеите се срещаха все по-рядко, купчините боклук бяха все по-малки и можехме по-лесно да ги отбегнем. Появиха се ниски разпръснати храсти, отделни дървета и по-гъсти шубраци, покриващи ниските склонове на полегатите хълмове. Видяхме някакви ниски дръвчета, от които висяха дебелокожи кълбета с големина на мъжки юмрук. Сигурно това бяха полпетоновите дървета, за които ни споменаха. Трябваше да се провери — но не сега. Водех колоната с дълга крачка, без да дам почивка, чак докато не стигнахме убежището на първата горичка. Погледнах назад към грубите постройки и могъщото туловище на Пентагона, възправящо се зад тях.

— Изглежда, никой не ни преследва, така че да започнем по следната програма. Пет минути почивка на час, вървим, докато слънцето залезе.

Докоснах черепа-компютър, който висеше на врата ми, и клавиатурата му щръкна. Активирах холокартата, погледнах към слънцето и посочих напред.

— Тръгваме натам.

Отначало беше изморително, понеже местността беше хълмиста, но скоро оставихме хълмовете зад гърба си и нагазихме в тревиста равнина. Спряхме за почивка в края на първия час, проснахме се на земята и отпихме по малко вода. По-храбрите от нас се заеха с концентрираните дажби. На дъвкане приличаха на картон, а и вкусът им не беше по-различен.

Наблизо имаше горичка полпетонови дървета. Отидох и откъснах няколко сферични плода. Бяха твърди като камъни и също така неапетитни и на вид. Сложих ги в раницата, за да ги изследвам по-късно. Флойд измъкна от раницата си флейтичка и ни изсвири малък гег, който повдигна духовете. Когато поехме отново, го обърна на весела маршова мелодия.

Мадонет пристъпваше до мен и тананикаше в такт с флейтата. Изглежда, беше добър турист и ходенето ѝ доставяше удоволствие. И, разбира се, беше голяма певица, с хубав глас. Всичко ѝ беше хубаво, включително и тялото. Тя се извърна, забеляза, че я гледам, и се усмихна. Обърнах поглед, забавих крачка и се изравних със Стинго, за разнообразие. Той държеше с останалите и за моя радост не изглеждаше никак уморен. Ах, Мадонет... Мисли за нещо друго, Джим, не се отклонявай от работата. Остави момичето. Да, знам, тя изглеждаше по-хубава от всичко останало наоколо. Но не му беше времето за лигавене и за влажни погледи.

— Колко мислиш ни остава до залез? — попита Стинго. — Това хапче, дето ми го даде, взе да се изчерпва.

Излъчих холограма на часовник.

— Изобщо не знам. Нямам представа колко трае денят тук. Този часовник, както и компютърът, са сверени по бордовото време на кораба. Трябва да е минало доста време, откакто ни изхвърлиха през портата. — Примижах към небето. — Имам чувството, че това слънце изобщо не се движи. Време е да поискаме съвет.

Захапах здраво три пъти с лявата страна на челюстта си, което трябваше да задейства сигнала във вградения в ченето ми предавател.

— Тук Тремърн. — Думите ясно прокънтяха в черепа ми.

— Хващам те.

— Какво хващаш? — попита Стинго.

— Моля ти се. Говоря по радиото.

— Извинявай.

— Сигналът е чист. Докладвай.

— Не останахме много очаровани от мачовците. Напуснахме града преди няколко часа и сега цепим през равнината.

— Имам ви на картата, локализация по сателита.

— Да виждате отгоре някоя от бандите на фундаменталоидите?

— Много.

— Някои по-наблизо?

— Има една вляво от вас. Приблизително на същото разстояние, което сте изминали.

— Добре. Сега един важен въпрос. Колко е дълъг денят тук?

— Около сто стандартни часа.

— Не е чудно, че започваме да се уморяваме, а все още е ден. Можеш ли да настроиш сателита си да огледа пътя, по който минахме, дали някой не ни преследва?

— Вече го направих. Преследвачи не се забелязват.

— Чудесна новина. Приех. Край. — Повиших глас. — Група — стой. Лягай на тревата. Ще ви предам частта от разговора, която не чухте. Не ни преследват. — Изчаках, докато доволните им възгласи утихнат. Което означава, че спираме тук за храна, пиене, сън и работа.

Хвърлих раницата на земята, разкърших се, легнах, подпрях се на багажа и посочих далечния хоризонт.

— Фундаменталоидските номади се намират някъде в тази посока. Рано или късно ще ги намерим. Гласувам да е късно. Второ гласуване, предложението се приема. — Вече всички бяха в хоризонтално положение. Дръпнах яка глътка вода и продължих:

— Дните тук са четири пъти по-дълги от тези, на които сме свикнали. Мисля, че достатъчно се бихме, вървахме, всичко това за един ден, или четвърт ден, или колкото е там. Хайде да поспим и ще продължим, след като си починем.

Съветът ми се оказа ненужен, тъй като клепачите на всички се бяха затворили. Не можех да остана назад и почти се бях унесъл, когато съобразих, че това не е най-добрата идея. Изправих се с пъшкане и се отдалечих от останалите, за да не им преча.

— Тремърн, обади се. Приемаш ли?

— Тук сержант Наенда. Капитанът не е дежурен тази смяна. Да го повикам ли?

— Не, ако сте на негово място и спътниковите наблюдения са ви подръка.

— Тъй вярно.

— Добре. Продължавайте да ги следите. Сега ще поспим малко и не искам да ни притеснявате. Ако видите, че някой или нещо се приближава, извикайте.

— Ясно. Лека нощ.

„Лека нощ!“ Какви ми ги приказваха Въоръжените сили? Дотътрих се обратно при спътниците си и последвах примера им. Изобщо няха проблем със заспиването.

Трудно беше събуждането. Бяха изминали няколко часа, защото примигвайки с гуреливи очи към небето, установих, че слънцето най-после е преминало меридиана и е започнало да се спуска към хоризонта. Какво ли ме беше събудило?

— Внимание, Джим ди Гриз, внимание.

Огледах се да видя кой ме вика и трябваше да минат няколко секунди, за да съобразя, че говори Тремърн. В главата ми.

— Какво има? — измърморих аз. Главата ми все още бе замаяна от съня.

— Една от бандите на фундаменталоидите се придвижва приблизително във ваша посока. Ще бъдат достатъчно близо до вас, за да ви видят, след около час.

— Дотогава ще сме готови за посетители. Благодаря, капитане. Прието. Край.

Стомахът ми се разбунтува и разбрах, че концентрираната храна е прекалено концентрирана. Изпих малко вода, за да изплакна вкуса на съня от устата си, и подбутнах Флойд с крак. Очите му се отвориха стреснато и аз му се усмихнах ласкаво.

— Току-що пожела да отидеш до ония храсти и да събереш малко съчки. Време е за закуска.

— Аа, закуска, съчки. Чудесно.

Той се изправи, прозя се и се протегна, почеса се по брадата и се отправи да си изпълни мисията. Събрах достатъчно суха трева, за да стъкмя малка купчина, и после измъкнах атомната батерия от багажа си. Трябваше да захранва музикалната ни екипировка поне една година, така че можеше да изхабя някой и друг волт. Издърпах изолацията на двете жички, дадох ги на късо така, че да хвърлят искри, и ги поднесох към тревата. След миг тя се разгоря, запраця и запуши, и вече можеше да подпали донесените от Флойд съчки. Когато огънят се разгоря добре и се образува жар, хвърлих полпетоновите плодове в жаравата.

Останалата част от бандата се размърда в съня си от пушека, когато духна в тяхна посока, но не се събудиха напълно, преди да разчупя първия плод. Кожата му беше почерняла и се надявах, че е готов. Разнесе се приятен аромат на печено месо и Мадонет и Стинго тутакси се събудиха.

— Хм — казах с пълна уста. — Моите благодарности към гениите инженери, които са измислили това. Гастрономичен шедьовър, при това расте по дърветата. Ако не бяха жителите й, тази планета щеше да е истински рай.

След като похапнахме и се почувствахме горе-долу като хора, им докладвах.

— Свързах се с Небесното око. От тази посока към нас се приближава група номади. Прецених, че трябва да ги оставим те да ходят, вместо да ходим ние. Готови ли сме вече за контакт?

Последвах бързи кимания и нито едно възражение, което ме зарадва. Стинго вдигна топора си и изръмжа:

— Готови както винаги. Само се надявам, че тази тайфа ще е малко по-гостоприемна от първата.

— Има само един начин да го разберем. — Захапах три пъти яко. — Къде са фундаменталоидите сега?

— Пресичат северно от вас — оттатък шубраците по ниското възвишение.

— Тогава да тръгваме. Багажът на гърба, оръжията готови, палци горе, напред!

Тръгнахме бавно по хълма и през храстите. Изведнъж се спряхме и се загледахме в стадото, което бавно преминаваше под нас.

— Шеоти — казах аз. — Мутиралата кръстоска между овци и кози, за която ни разправяха.

— Шеоти — съгласи се Мадонет. — Но защо не ни казаха, че са толкова огромни? Аз не им стигам дори до коленете.

— Наистина — съгласих се аз. — И още нещо. Те стават за яздене. И ако не греша, са ни видели и тези трима ездачи галопират към нас.

— И размахват оръжия — добави Стинго. — Почва се.

10.

Те се носеха с тътен към нас, размахали мечове. Черните копита на добичетата вдигаха облаци прах. Шеотите имаха противни малки очи, заплашителни извити рога и нещо, което приличаше на бивни. Не си спомнях да съм виждал овца или коза с бивни, но човек винаги може да види нещо за първи път.

— Застани в редица с готови оръжия — призовах аз и размахав меча си.

Най-близкият ездач, целият облечен в черно, дръпна здраво юздите и рунтавият му носач се закова на място. Той ме изглежда намръщено иззад голямата си черна брада и проговори с дълбок, респектиращ глас.

— Този, който меч вдигне, от меч ще умре. Тъй е писано.

— За себе си ли говориш? — уточних аз, все още с насочено острие.

— Ние сме мирни хора, невернико, но пазим стадата си от безбройните крадци на шеоти.

Сигурно говореше истината. Длъжен бях да пробвам. Хвърлих меча си в прахта и отстъпих. Но бях готов да го грабна всеки момент.

— Ние също сме хора на мира. Ходим въоръжени за собствената си защита в този зъл свят.

Той малко се замисли над това и взе решение. Пъхна меча си в кожената кания и скочи от носача си. Звярът моментално отвори уста — това наистина бяха бивни — и се опита да го ухапе. Той го забеляза разсеяно, вдигна юмрук и стовари по мордата му як ъперкът. Устата на звяра се затвори и очите му за момент се кръстосаха. Но очевидно мозъкът му беше твърде късопааметен, защото след като ги открьстоса, беше забравил съвсем за удара. Каза „бее“ и започна да пасе. Ездачът закричи и застана пред мен.

— Аз съм Арроз кон Поло, а тези са мото следовници. Ти спастрен ли си?

— Аз съм Джим ди Гриз, а това е моята банда. В банки не вярвам.

— Какво е банки?

— Където си спастряш парите. Федха.

— Не ми разбра словата, Джим ди Гриз. Душата ти трябва да се спастри — не твоите федха.

— Интересен теологичен възглед, Арроз кон Поло. Трябва да го обсъдим в дълбочина. Какво ще кажеш да оставим оръжията и хубаво да поклатим бради? Свалете оръжията — извиках на моите.

Арроз даде сигнал на своите двамина спътници и ние се почувствахме много по-добре, когато мечовете се прибраха в ножниците и топорите се свалиха. Той за пръв път отместил поглед от мен и погледна към моите следовници. Веднага зяпна, пребледня и вдигна ръка пред очите си.

— Нечисто — простена той, — нечисто.

— Малко е трудно да се къпеш, когато си на път — отбелязах аз, без да добавям, че той самият не изглежда на току-що излязъл от банята.

— Не говоря за тялото, а за духа. Не е ли това съд на развалата?

— Би ли се изразил малко по-ясно?

— Не е ли... тази личност... жена? — Той все още държеше ръка пред лицето си.

— Последния път, когато я видях, беше такава. — Пристъпих леко встрани, по-близо до меча. — На теб на какво ти прилича?

— Лицето ѝ трябва да бъде покрито, за да се скрие покварата, глезените ѝ да са покрити, за да не буди лъст в мъжките сърца.

— Този тип е малко шантав — обади се Мадонет отвратена и той изхълца.

— И гласът ѝ да замлъкне, за да не вкарва блажения в грях!

Стинго кимна на Флойд и хвана ядосаното момиче под мишница, но тя го отблъсна.

— Джим — извика той. — Ще се скатаем при дърветата да си починем. Гледай да се справиш с тази работа.

— Добре. — Изчаках ги да си тръгнат и когато се махнаха, се обърнах към тримата номади, които подражаваха на своя вожд, всички с вдигнати пред очите ръце, сякаш си душеха мишниците.

— Сега сме в безопасност. Можем ли да обсъдим нещата?

— Вървете — каза Арроз на спътниците си. — Ще обясня закона на този странник. Оставете стадото да пасе.

Те се затътриха към стадото, а собственият му носач остана да хрупа край нас. Арроз кон Поло седна, кръстоса крака и ми даде знак.

— Седни. Трябва да поприказваме.

Седнах, но така, че вятърът да духа срещу него, тъй като явно беше минало доста време, откакто той или дрехите му бяха виждали сапун и вода. И той ще ми говори за нечисто! Кон Поло забърника в робата си, почеса се добре, после извади една книга и я вдигна.

— Тази книга е изворът на мъдростта — припя той с блеснали очи.

— Това е хубаво. Как се казва?

— Книгата. Няма други книги. Всичко, което мъжете трябва да знаят, е тук. Цялата мъдрост.

Помислих си, че изглежда доста тъничка за подобна цел, но мъдро се въздържах да отворя уста.

— Великият основател, да не се споменава името Му, Който бе вдъхновен да прочете Светите книги на всички векове и Който видя в тях делото на Бога, да не се споменава името Му, видя кои пасажии в тях са боговдъхновени и кои са неверни. От всички книги Той избра и състави истинската Книга — а после изгори всички останали. По света тръгна Той и много бяха следовниците Му. Но се намериха ревнивци, що се опитаха да унищожат Него и следовниците Му. Това е казано. Казано е и че за да избегнат безсмисленото преследване, Той и следовниците Му дошли в този свят, за да могат да проповядват, без да им се пречи, Ето защо те попитах — нечист ли си? Или ти също следваш Пътя на Книгата?

— Много интересно. Аз лично следвам малко по-друг път. Но моят път вярва в уважението на твоя път, тъй че недей толкова да се тревожиш за мен.

Той се намръщи и назидателно размаха пръст.

— Има само един Път, само една Книга. Всички, които мислят различно, са прокълнати. Сега е твоят шанс да се очистиш, защото ти показвах истинския Път.

— Мерси, но не изпитвам особено желание.

Той стана и насочи обвинително пръст към мен.

— Нечист! Профан! Махни се, защото ме оскверняваш с присъствието си.

— Е, всеки си е луд за себе си. Довиждане и ходи да си стрижеш шеотите. Дано да ти пораснат големи въшките. Но ако можеш да проявиш малко търпимост, преди да си тръгнал, би ли погледнал ето това? — Измъкнах от джоба си снимка на чуждия артефакт и му я показах.

— Нечисто — промърмори той и дръпна ръката си зад гърба, за да не би да я докосне.

— Убеден съм, че е нечисто. Искam само да знам дали си виждал това нещо на снимката.

— Не, никога.

— Беше ми приятно да си поговорим.

Той не отвърна на приятелското ми махване, приближи се до шеота си, зарита го по крака, докато животното не клекна, качи се на гърба му и отпраши в галоп. Вдигнах меча си, изтупах го от праха и отидох при останалите. Мадонет продължаваше да кипи.

— Лицемерен тесногръд фанатизиран тъпак!

— И не само това. Но поне получих от него един бит отрицателна информация. Той никога не е виждал артефакта. Трябва да го е свило някое друго племе.

— С всички ли ще трябва да говорим?

— Освен ако нямате по-добри идеи. А ни остават деветнайсет дни.

— Не му вярвам — каза Мадонет. — И недейте да се подсмивате саркастично и да казвате „женска интуиция“. Тия не са ли от същия десен като тайфата, нападнала кораба на археолозите?

— Права си. А това не е ли тропот на стотици копита, тичащи насам?

— Така е! — извика Флойд. — Какво правим сега — бягаме ли?

— Не! Излизай от дърветата и бегом на равното. Инструментите — в пълна готовност. Ще изнесем на тези юнаци такъв концерт, че никога няма да го забравят.

Арроз се беше върнал да вдигне войската и най-малко трийсет от тях се бяха втурнали към нас с размахани мечове. Чуваше се маниакално блеене. Настроих звуковия усилвател до краен предел.

— Тапите в ушите, пригответи се, на три почваме да им свирим номер тринайсет, „Ракетите се вдигат с рев“. Едно, две...

Когато стигнах до три, избухна непоносима звукова експлозия. Шеотите заковаха на място и ездачите се изтърколиха по земята. Хвърлих сред тях няколко пушечни бомби, просто за да поддържам шоуто, и ги поразих с холографски светкавици.

Получи се много добре. Още преди да стигнем до втория хоров рефрен, паническият бяг приключи и последните шеоти се скриха от погледа ни. Последният облечен в черна роба фундаменталоид пъплеше към хоризонта, утъпканата трева гъмжеше от разхвърляни мечове, гроздове въшки и купчини фъшкии.

— Победата е наша! — изревах радостно.

„А ми остават само деветнайсет дни“ — помислих си отчаяно. Така просто нямаше да стане. Имах ужасното чувство, че можем да си тъпчем още деветнайсет дни или деветнайсет седмици по тази планета, без да узнаем нищо повече за артефакта. Планът трябваше да се промени, и то веднага! Отдалечих се от останалите, и захапах три пъти толкова здраво, че за малко да счупя зъб.

— Капитан Тремърн слуша.

— Печалният Джим ди Гриз се обажда. Проследихте ли всичко дотук?

— Да, и наблюдавахме. Чух, че го помоли да разпознае снимката. Предполагам, че не е успял.

— Правилно предполагаш, далечен и безтелесен глас. А сега слушай. Трябва да променим плана. Когато ми хрумна тази операция, смятах, че на този мрачен свят съществува поне някакво подобие на цивилизация, където ще можем да се шляем, свирейки парче подир парче, и да слухтим. Сбъркал съм.

— Съжалявам, че не са ти предоставили всички факти навреме. Но както вече знаеш, над информацията за точно тази планета цари пълна забрана.

— Вече го знам, но това не ги извинява. Много по-добре щеше да е, ако бяхме дошли тук маскирани като отряд флотски десантчици. Досега всяка тайфа, на която се натъкваме, се опитва да ни убие. И всичко това е по вина на оня дебелоглав адмирал Бенбоу. Той ме е излъгал, нали?

— Като военнослужещ не мога да обсъждам поведението на своите началници. Но съм съгласен, че който и да те е информирал, е, така да се каже, икономисвал истината.

— А знаеш ли също така, че е икономисал и здравето ми? И че само след деветнайсет дни ще кльофна от задействаща се след определен срок отрова?

— За съжаление, уведомиха ме, че случаят ти е точно такъв. При това ти остават осемнайсет дни. Изглежда, че в последно време си пропуснал един ден.

— Осемнайсет? Много благодаря. Това означава само, че трябва да ти го кажа още по-настойтелно. Трябва ми помощ. Малко транспорт.

— Всякакъв контакт с планетата ми е забранен.

— Аз току-що промених правилата. Ти сам ми каза, че оглавяваш някакъв комитет, който има намерение да внесе тук значителни подобрения. Първата промяна ще е да пратите тук долу един от корабните си катери. С него ще мога да обиколя тукашните стригачи на шеоти, преди да изтече собственият ми краен срок.

— Ако го направя, ще наруша заповедите и това ще означава край на кариерата ми.

— Е?

Тишината в главата ми сякаш продължи безкрайно. Чаках. Докато най-накрая чух нещо, което можеше да бъде само въздишка.

— Предполагам, че днес могат да се намерят много възможности за работа за квалифицирани цивилни. Катерът ще кацне при вас след мръкване. Ако никой на повърхността не го забележи, има някакъв малък шанс промяната в кариерата ми да се отложи.

— Ти си свестен човек, Тремърн. Моите най-сърдечни благодарности.

Докато се връщах да кажа на спътниците си новините, си изтананиках един-два куплета от „Шведското чудовище“.

— Джим, ти си чудесен! — възкликна Мадонет, прегърна ме и ме разцелува. — Много повече предпочитам летенето от вървенето.

Фloyd също кимна радостно, съгласен с нея, и посегна и той.

— Разкарай се! Момичета добре, но нямам навик да се целувам с брадати типове. Сега трябва да се оттеглим на известно разстояние, за да не би онези религиозни идиоти да решат да се върнат. След това

правим почивка, докато се мръкне. Имам чувството, че тази нощ ще ни се отвори доста работа.

11.

— Събуди се, Джим, почти се мръкна.

Нежната ръка на Мадонет беше съвсем добре дошла, защото ме измъкна от неприятния кошмар. Пипала, люспи, немигащи очи — отврат. Изглежда, фаталният осемнайсетдневен срок проникваше в подсъзнанието ми. Седнах, прозях се и се протегнах. С огромна неохота слънцето най-после се бе изтърколило зад хоризонта, оставяйки след себе си бавно стапяща се лента светлина. Звездите изгряваха, оформяйки крайно досадни съзвездия. При това твърде малко. Тази планета, изглежда, се намираше съвсем в края на Галактическия ръб.

После нещо изпъкна в зенита сред звездите — тъмно очертание, понесло се надолу тихо, при нулева гравитация. Когато се приближихме, вратите се отвориха и фаровете блеснаха.

— Изгаси ги, тъпако! — извиках. — Искаш да ми съсипеш нощното зрение. — Пилотът се извърна в креслото си и аз се усмихнах неискрено. — Прощавай, капитане. Това „тъпако“ беше само стилистична фигура.

— Грешката е изцяло моя — каза той и потупа електронните си очи. — С това нещо все забравям. Пилотирам аз, защото имам най-доброто нощно зрение във флотата.

Той изключи светлините и ние се качихме пипнешком на борда. Включени бяха останали само приглушените червени аварийни лампи, за да ни показват пътя. Седнах в креслото на помощник-пилота и затегнах ремъка.

— Какъв е планът ти? — попита капитанът.

— Много прост. Знаеш разположението на всички стада шеоти, нали?

— Да. Проследени са и са вкарани в паметта на катера.

— Страхотно. Накарай компютъра да направи топологично изчисление, така че да можем да ги посетим всичките във възможно най-кратък срок. Понасяме се към първото стадо, намираме пастир,

който да е отдалечен от останалите, и говорим с него. Показваме му снимката и проверяваме дали е виждал онова нещо. Ако не е, прескачаме до следващата група.

— Планът ти ми се струва прост и практичен. Затегнахте ли коланите? Добре, тръгваме към първото стадо.

И катерът отпраши. Високо и бързо — по програмирания пръв маршрут. После бавно и на дрейф на ниска височина. Тремърн се взираше в тъмнината.

— Ето там има един — обади се той. — От другата страна на стадото, съвсем сам. Или пази животните, или следи да не се пръскат. Имам предложение. Промъквам се до него и го обездвижвам. После ти го разпитваш.

— Да го приближиш с пълзене в мрака? Да обездвижиш един въоръжен и бдителен пазач? Че това е работа за боен десантчик.

— А ти как мислиш, че си докарах тези електронни очи? За мен ще е удоволствие да се върна към стария си занаят.

Нямах друг избор, освен да се съглася. Капитанът можеше да се окаже много полезен съюзник. Пък и не ми се щеше да пълзя насам-натам. Дано да можеше да направи това, което разправяше. Имах някои съмнения, но ги запазих за себе си. В края на краищата той беше най-обикновен застаряващ щабен плъх, а електронните му очи май го правеха стока с изтекъл срок на годност.

Оказа се, че не е. Щом кацнахме, той се изниза през вратата и изчезна в мрака. Не минаха и трийсет секунди, и ето че ми извика тихо:

— Ела. Можеш да светнеш.

Включих фенерчето. Под редките звезди беше наистина тъмно. Видях два силуета, застанали плътно един до друг. Светлината ми разкри един пастир с опулени очи, стиснат здраво за гърлото, за да не вика. Размахах фенерчето под носа му.

— Слушай, о, пастирю, който не опази стадото си. Ръката, която те държи за гърлото, може спокойно да те убие. После можем да откраднем цялото ти рунтаво стадо и да ядем шеотски шишчета до края на дните си. Но аз ще бъда милостив. Ръката ще се махне от нечистата ти уста и ти няма да извикаш, иначе наистина ще умреш. Ще ми говориш тихо и ще отговориш на въпросите ми. Сега можеш да говориш.

Капитанът го поотпусна и пастирът се изкашля и изпъшка:

— Демони на мрака! Пуснете ме! Не ме убивайте! Върнете се в гърнето, от което сте излезли...

Ощипах го за носа и казах:

— Млък. Отвори си очите. Погледни тази снимка и ми кажи, виждал ли си това нещо?

Тикнах снимката под очите му и я осветих с фенерчето. Тремърн го стисна силно за ръката да го подкани.

— Не — отвърна с хленч пастирът. — Такова нещо щях да го запомня. Не съм... — Гласът му изгъгри и заглъхна, след което той се срути на земята в безсъзнание.

— Тези пастири изобщо ли не се перат? — попита Тремърн.

— Само на тек година. Давай при следващия.

Бързо изработихме схема. Спираме и той слиза. Веднага след него слизам и аз — дотогава той вече ме викаше. Много изплашени пастири заспах дълбоко тази нощ — но едва след като бяха погледнали артефакта на снимката. Между отделните посещения успях да подремна. Хъркането в задния отсек на катера изобщо не ми пречеше. Единствен капитанът не спа и на единадесетата визита изглеждаше толкова свеж, колкото в началото. Нощта на тази планета наистина беше твърде дълга.

Вече бях станал гроги, когато отидохме на гости на тринадесетия. Нещастният тринадесети. Късата процедура — и хайде при четиринадесетия. Още един чифт опулени очи над сплъстената брада.

— Виж! — озъбих се аз. — Говори! Хленчът не се брои за говорене. Виждал ли си това нещо?

Вместо да мрънка, този изгъргори и изохка — май ръката му бе извита малко по-силно. Невъзмутимият капитан, изглежда, също беше започнал да губи търпение.

— Дух на Сатаната... изчадие на дявола... Предупреждавах ги, но те не искаха да слушат... гробът, гробът!

— Имаш ли някаква представа какво бълнува тоя?

— Май има някаква надежда, капитане. Ако не ни будалка, може и да го е виждал. Слушай — погледни пак! Виждал ли си това нещо?

— Казах му да не го докосва, защото ни чакат смърт и проклетие, но той...

— Значи си го виждал. Добре, Капитане, можеш да му отпуснеш малко ръката, но остани в готовност. — Бръкнах дълбоко в джоба си и извадих шепя сребърни кръгчета — местните пари. Осветих ги. — Ей, миризливце, виж — федха. И всички са за тебе. Само за тебе.

Това определено привлече вниманието му и аз затворих юмрук под носа му.

— Ще са твои, ако ми отговориш на няколко прости въпроса. Няма да пострадаш, но само ако ми отговориш искрено. Виждал ли си това нещо?

— Те избягаха. Намерихме го в техния кораб. Аз го докоснах. Нечисто! Нечисто!

— Дотук много добре. — Пуснах половината монети в алчно подложената му шепя. — А сега идва въпросът за десет хиляди федха. Къде се намира то?

— Продадохме им го. На ония в Рая. Проклети да са, вечно проклети да са...

Не беше лесно, но най-накрая успяхме да измъкнем от устата му всички подробности. Като махнем проклятията и хулите, се оказва елементарна кражба и измама. Звездолетът кацнал и още с отварянето на люка бил нападател. По време на крамолата фундаменталоидите опоскали кораба и измъкнали всичко преносимо, в това число контейнера с артефакта. Мъкнали го целия със себе си, тъй като се оказало много трудно да го отворят. Когато успели, не могли да разберат какво представлява. А невежеството буди страх. Така че го изкарали на пазара в Рай, където можело да се продаде почти всичко. Край на историята.

Приведохме го в безсъзнание, положихме го на тревата и най-честно му оставихме парите.

— Това налага да проведем консултация — казах аз.

— Да, но не толкова близо до стадото. Хайде да се качим на платото, там въздухът е по-свеж.

Останалите вече се бяха събудили и изслушаха с внимание нашия разказ.

— Е, това сякаш малко стеснява полето на действие — каза Мадонет.

— Така ли? — попитах учуден. — Какво е населението на този райски народ?

— Около сто хиляди — призна Тремърн. — Може и да не е най-доброто общество на тази планета, но пък е най-процъфтяващото. Много малко знам за него, само от снимки и наблюдения.

— А някой в Пентагона знае ли повече?

— Вероятно. Но информацията е поверителна и те не говорят по въпроса.

Почесах се, намръщих се и го сръгах с пръст.

— Това наистина не е хубаво, нали?

Тремърн изглеждаше също толкова нещастен като мен.

— Не е, Джим. Така и не разбирам защо цялата тази информация е поверителна, след като вашата група фактически действа тук, на планетата. Опитах се да получа информацията, но бях не само отблъснат, а получих и предупреждение.

— Кой го прави? Някаква идея имаш ли?

— Никаква. Освен че идва от много високо ниво. Хората, с които се свързвах, разбират проблемите ви и искаха някак да помогнат. Но на всички искания, които прокарват, се отговаря отрицателно и с предубеждение.

— Или аз съм параноик, или по командната верига има някой, който не харесва тази операция. Някой, който иска тя да се провали.

Тремърн на свой ред се почеса и се навъси.

— Вече ти казах. Аз съм офицер от кариерата. Но ситуацията на планетата никак не ми харесва. Не само отношението към вашата група, а целият този отвратителен бизнес. Чувствам обаче, че ми се изплъзва от ръцете. Отначало си въобразявах, че мога да прокарам тук някои реформи, като действам по канален ред. Не става. Блокираха ме напълно, точно като вас.

— Но кой? И защо?

— Не знам. Но полагам всички усилия да разбера. За този град и за райските му жители практически не знам абсолютно нищо.

— Наистина честен отговор, капитане. Благодаря ти. Щом вие не знаете — каза Стинго, — ще опитаме сами да разберем. Ще изсвирим някое и друго парче и ще си отваряме очите.

— Де да беше толкова лесно — промърморих сподавено. — Разгъвай картите.

Изглежда, по-голямата част от населението обитаваше съставения от разпокъсани махали град. От него водеха пътища към не

много далечни села и тук-там се виждаха постройки, които може би бяха ферми. Единственият объркващ обект на триизмерната карта беше нещо, което приличаше на непрекъсната стена и което разделяше града на две половини. Около града нямаше стени, само тази по средата. Посочих я.

— Някаква представа какво е това или за какво служи?

Тремърн поклати глава.

— Никаква. Прилича на стена, това е всичко. Но покрай нея минава път. Който, изглежда, е единственият път, водещ от равнината.

Посочих с пръст на холокартата.

— Тук. Където пътят се изгубва и изчезва сред тревата. Оттук трябва да минем. Освен ако някой не излезе с по-добро предложение.

— На мен ми изглежда добре — каза Тремърн. — Ще ви сваля в ето този участък на платото, зад рида, за да не ни забележат. После ще вдигна катера и ще поддържаме връзка по радиото.

Разтоварихме.

— Да поспим първо — прозя се Флойд. — Нощта беше дълга.

Дълга и още как. Да не говорим за още по-дългите дни. Тремърн излетя, а ние легнахме да спим. Поспахме добре, събудихме се, а нощта още не беше отминала. Отново легнахме. Другите откъртиха, но моят ум беше твърде претоварен, за да мога да заспя. Вече разполагахме с някакво заключение за местоположението на артефакта. Заключение, което беше безполезно, докато не почнехме да оглеждаме. Обаче не можехме да гледаме на тъмно. А ми оставаха — всъщност колко дни ми оставаха преди трийсетдневната отрова да ме тръшне? Започнах да броя на пръсти. Минали бяха някъде около осемнайсет, което означаваше, че ми остават дванайсет. Чудесно. Или бях броил погрешно? Пак започнах с пръстите, после се ядосах на себе си. Стига с тези пръсти. Включих компютъра и нахвърлих кратка програма. После натиснах „Ф“ за фаталния срок и пред мен изникна светещото число осемнадесет, последвано от примигващо дванадесет. Не че много ми харесваха, уверявам ви, но поне щях да престана да се притеснявам, че отброявам неправилно. Сигурно някаква част от мен остана доволна, защото скоро заспах дълбоко.

Най-после, с огромна неохота и мързел, небето изсветля и започна новият ден. Преди съвсем да се съмне, капитанът поведе

катера ниско и бавно сред хълмовете, качи ни и ни прекара зад последния рид.

— Късмет — каза той малко мрачно.

Люкът се затвори и катерът безшумно отфуча в просветляващото небе. Без да осъзнавам напълно какво правя, натиснах „Ф“ на компютъра си. Числата бликнаха във въздуха пред мен и изчезнаха също така бързо. Но ги запомних.

Деветнадесети ден.

12.

Слънцето се издигаше над хоризонта с огромна неохота. Когато стигнахме до началото на стената денят още не беше съвсем настъпил. Спряхме пред единствения ред тухли, почти скрити сред тревата.

— Какво мислите? — попитах.

Стинго се наведе, пипна една от тухлите и заяви:

— Тухла.

— Червена тухла — умно уточни Мадонет. — Печена.

— Мерси, мерси — промърморих неодобрително.

От дясната страна на редицата тухли едвам се забелязваше пътека. По липса на по-добра идея закричихме по нея.

— Виж, става по-висока — обади се Флойд и посочи. — Оттам започва втори ред.

— Има и още напред — намеси се Мадонет. — Там е висока три тухли.

— Какво е това? — попита Стинго, наведе се и разгърна тревата, за да види по-добре. — На всяка от тухлите има отпечатано нещо като символ.

Погледнахме и ние.

— Нещо като кръг със стрела, излизаща от него.

— Стрела... кръг — промърморих аз. Изведнъж ме озари интуиция. — Виждал съм този символ. Ами да, наистина! Я някой да надникне от другата страна на стената и да види дали там няма кръг със стърчащ от него кръст?

Мадонет повдигна любопитно хубавите си вежди, наведе се и надникна. Веждите ѝ се повдигнаха още повече.

— Как позна? От тази страна на всяка тухла е отпечатан кръг с кръст.

— Биология — казах аз. — Спомних си го от училище.

— Да, разбира се — каза тя. — Символите на мъжкия и женския пол.

Флойд, който беше отпрашил напред, извика:

— Ясно като бял ден. Тук на тухлата е отпечатано *vīroј*. — Той се наведе през стената. — А от другата страна пише *virīnoј*.

Стената постепенно ставаше все по-висока. В добавка към символите се натъквахме на „люди“, „мтува“, „Herrer“, „Signori“.

— Достатъчно — казах и спрях. — Сваляй багажа. Сега малко ще починем и ще обмислим каква е тази работа. Според мен посланието е достатъчно ясно. Вижте пътеката, по която вървахме. Има ли пътека и от другата страна?

Тухлената стена вече беше до кръста ни. Флойд се подпря с ръка на нея, надигна се, наведе се и погледна.

— Може би, но не е много ясно. Може и да е имало някога, но така е обрасло с трева, че е трудно да се каже.

— Време е да вземем решение. — Посочих напред към леко издигащата се стена. — Фундаменталоидите казаха, че идват в града да търгуват. Значи трябва да са идвали по този път и сигурно те са утъпкали пътеката, по която вървим.

Мадонет кимна в знак на съгласие, макар че това, за което се досещаше, явно не ѝ харесваше.

— И всички те са били мъже — възкликна тя. — Нечисти твари! Да не допускат жени. Ако изобщо по този път са идвали жени, те е трябвало да вървят от другата страна на стената. Какво искаш от нас, Джим?

— Не какво искам, а какво искаме. И както вече казах, време е да вземем решение. Дали всички да продължим заедно и да пренебрегнем очевидните указания? Това е първият въпрос, на който трябва да си отговорим.

— Ако го направим, хващам се на бас, че непременно ще ни се случи някоя неприятност — каза тя. — В тази стена е хвърлена много сериозна работа. Ако не се съобразим с тукашните правила, гарантирано ще ни се случи нещо много неприятно. Изборът е мой. Ще се прехвърля и ще припкам от другата страна...

— Не — прекъснах я аз. — Стената става все по-висока и скоро ще се окажем разделени, без никаква връзка. Така няма да стане.

— Добре, но аз не мога да остана тук, нито да се върна. Изтракай, ако обичаш, по челюстофона си и се свържи с Тремърн. Кажи му да ни свали няколко радиостанции, за да поддържа връзка. Ако искаме да си изпълним задачата, трябва да знаем какво става и от

двете страни на стената. А аз съм единствената, която може да разбере какво става... — тя повдигна раницата си, намести си задничето върху стената, люшна крака нагоре и след миг ни се усмихна от другата страна — отсам.

Това не ми хареса.

— Не е въпросът дали ни харесва, или не — каза тя, прочела съмненията ми по лицето. — Просто това е единственият начин да си свършим работата. Поискай радиостанциите. Не забравяй, че Тремърн ще остане непрекъснато на подслушване и може да ни прати десантчици, ако някой от нас изпадне в беда. Обади му се.

— Добре. Но преди да пуснем поръчката, трябва да сме сигурни, че искаме подходяща система. Пряката видимост ще изчезне с нарастването на стената и тя може да блокира сигнала. А освен това знае ли някой колко дебело може да стане това нещо? Може да попива всички сигнали и това ще е краят на връзката. Някой да знае за модел радиостанция, която пробива през скали?

Всъщност изказвах мислите си гласно, полу на шега. Така че доста се изненадах, когато един глас зад гърба ми се обади.

— Да.

Обърнах се и се вгледах в Стинго, които лъскаше ноктите си с ризата и се любуваше на лика си в блестящата им повърхност.

— Ти ли го каза? — попитах го обвиняващо.

Той кимна важно.

— Защо?

— „Защо“ е добър въпрос. Отговорът е следният. Въпреки че стоя пред вас като един застаряващ музикант аматьор, измъкнат от пенсия, за да си рискува живота в името на общото благо, не бива да се забравя, че съм работил много десетилетия за каузата на същото това общо благо. В Съюзните комуникации. Където участвах в разработването на едно хубаво мъничко устройство, известно с името МИПСК.

— Мипсик? — повторих тъпо.

— Почти, добри ми приятелю Джим. МИПСК е съкращение на Миниатюризиран персонален сателитен комуникатор. Съветвам те да тракнеш с челюстта и да поръчаш два чифта. Въпреки че четири ще е по-добре. Така през цялото време всички ще можем да поддържаме

връзка. И напомни на Тремърн да пусне на орбита един свързочен спътник. Геоостационар над град Рай.

— МИПСК-ите са не само строго засекретени, но и страшно скъпи — ми отговори Тремърн, когато се свързах с него.

— Точно колкото тази малка група със специално назначение. Ще го направиш ли?

— Разбира се. Вече ви ги пратих.

След половин час от небето плавно се спусна малък пакет, увиснал от антигравен филтър, които се затвори и изчезна веднага, щом прибрахме пакета. Отворих го и изтърсих шепа фалшиви нокти. Вторачих се в тях и си спомних как Стинго си почистваше ноктите, когато ми говореше за МИПСК.

— Хитро — казах.

— Висока технология и съвършено прикритие — каза той. — В пакета трябва да има и лепило. Използват се на чифт. Отбелязаният със „С“ се поставя на показалеца на лявата ръка. Този с „М“ отива на кутрето на същата. В ноктите е вградена холографска верига, така че могат да се подрежат, колкото е необходимо, без да се наруши веригата.

— А какво значат „С“ и „М“?

— Слушалка и микрофон естествено.

— И после? — попитах кротко, зашеметен от внезапната поява на магьосник по комуникациите в нашите редици.

— Захранват се от фагоцитите, които бактерии налитат да ги ядат и така се допират до веригата. Което означава, че винаги са заредени и включени. Винаги, когато си навън, или дори в сграда с тънки стени, сигналът се изстрелва до спътника и оттам се връща на приемащия. Просто. Само си пъхваш показалеца в ухото и говориш по микрофона на кутрето.

Избрах си един чифт по мярка, подрязах го и го залепих, трябва да призная, с известно вълнение. Пъхнах си пръста в ухото и казах:

— Надявам се, че работи.

— Разбира се, че работи — отзова се Тремърн този път през нокътя, вместо от челюстта ми, за разнообразие.

Докато си инсталирахме МИПСК-ите, обсъдихме всички варианти и накрая се върнахме на единствения възможен план.

— Да тръгваме — каза Мадонет, възхитена от новите си комуникационни маникюри. Вдигна раницата си на гърба, намести я удобно и закрачи от своята страна на оградата. С всяка наша стъпка стената ставаше все по-висока, много скоро стигна до главата ѝ и още. Мадонет ни кимна за последно и изчезна от погледа ми.

— Дръж връзка — казах аз по кутрето. — И се обади веднага, ако забележиш нещо, каквото и да е.

— Слушам, шефе.

След около час стената вече беше много висока. Макар да поддържахме радиовръзката, Мадонет сега беше съвсем сама. Продължавах да си повтарям, че ако се наложи, от орбиталния кръстосвач веднага ще се спусне въоръжена помощ, но това не ме успокояваше особено.

— Появяват се първите ниви — докладва Флойд. — И някакъв облак прах се движи покрай стената към нас.

— Пригответи оръжията. Имам и няколко зашеметяващи гранати, ако играта загубее.

Спряхме се, зачакахме и наблюдавахме. Отдалече приличаше на кон, който се носеше срещу нас в тръс.

— Кон, но без ездач — отбелязах.

Зрението на Стинго се оказа по-добро.

— Такъв кон не съм виждал досега. Поне на шест крака...

Нещото спря и ни изгледа. Ние му върнахме благоволенieto. Метален робот. Крака с метални стави и две подобни на пипала ръце отпред. Без глава, само чифт очи, щръкнали на стълбчета. Някакъв високоговорител между ръцете изхриптя с ръждив метален глас.

— Bonan tagon kaj benvenu al Paradiso.

— Добър ден и на теб — отвърнах. — Аз съм Джим.

— Мъжко лично име. Напълно приемливо. Моето име е Хингст и за мен е удоволствие да ви поздравя...

Думите му бяха заглушени от нарастващ рев и от задната му страна изригна черен пушек. Отстъпихме с извадени оръжия. Гъвкавите ръце на Хингст се вдигнаха нагоре.

— Само мир ви желая, о, странници! Няма как да го знаете, защото не сте обучени в науката, но звукът и пушеците се изпускат от спиртната ми машина. Която бързо завърта генератор, който от своя страна...

— Ти зарежда батериите. И ние познаваме едно-друго, о, Хингст, посрещачо на страници в Рая. Ние не сме от ония номади с козите.

— Това наистина е удоволствие за мен и се радвам да го чуя, благородни гости. Преди операционната ми система да бъде завинтена в тази твърде груба конструкция, аз бях оберкелнербот клас А42 и работех само в най-отбраните ресторанти...

— Някой друг път ще изслушам спомените ти с удоволствие — казах. — Сега имаме няколко въпроса...

— Аз пък съм сигурен, че зная отговорите — ми отвърна наиздателно роботът таратайка. — Но първо трябва да извършим някои предварителни процедури.

Докато говореше, роботът се беше прокраднал няколко крачки към нас и сега едно от пипалата му се стрелна като змия към мен. Отскочих, вдигнах меч, но не и преди върхът на студения метал да се допре до устните ми, след което също така бързо се сви назад.

— Опитай още веднъж и ще те скъся с едно пипало — изръмжах аз.

— Кротко, кротко. В края на краищата вие сте въоръжени чужденци и аз просто си изпълнявам задължението. Кое то се състои в това да взема проба от вашата слюнка. И да я анализирам, което вече направих. Вие можете да продължите, благороднико Джим, защото наистина сте от мъжки пол. Бих желал да получа проби и от вашите спътници.

— Ако е само едната плюнка, карай — изръмжа Флойд, склочи ръце и ги постави пред някои други части на тялото си.

— О, наистина ми харесва вашето чувство за хумор, страннико. — Пипалото взе пробата от устата му. — Господин страннико, мога да кажа вече. Последният пътник, ако обичате. Чудесно, благодаря. Можете да продължите.

Бракмата се обърна и аз скочих пред нея.

— Един момент, Хингст, официални посрещачо. Няколко въпроса.

— Съжалявам. Не съм програмиран за това. Ако обичате, отстъпете в страни, господин Джим.

— Само след като получа няколко отговора.

След като не се отместих, другото пипало се протегна и нежно докосна ръката ми. Блесна светкавица.

Озовах се зашеметен на земята. Роботът затопурка обратно по пътя, по който бе дотопуркал.

— Разтърсващо, нали? — самодоволно извика Хингст през рамо.
— Доста мощни батерии имам.

Фloyd ми помогна да се изправя и ме изтупа от праха.

— Дотук добре.

— Мерси. Нали теб не те включиха на късо.

В движение докладвах на Мадонет. Тремърн ни слушаше.

— Приложна технология — намеси се той. — Може пък тази сган да не е толкова лоша, колкото останалите задници на тая планета.

Тъй като все още бях изтръпнал и усещах вкус на изгоряло в устата, не си направих труда да му отговоря. Много скоро след това Мадонет се обади, че към нея също се приближава подобно творение. Стиснах меча си в изблик на безсилен гняв, но тя скоро отново се отзова.

— Точно като при вас, само че с друго име. Хоппе. Щом ми взе пробата, си тръгна. Сега какво?

— Ние продължаваме, а ти оставаш да починеш. Ако нещата от двете страни на стената са един и същи или подобни, ние първи ще разберем какви са.

— Пак ли се сблъсквам с шовинизма за мъжкото превъзходство?

— Само с проява на здрав разум. Все пак сме трима, а ти си сама.

— Стабилен аргумент. Е, добре, ще почина малко. Обаждайте се.

— Обещавам. Продължаваме напред.

Пътеката се беше поразширила и сега приличаше повече на черен път. Минахме покрай риголвани ниви и стигнахме до група полпетонов дървета. Очевидно бяха култивирани, защото бяха подредени в прави редове. Зад тях се мерзелееха груби постройки, които можеха да минат за ферма.

Пътят се оказа преграден от тухлена сграда със свод, който обхващаше пътя.

— Дали това е точно каквото си мисля? — каза Стинго.

— Мисля, че е сграда с арка под нея — обади се Floyd. — И няма да разберем нищо повече, ако просто стърчим тука.

Затътрихме се напред и отново се спряхме, когато под свода се показва човек. Когато пристъпи на слънчевата светлина, ръцете ни пуснаха оръжията. Беше старец. Очите му, зачервени и подпухнали, примигваха срещу светлината. Той кимна така, че буйната му бяла брада подскочи, и потупа символа с кръг и стрела, избродиран на гърдите на сивата му роба.

— Добре дошли, странници, добре дошли в Рая. Аз съм Афат, официалният посрещач. Можете да останете тук отвън, а ако искате да вдигнете стан под арката, оръжията ви ще се пазят, докато си тръгнете. За вход трябва да заплатите по една федха.

Начинът, по който хвърли поглед през рамо, ми подсказа, че това, което иска, е по-скоро подкуп, отколкото входна такса.

— Няма да стане, стари Афате — проговорих аз. — Тези, що виждаш пред себе си, не са селски търговци, а прочутите в цялата Галактика, счупили всички класации музиканти... Стоманените плъхове!

Долната му челюст увисна и той отстъпи назад.

— В Рай няма нужда от плъхове. Една ръждясала, оцърбена федха ще свърши работа...

— Тоя старец е страхотен фен — промърмори Флойд. — Защо си мислех, че тази планета е фрашкана с телевизори?

При портика се появи един по-войнствено изглеждащ райанец. По-млад, по-едър, накичен с кован метален шлем и тежък кожен мундир.

— Какво казахте? — викна той и размаха бляскава и пренеприятна на вид секира.

— Не ме ли чу бе, готин. Не обичам да се повтарям за пред тълпата.

Това предизвика озъбване накриво и излайване на команда.

— Стража, скачай. Тук едни стригачи на шеоти искат да им дадем урок по цивилизованост.

Тутакси последва дрънкане на метал и топуркане на тичащи крака.

При това много.

13.

Бяха твърде много, въоръжени с цяла колекция гадни и смъртоносни на вид оръжия. Трябваше да се науча да контролирам невъздържаната си реч на този мизерен свят. Мисли бързо, Джим, преди нещата да са станали още по-лоши.

— Само се пошегувах, добри ми господине. Но във ваша чест с удоволствие ще повторя. Вие и вашите добри хора имате удоволствието да се срещнете с най-страхотните музиканти в познатата част на Галактиката.

Докато говорех, натиснах дистанционното, прикрепено на раницата ми, и под свода отекнаха мощните начални акорди на „Мутанти на Меркурий“, изпълнени на орган. Флойд и Стинго бързо се включиха с първите стихове:

*Добре е със глава, но двете са по-здрави,
кат на английски сетер очите са кафяви...*

Безсмислените словца от тази шега на генетиката се оказаха много впечатляващи. Един от войниците изрева и се спусна към нас.

— Биеш ли се, или бягаме? — попита Флойд мрачно, хващайки се за меч.

Тъкмо да извикам „бий!“, но в последния миг се спрях и им извиках:

— Вижте!

Защото войниците бяха забравили оръжията си и крещяха от радост!

— Виж, виж, наистина са те, като в галактическото шоу „Мазната резачка“...

— Виж го тоя с кечето, гадния — това е Флойд!

— Искам да чуя „Колко са змиите в змийското гнездо“!

Всички ни заобиколиха, опитваха се да се здрависат, пресипналите им гласове бяха изпълнени с фенски ентузиазъм.

— Но... но — изноках аз, — вашият официален посрещач не беше чувал за нас!

Първият войник, чието зъбене се беше трансформирало в усмивка, изтика стареца настрани, не особено ласкаво.

— Афат никога не гледа дяволската кутия. Но ние гледаме! Да ви кажа, тук все едно че падна бомба, когато чухме, че са ви пратили при нас. Трябваше да се сетим, че ще стигнете до нас. Да видите само какво ще стане, когато разберат момчетата в бараките. В казармата тази нощ ще има погром!

Ескортираха ни с радостни възгласи под арката до плаца. Новият ни домакин ни водеше с горда стъпка.

— Аз съм Лъотур, гвардейски сержант. Отпуснете, докато разнеса новината. Пиене! — изкомандва той войниците си. — И храна. Каквото пожелаят.

Беше повече от очакваното. Бирата наистина имаше вкус на бира въпреки особеността си зеленикав цвят. Войниците се скупчиха около нас и поглъщаха всяка дума, която си разменяхме, затова изтраках с челюстта си да привлече вниманието на Тремърн, и му докладвах под формата на реч.

— Храбри воители на Рая. Трогнати сме от вашето посрещане. Вие поздравихте с добре дошли нас, осъдените за злоупотреба с наркотици, като герои. Затрупахте ни с храна и пиене, и ако се съди по радушните ви поздрави, чувствам, че ще прекараме тук великолепно.

— Определено се надявам да е така — отзова се Тремърн в черепа ми. — Но докато не разберете смисъла на тая мъжко-женска работа, заповядвам на Мадонет да остане на място.

— Напълно съм съгласен — отвърнах. — Не сте ли напълно съгласни, момчета, че това е най-радушното посрещане, което са ни предлагали?

Приятелите ми кимнаха, без да прекъсват потока от ядене и пиене, и от всички страни се понесоха гърлени одобрителни възгласи. Бирата се лееше като река. Тъкмо си изтривах устата с опакото на ръката, когато Лъотур се върна.

— Току-що говорих лично с Железния Джон, който нареди бързо да ви заведе при него. Но докато дойдат Огнените колесници, можете

ли — о, извинете, бихте ли могли, да ни изсвирите едно парче?

Думите му се удавиха в сърдечни мъжки изблици на радост.

— Да им изсвирим едно парче, момчета. Тези юнаци го заслужават. — Огледах се. — Какво искате да чуете?

Чуха се много искания, но надделя „Нищо не е прекалено лошо за врага“, което, изглежда, тук беше най-популярно. Изборът естествено беше възможно най-добрият, защото текстът на песента беше съвсем мъжкарски. Изтреця мощен гръм и лампите примигнаха и изсвистяха. Феновете ни се скупчиха в плътен одобрителен кръг и ние я подкарахме.

*Смърт и мъчение, убийства и ебан —
ГОТ НИ Е! ГОТ НИ Е! ГОТ НИ Е!
Сеч и клане, убийства и плячка,
кълцай, чупи, блъскай и мачкай,
гърми го и спри го, на смърт повлечи го.
Палим и псуваме с кеф, щото...
НИЩО НЕ Е ПРЕКАЛЕНО ЛОШО ЗА ВРАГА...
Пиячка, пиячка, пиячка, пиячка,
Вик и псувня и воня и лежачка
Хващай момичето, грабвай, влачи го.
Покажи му каквото си няма,... го...*

Лесно може да си представи човек колко добре пасваше на войската това нежно цвете на лириката. Възторжените възгласи още не бяха заглъхнали, когато зад нас се чу съскане и грохот. Обърнахме се и разбрахме, че транспортът ни е пристигнал.

Сигурно местните бяха свикнали на такива неща, но за туристите беше време да изцъклят очи.

— Само за специални случаи, за специални хора — каза гордо Льотур.

Зяпнахме, загубили ума и дума. Превозните средства бяха две. Бяха изработени от дърво и украсени със златни волути и скъпоценни камъни. Отпред всяка от машините имаше по едно колело, което се насочваше с кормилен лост. То се управляваше от кърмчия, разположен високо над него. Огледах по-близката машина. В средата

имаше широка седалка, а отзад — още две колелета. Като цяло устройството беше доста примитивно, без да се смята скъпата декорация и като се изключи двигателното съоръжение в задната част. То представляваше лъсната до блясък метална тръба, която прашеше и от време на време изпускаше кълбета пушек. Загубих интерес към него, когато орнаментираната врата се отвори широко. Пристъпих и се разположих върху меките възглавнички. Флойд и Стинго почтително бяха поканени в другата кола. Вратите се затръшнаха и Лъотур изкомандва кърмчиите.

— Потегляй! Дай гориво! *Frapu vijan startigilojn!* Водачи, ударете стартерите!

Чак сега забелязах, че под мястото на водача има метален резервоар. Водачът се пресегна, отвори една клапа и чух къркоренето на течност в тръбата. След това той натисна един педал: стартера, предположих.

Не. Педалът само стартира стартера. Педалът дръпна едно въженце, което минаваше през скоби до задницата на колесницата. Въженцето повдигна и пусна малък чук, който удари стартера по рамото. Стартерът се оказа индивид, облечен изцяло в черно, който седеше на малка платформа между двете задни колелета. Не само облечен в черно, но и с почернели ръце и лице и с обгорена коса. Скоро разбрах защо. От металната тръба закапа течност, стартерът се пресегна с клечка кибрит и когато течността се запали, отскочи назад. От задницата се проточи език от черен пушек и пламък и облиза неколцина от войниците, които не бяха достатъчно бързи да се дръпнат.

Сега стартерът усърдно се залови за една ръчка, вероятно за да помпа въздух в примитивния тласкател. След няколко секунди грохотът нарасна, моята Огнена колесница затрепери и бавно се затъркаля напред. Много бавно. Макар че сигурно изгаряше по сто галона на миля. Махнах весело на другите две жертви, които уплашени и смутени ми отвърнаха на поздрава. Дръж се, Джим, и се порадвай на возенето.

Никак не беше лесно. Признавам, че пропуснах да разгледам по-голямата част от околния пейзаж, тъй като бях погълнат от мисълта за оцеляване. Изобщо не можах да се отпусна, докато малкият ни придружаващ конвой не спря и дишаният факел зад мен не изгасна.

Разнесе се рев на разногласни рогове и вратата на колесницата широко се разтвори. Грабнах си багажа и пристъпих на сивата стъпенка.

Тя се оказа здрава, но мека. Погледнах и видях, че не е стъпенка, а мъж, облечен в сиво и застанал на четири крака. Той се изправи и се изниза встрани, заедно с още един човек-стъпенка. Джуджета, високи до кръста ми и почти толкова широки. Приятелите ми реагираха като мен, погледите ни се срещнаха, но не казахме нищо.

— Поздрави — прокътятя гръмък глас. — Добре дошли, добре дошли, гости на Рая.

— Благодаря много — отвърнах на високия и закръглен като варел мъж, облечен в златна дреха. — Железния Джон, предполагам?

— Ласкаете ме, но предположението е неточно. Гости музиканти, моля, последвайте ме.

Роговете прогърмяха отново. След това редиците им се разтвориха и пропуснаха трима облечени в сиво мъже, които посегнаха към багажите ни. Понечих да се противопоставя, но после, макар и с неохота, реших, че всичко ще е наред. Посрещането ни при портика беше прекалено спонтанно, за да е подготвяно. Облеченият в злато посрещач направи поклон и ни поведе към тухлените стъпала на една тухлена постройка.

На жителите на Рай им липсваше разнообразие в строителните материали, но не и архитектурно въображение. Високи колони, увенчани с орнаментирани капители, се издигаха и поддържаха архитрава на една изключително сложна ентаблатура. Точно както го бях учил в първи курс по архитектура. От двете страни високи прозорци се отваряха към широки балкони. И всичко това беше изработено с тухли.

— Дотук изглежда страхотно — каза Флойд.

— Направо страхотно — съгласих се аз.

Но обърнах поглед назад, за да се уверя, че носачите с багажа ни идват след нас. И все още разполагах със зашеметяващите гранати в джоба си. Ако си подготвен, няма да си имаш неприятности, както ни учеха в отряда „Млади филизи“.

Продължихме по един тухлен коридор, по тухлена настилка и през един тухлен портал, за да влезем в просторна и внушителна по размери зала, живописно осветена от слънчевите лъчи, които се пречупваха през високите до тавана прозорци от оцветено стъкло. По

тях бяха изрисувани живописни сцени на маршируващи армии, бойни щурмове, боеве и загиващи воители — обичайният сюжет. Мотивите преминаваха и по стените, по които се виждаха провесени изпокъсани бойни знамена, щитове и мечове. Когато влязохме, облечените в дълги роби мъже, които стояха край стените, се обърнаха и направиха поклон. Но нашият водач ни поведе покрай тях до отсрещната стена, където имаше издигнат трон, направен от знаете какво, на който седеше най-високият мъж, който бях виждал.

Не само висок, но и гол.

Във всеки случай щеше да е гол, ако не беше изцяло покрит с ръждивочервеникава коса. Брадата му се спускаше до гърдите, които бяха покрити с червена козина. И ръцете, и краката, и, не можах да се въздържа да не надзърна, цялото му туловище, коремът, както и чаталът му. Това беше всичко, което можеше да се види, тъй като между краката си имаше набедреник, или по-скоро кесия, изплетена, предполагам, от собствената му козина. И всичко това с цвят на ръждясало желязо. Пристъпих напред и направих лек поклон.

— Железния Джон...?

— Той и никой друг — изтътна гласът му като далечен гръм. — Добре дошли, Джим, Флойд и Стинго. Вашата слава ви изпревари.

Винаги е добре да срещнеш един истински фен. Сега и тримата се поклонихме, тъй като това не беше обичаен прием. Още веднъж се поклонихме и залата избухна в страстни аплодисменти.

Железния Джон отново седна в трона си и кръстоса нозе. Или си беше боядисал ноктите на краката, или техният естествен цвят също беше ръждивочервен. Подминах този въпрос, защото имаше много по-важни въпроси, на които исках да получа отговор.

— Всички тук в Рая бяхме много потиснати, когато научихме, че сте арестувани — каза той. — По фалшиво обвинение, разбира се?

— Разбира се!

— Така си и мислех. Но загубата на Галактиката е печалба за нас. Сега сме много доволни, защото разполагаме, може да се каже, с монопол над вашите таланти.

Това ми прозвуча доста злокобно, но го пренебрегнах и наострих уши, за да схвана останалата част от тътена на словото му.

— Галактиката е така изпълнена с грех, мъка и лъжа, че от отвращение предпочетохме да не следим повечето от онова, което

показват по телевизията. Сигурен съм, че ще се зарадвате много, когато разберете, че след вашето арестуване и затваряне прекратихме гледането на обичайните програми и сега въртим записи на вашите изпълнения, ден и нощ. А сега, много скоро, ще бъдем щастливо благословени да слушахме самите оригинали!

Тези думи бяха посрещнати с ентузиазирани викове, на които ние отвърнахме с поклони, усмивки и стискане на ръце над главите. Когато виковете заглъхнаха, старият Ръждивко изтътна онова, което всички очакваха да чуят.

— И ето, ние се надяваме, че сега ще свирите за нас! — Отново възторжени викове. — Какво удоволствие е да чуеш на живо фаворита на фаворитите — „Нищо не е прекалено лошо за врага“. Но докато се приготвяте, ще излъчим запис, за да подгреем цялата ни национална публика, да подготвим всички за първото ви представление на живо.

Което не беше съвсем лоша идея, тъй като колкото и бързо да се справяхме, телевизионните им техники бяха друга работа. Доста старомодна, разбира се. Те повлякоха дебели една ръка кабели, твърде древни, самоделни камери, осветление и други приспособления, които сякаш бяха измъкнати от някой музей. Докато ставаше всичко това, от тавана се спусна екран и когато прожекторът зад него заработи, той се оживи от ярки цветове.

Встъплението на записания клип не можеше да се нарече връх на галактическото вдъхновение. Около хиляда културисти забиваха с тежки чукове колове в земята на фона на тътнещ барабан. Барабанът заглъхна, но чуковете продължаваха тихо да чукат, когато зад сцената се чу глас.

— Жители на Рай, сега ви предлагаме изключителната възможност, за която ви съобщихме преди няколко минути. Знам, че сега всички вие, по цялата родна земя, сте застанали пред апаратите си. Мисля, че рейтингът на тази програма ще бъде сто процента! И така, докато Стоманените плъхове подгряват за първия си тукашен концерт на живо, имаме удоволствието да ви поднесем тяхната специална версия на... „Пътя на Звездния крайцер“!

Версията наистина беше специална. Наблюдавахме себе си, как зашурмувахме песента с обичайното си густо, и слушахме превъзходния текст...

*Караме машините в машинния трюм.
Въртим, палим и чакаме големия бум.
В съдбовния си тътен оръдията екнат „дум“.
Потиш се като дявол в машинния трюм.
Капитанът е на мостика, готов за абордаж,
оръдията чакат, прикрити с такелаж.
Летим към врага с милиони мили в час,
зовем машината за мощ, мощта е вътре в нас!
Мощ, мощ, мощ върти електрона,
мощ, мощ, мощ, чуй, как свисти протона!
Мощ, мощ, мощ ще покори света
Мощ, Мощ, Мощ, това е
ПЪТЯТ НА ЗВЕЗДНИЯ КРАЙЦЕР!*

Кимнахме и се ухилихме сковано. Добро качество на картината, саундът също беше добър. За момент публиката се беше загледала в екрана, вместо в нас. Флойд ми хвърли поглед, опна показалец към главата си и го завъртя. Универсалният жест за лудост. Кимнах му навъсено. Аз също не можех да разбера какво става.

Вярно, че на екрана бяхме ние — свирехме на обичайната си уредба, облечени в обичайните си концертни облекла. Само едно нещо не беше както трябва.

До този момент никой от нас не беше виждал тенора, който пееше заедно с нас.

Тенор?

Това парче винаги досега се изпълняваше от страстното контралто на Мадонет.

14.

След телевизионната замявка изсвирихме парчето си. Доста вяло, трябва да призная. Не че публиката го забеляза. Всички бяха пощурели, само заради факта, че присъстват НА ЖИВО. Подскачаха, размахваха ръце и крещяха. Но когато Железния Джон се изправи и се включи в хора ни „Мощ, Мощ...“, всички се развикаха, зареваха и запяха с нас. Когато и последното „Мощ“ беше омощено, залата избухна в гръмки, страстни аплаузи, които продължиха до безкрай. Железния Джон благодетелно се усмихна на това масово въодушевление и най-накрая вдигна ръка, за да ги усмири. Настъпи внезапна тишина.

— Присъединявам се към вашия ентусиазъм. Но сега трябва да оставим време на почетните ни гости да си починат след изнурителния ден. Убеден съм, че ще ни свирят още много пъти. Запомнете, че те остават при нас завинаги. Те са привилегировани да бъдат допуснати в Рай като пълноправни граждани и да живеят до края на живота си в нашата хубава страна.

Последваха нови изблици на мъжка радост. Потиснахме огромното си удоволствие от тази доживотна присъда и запазихме мълчание, докато прибирахме екипировката си и я подавахме на носачите роби. Публиката се изниза, все още подпявайки в изблик на музикална страст.

— Един момент — каза Железния Джон, след като изчака всички да излязат, натисна едно копче до трона и вратите тихо се затвориха. — Хубава песен. Достави ни истинско удоволствие.

— Стоманените плъхове доставят само удоволствие — казах аз скромно.

— Чудесно. — Усмивката му изчезна и той ни погледна навъсено. — Има само още едно нещо, което трябва да направите, за да ме зарадвате. Престоят ви тук ще бъде дълъг и ние искаме да бъдете щастливи. Ще направите всички ни щастливи, в това число и себе си, ако проявите известен подбор в темите си за разговор.

— Какво имате предвид? — попитах аз, въпреки че ясно разбирах накъде бие.

— Тук ние сме напълно задоволени. Приспособени и сигурни. Не бих искал да разбера, че тази сигурност е застрашена. Вие, господа, идвате в нашата земя от един твърде объркан външен свят. Галактиката живее в мир — или поне така твърдите. Ако не броим вечните и безкрайни войни и конфликта на двойствеността, от който ние тук сме освободени. Вие сте продукт на едно общество, което унищожава „Аз-а“, вместо да го гради. Вие страдате от негативизъм, който трови живота на хората, унищожава културите, отслабва дори най-силните. Разбирате ли за какво ви говоря?

Нито Флойд, нито Стинго отговориха, така че остана на мен. Кимнах.

— Разбираме. Можем да се позаядем с някои от заключенията ви, но мисля, че разбираме предмета на вашата загриженост. Мога да ви обещаая, че докато се радваме на вашето гостоприемство, нито аз, нито моите колеги ще говорим с когото и да било за другия пол. Тоест за момичета, жени, мацки. Тази тема е табу. Но понеже повдигнахте този въпрос, смятам, че можем да го обсъдим...

— Не.

— Добре. Отговорът е ясен. Значи ще се радваме на вашето гостоприемство и няма да го разваляме.

— Ти си прекалено мъдър за възрастта си, млади Джим — каза той, и тънката усмивка се върна на лицето му. — Но сигурно сте уморени. Ще ви покажат апартамента.

Вратите се отвориха и той ни обърна гръб. Край на беседата. Изнизавме се колкото можем по-равнодушно. Старият Златурко ни отведе в много луксозни помещения, макар и пак от червени тухли, включи телевизора, провери дали крановете в банята работят, вдигна и пусна щорите, поклони се и излезе. Сложих пръст на устните си. Флойд и Стинго стояха трепетно притихнали, докато аз проверих стаята за подслушващи устройства с детектора, зает от Тремърн. След онова, което бяхме видели по телевизията, уважението ми към местната електроника беше нараснало.

— Нищо — казах.

— Никакви жени — каза Стинго. — При това дори не можем да разговаряме за тях.

— Мога да мина и без това за известно време — намеси се Флойд. — Но кой беше она, дето пееше с нас в парчето?

— Она — поясних — беше един твърде елегантен пример за първокласно електронно менте.

— Но откъде се появи този шегаджия? — каза Флойд. — Видя ли как свиря точно до него? Заклевам се, че изобщо не съм го виждал преди. Да не би наистина да сме се дружали с бакшийш и цялата тази планета да е просто кошмар, породен от наркотика?

— Запази хладнокръвие. Спокойно. Този момък не е нищо повече от купчина електронни байтове и битове. Някои наистина добри техници са дигитализирали цялата песен, както си пеем всички. После са вкарали анимация на генериран от компютъра певец мъж, който повтаря движенията на Мадонет. Изчистили са нейния образ, набутали са него и после са записали отново цялото парче, все едно че е на живо. Само че с него, вместо с нея.

— Но защо? — запита Стинго и се отпусна уморено в дълбокото канапе.

— Ето, ти зададе подходящия въпрос. Отговорът е очевиден. Тази страна на Рая е само за мъже. Не само че не срещнахме тук жени, но те очевидно са изтрити от всички телевизионни предавания и, изглежда, от всичко останало. Това е един истински мъжки свят. И не ме питай пак защо, защото не знам. Видяхте колко висока е стената, докато идвахме насам. От изгледа на това нещо от космоса знаем, че то разделя града на две половини. Така че жените, ако изобщо има такива, се намират от другата страна на стената.

Никой не каза отново „защо“, но това беше единственото нещо, което витаеше в мозъците ни. Загледах се в загрижените им лица и се помъчих да си помисля за нещо хубаво. Успях и казах на глас:

— Мадонет.

— Какво Мадонет?

— Трябва да ѝ съобщим каква стана тук. — Бръкнах с пръст в ухото си и се обърнах към кутрето. — Джим вика Мадонет. На линия ли си?

— До голяма степен.

— И аз те приемам — обади се Тремърн с тенекиен глас от нокътя.

Описах накратко събитията от деня, казах „край“ и зачаках реакция. Мадонет се забави, не можех да я виня, но Тремърн беше съвсем делови, както винаги.

— Откъм вашата страна на стената дотук се справяте добре. Дали не е време и Мадонет да провери как стоят нещата от нейната страна?

— Все още не. Не и преди да сме получили няколко отговора на ужасно голям куп въпроси.

— Съгласен. Но само засега. Открихте ли нещо за артефакта?

— Засега отговорът е отрицателен. Дай ни малко почивка, капитане. Не мислиш ли, че да стигнем дотук, да се изчанчим и на всичкото отгоре да изпълним едно парче е съвсем достатъчно за един ден? — Последва дълга пауза. — Прав си, капитане. Не е достатъчно. Следва откриване на чужд артефакт. Край.

Измъкнах си пръста от ухото, изчистих от него ушната кал и се загледах мрачно в празното пространство.

— Как ще го намерим? — попита Флойд.

— Изобщо нямам представа. Казах го само, та Тремърн да ми се махне от главата.

— Знам как да започнем — каза Стинго.

Хвърлих му скептичен поглед.

— Първо МИПСК-овете, сега и това. Нашият муден свирач на лира разкрива неподозирани дълбочини.

Той кимна и се усмихна.

— Сигурно е от всичките години, през които работих за Съюза. Старият учтивец при портата не ни ли каза, че утре заран ще има пазар?

— Че го каза, каза го. И какво от това? — обади се Флойд. — Артефакта отдавна го няма там, сигурен съм.

— Разбира се. Но търговците са си там. Има голяма вероятност този, който го е купил, да бъде намерен на пазара.

— Гений! — поздравих го аз. — Под тези сиви коси лежи едно още по-сиво сиво вещество, което умее да мисли!

Той кимна скромно.

— Всъщност положението на пенсионер никога не ми е харесвало. Какво правим оттук нататък, шефе?

— Хващаме Златуркото. Показваме силен интерес към пазара. Взимаме го за водач, за да ни отведе там още в зори...

Споменаването на името му сякаш подейства като покана. Фанфарите прокънтяха, вратата се отвори и нашият облечен в позлата водач се появи.

— Покана за вас, о, щастливци. Железния Джон ще ви срещне във Вериториума. Елате!

Отидохме — не че имахме друг избор. За разнообразие сега Златурко изобщо не беше разговорлив. С махване на ръката отхвърляше всичките ни питання. Още коридори, още тухли и още една врата. Отвори се и се озовахме в сумрачен мрак. Препъвахме се и си ожулихме глезените, докато си проправяхме път към една редица чакащи ни столове, в които седнахме, както ни се указа. Когато Златурко излезе и затвори вратата, стана още по-тъмно.

— Това не ми харесва — измърмори Флойд от името на трима ни.

— Търпение — казах аз по липса на по-интелигентен отговор и нервно натиснах ставите на пръстите си, докато не изпукаха. Въздухът в мрака се раздвижи и пред нас се появи раздуващо се кълбо от светлина. Пред очите ни изплува Железния Джон сякаш образът му наистина изтече от бутилка и посочи с пръст към нас.

— Преживяването, което ще изпитате сега, е от жизнено значение за вашето съществуване. Споменът за него ще ви крепи и възвисява и вие никога няма да го забравите. Знам, че ще останете завинаги благодарни, и предварително приемам трогателната ви признателност. Това, което ще изпитате, ще ви промени, ще ви развие, ще ви обогати. Добре дошли, добре дошли в първия ден на новия и пълноценен живот, който тепърва ви предстои.

Когато образът му се отвя, се изкашлях, за да прикрия подозренията, които старият рунтавел събуди у мен. На краставичар краставици ще продава. Наместих задника си по-удобно в креслото и се приготвих да ме забавляват.

Още от самото начало забелязах, че холофилмът е направен много професионално. Дадох си сметка, че един млад човек, един наивник или просто един тъпак би бил много впечатлен. Мъглата се вдигна, сумрачната светлина нарасна и скоро се озовах в центъра на действието.

Царят гледаше мълчаливо как група въоръжени мъже навлизат с уморена крачка в леса и изчезват сред дърветата. Външно изглеждаше търпелив и чакаше, макар от време на време да посягаше и да докосваше короната си, сякаш за да се увери, че още си е на място и че той все още е цар. Мина много време. Изведнъж той се сепна, извърна глава и се вслуша в стъпките, които тихо изшумоляха сред горския листак. Но не се появи воин, а само дебелата изгърбена фигура на неговия шут. Шапката на шута се поклащаше, устните му бяха мокри и покрити със слюнка.

— Какво видя? — попита царят.

— Изчезнаха, Ваше величество. Всички изчезнаха. Като всички други. Изгубиха се сред дърветата около езерото. Никой не се върна.

— Никой не се връща — каза царят. Скръбта и безсилието го притискаха.

Той остана така, без да знае, без да мисли, без да вижда младежа, който се появи отнякъде и пое към него. До краката му пристъпваше кротко едно сиво куче. Шутът, с увиснала челюст, от която капеше слюнка, отстъпи и се скри при появата на странника.

— Защо си тъй умислен, царю честити? — запита младежът с ясен и звучен глас.

— Скъря, защото в гората в моето царство има едно място, откъдето никой не се връща. Мъжете отиват по десетима и по двадесетима, но никой не се е върнал обратно.

— Ще отида и аз — каза младежът. — Но ще отида сам.

Той изпука с пръсти и без да каже нито дума повече, навлезе в леса. Кучето го последва. Провряха се под дърветата и тръгнаха по мекия мъх, минаха покрай папрати и къпинаци и стигнаха до ръба на едно тъмно блато. Младежът спря и надникна — и ето една ръка, от която капеше вода, внезапно се издигна от средата на блатото, сграбчи кучето и го дръпна под водата. Няколко кръга — и повърхността отново застина.

Младежът нито извика, нито побягна. Само кимна и каза:

— Това ще да е мястото.

Тъмнината се разнесе и светлината се върна. Железния Джон беше изчезнал и залата беше празна. Погледнах към Флойд, който

изглеждаше също толкова шашардисан, колкото и аз.

— Да не би някак си да съм изтървал нишката? — попитах.

— Мъчно ми е за кучето — каза Флойд. Двамата погледнахме Стинго, който кимаше замислено.

— Това е само началото — каза той. — Ще разберете какво става, когато видите останалата част.

— Не би ли бил така любезен да ни обясниш какво точно имаш предвид?

Стинго разтърси глава в решително „не“.

— По-късно, може би. Но не мисля, че ще се наложи. Ще го видите сами.

— Ти си гледал вече това холофилмче, така ли? — попита Флойд.

— Не. Но съм чел митологията. По-добре сами да го видите, преди да говорим за това.

Понечих да протестирам, но си затворих устата. Нямаше смисъл да се настоява. Вратата се отвори и водачът ни се появи.

— Ето го човека, за когото си говорехме — казах, спомняйки си за предишния ни разговор. — Чухме от достоверни източници, че утре заран ще има пазар на открито.

— Източниците ви са верни. Утре е десетият ден, тоест пазарен ден. Той е винаги в десетия ден, защото номадите го запомнят, като си зацапват всеки ден по един пръст със сажди, докато пръстите...

— Ясно, мерси. Мога да броя до десет и без да си цапам пръстите. Моите приятели музиканти и аз самият бихме искали да посетим пазара. Това възможно ли е?

— Трябва само да поискате, велики Джим от „Стоманени плъхове“.

— Вече го поисках. Ще може ли някой да ни покаже пътя утре заран?

— По-удобно ще е да използвате Огнените колесници.

— Съгласен съм, но по-удобното няма да ни е много удобно. Ходенето пеш калява тялото.

— Тогаз пеша ще да вървите, щом туй е искането ваше. Ескортът ще ви се осигури. Ала сега е час за пир, във ваша чест устроен е банкетът. Ще бъдете ли тъй любезни да ме последвате?

— Води ни, о, приятелю. Щом няма пак от полпетона да ядем, то ние гости ваши лакоми ще бъдем.

Щом го последвахме, усетих, че пръстите ми са се събудили сами. Или може би бяха задействани от потиснатото ми подсъзнание. Те натиснаха клавишите на компютъра и светещите числа се появиха пред очите ми.

Деветнайсет и пулсиращо единайсет.

Оставах единайсет дни. Утрешният пазар трябваше на всяка цена да пръкне нещо.

15.

— Колко хубав ден ще бъде — каза гласът.

Всяка дума прониза главата ми като ръждива стрела, застъргала в нарастващата болка, която пулсираше в главата ми. Отворих гуреливото си око и ярката светлина увеличи болката още повече. Отворих уста, само колкото да се озъбя злобно на натруфения ни със злато домакин, който шеташе из квартирата ни; дърпаше пердета, събираше разхвърляни дрехи и изобщо се държеше по най-противен начин в този предутринен час. Едва след като чух външната врата да се затръшва, изпълзях от леглото, угасих изкуственото осветление, запрепъвах се на четири крака и се добрах до багажа си, опрян на стената. След третото тършуване треперещите ми пръсти се докопах и измъкнаха хапче с отрезвяващ ефект. Глътнах го без вода и седнах неподвижен, изчаквайки благословените му химикали да проникнат надълбоко в разнебитените ми телеса.

— Какво имаше в тая зелена бира? — обади се Флойд с прегракнал глас и се разкашля, като стенеше от болка и стискаше изчанчената си от махмурлук глава. Моето главоболие вече се оттичаше, затова взех още едно хапче и пристъпих нестабилно към ложето на неговите страдания.

— Глътни... това. Ще... ти... помогне.

— Голям купон беше снощи — обади се Стинго неспринудено, с ръце, скръстени удобно върху шкембенцето.

— Умри — изпъшка Флойд и пръстите му изтощено се размърдаха да напипат хапчето. — И цяла вечност да те пържат в ада дано. Плюс още един ден отгоре.

— Малко са ни потънали гемеите, а? — каза Стинго весело. — Предполагам с пълно право, след като нощите тук са толкова дълги. Техните купони май са вечни. Или може би само така ни се струва. Малко ядене, малко сън. Малко ядене, малко пиячка. Е, или малко повече. Стори ми се, че бирата имаше малко неприятен вкус. Затова

изпих само една. Но месните блюда! Страхотни. Зеленчуци, тлъста мазнина. Ами хлябът, червеният сос, пък и...

Гласът му заглъхна, когато Флойд изпълзя от леглото си и с пышкане се насочи към тоалетната.

— Ти си жесток! — казах и мляснах с пресъхналите си устни. Усещах, че вече се чувствам малко по-добре.

— Не съм жесток. Само обръщам внимание на няколко факта. Първо, тази мисия. Препиване, махмурлук и прозевки, запечатани на „Техниколор“ в чест на нашата победа.

Не можех да възразя нищо. Той беше прав.

— Разбрах — отвърнах, докато се пресягах за дрехите си. — Гледай на нещата оптимистично.

Зората освети прозореца. Нов ден. Десет дни до фаталния. Лоша работа. Разтърсих главата си като мокро куче и се опитах да изтръскам мрачното си настроение.

— Хайде да тръгваме за панаира.

Когато излязохме, сержант Лъотур подаде отсечено команда „Внимание“ и отдаде чест. Беше довел цяло гвардейско отделение.

— Ще ви придружим до пазара — заяви той. — Тези мъже са доброволци, изпълнени с желание да носят всички покупки, които най-добрите музиканти в Галактиката могат да направят.

— Безкрайно сме ви признателни. Водете ни — казах аз и чевръсто пристъпихме на застланата с тухли улица.

Слънцето представляваше ярък пурпурен диск над хоризонта.

Скоро стигнахме до пазарището. Фундаменталоидите, изглежда, бяха големи ранобудници, защото там суматоката вече беше пълна. И кървава също така. Стори ми се, че чух стон от страна на Флойд, но блеенето и пръхтенето на шеотите заглушаваше почти всички останали шумове. Сигурно оплакваха своите разфасовани събратя, чиито трупове се разтоварваха от собствените им гърбове. Надявах се, че това не е само пазар за месо. Извърнахме погледи и бързо подминахме кървавата сцена, която ни заобикаляше.

Неколцина брадати номади се опитваха да привлекат вниманието ни с умоляващи гласове, сочейки ни привлекателните си стоки. Които съвсем не бяха привлекателни. Увехнали зеленчуци, изсъхнали парчета шеотско за скара.

— Доста мрачно — каза Флойд.

— Няма значение — отвърнах и посочих щъкащите наоколо купувачи. — Интересуват ни тези.

Измъкнах снимки на артефакта, който трябваше да търсим, и подадох по една на приятелите си.

— Вижте дали някой от райците не го е виждал.

— Няма просто ей така да им ги тикаме под носа, нали? — каза скептично Стинго.

— Разбира се, че няма. По време на снощните безсънни часове измислих прикриваща версия. Значи тя е следната. Горедолу е близо до истината. Номадите са намерили това нещо на дъното на някакво дърво, след порой. Опитали са се да го продадат на пазачите на Пентагона, които изпълняват стриктни заповеди да не влизат в контакт с местното население. Но при показването е било заснето и чак тогава се е установило, че представлява известен археологически интерес.

— Разумно — каза скептично Стинго. — Но какво общо имаме ние с тези снимки?

— Дали са ни ги, когато са ни изхвърлили от Пентагона. Намекнали са ни за възнаграждение, за вероятна амнистия и за много федха. Макар и с огромно неудоволствие, сме се съгласили да го потърсим, тъй като бездруго не е имало какво да губим.

— Не е много убедително, но е приемливо. Ами да опитаме — каза Флойд.

Никак не беше трудно да заговорим райците. Много по-трудно беше да се откачим от тях след това. Колко обичаха те Стоманените плъхове! Скоро след мен се проточи низ от възторжени фенове, които се тътреха след охраняващото ни отделение. Всеки искаше да помогне и никой не знаеше нищо. Но все пак по време на разпитванията започна да се оформя едно име. Схонварп.

Стинго се промъкна през тълпата, вдигнал високо вече изръфаната снимка.

— Все още нищо. Но двама от тях казаха да питаме Схонварп. Той, изглежда, е тукашният топ-търговец.

— И аз чух същото. Прибери Флойд. Той май се съвзема — забелязах, че се заглежда към щанда с ферментирало шеотско мляко. Доведи го веднага, докато не е направил някоя грешка, за която после ще съжалява.

Схонварп се оказа лесен за намиране, защото безбройно количество пръсти ни посочиха пътя към него. Беше висок едър мъж със стоманеносива коса. Сериозното му лице се разтопи в щедра усмивка, когато видя кой идва при него.

— Самите Стоманени плъхове, от плът и кръв! Аз съм трижди благословен!

Ние изтананикахме два акорда от „Съвсем самотна“, придружени от енергично потропване и удари с ръцете като по барабани. Кое то предизвика бурни овации сред заобикалящата ни публика и още по-широка усмивка на лицето на Схонварп.

— Какъв ритъм, каква красота! — каза той.

— Пеем както ви се харесва — казах аз. — На пазара разправят, че вие сте майстор-търговецът тъдява.

— Така е. Радвам се да се запозная с вас, Джим, Флойд и Стинго.

— И ние. Ако имате малко свободно време, имам тук една снимка, която бих искал да погледнете. — Подадох му снимката и нахвърлих в основни линии нашата версия. Той ме слушаше с половин око, останалото му зрение беше изцяло приковано в снимката. Протегна я на една ръка разстояние и попримигна, за да я види по-добре.

— Разбира се! Така и предположих. — Подаде ми я обратно. — Преди няколко пазара, не помня точно колко, един от ония смрадливи простаци я продаде на одного от помощниците ми. Тук купуваме всичко, което може да представлява някакъв научен интерес за нашите специалисти. Нямахме много вид на такова. Но все едно, дадох я на стария Хеймскур.

— Е, значи работата е ясна — казах аз, небрежно скъсах снимката и хвърлих парчетата. — Довечера е концертът ни. Мога да ти намеря един билет, ако искаш.

Артефактът веднага беше забравен. Поне така се надявах, въпреки че ни отне доста време, докато се измъкнем от радушните прегръдки на нашите фенове. Успяхме да си отворим път едва след като казахме, че е време за репетиция.

— Няма ли да продължим да търсим онова нещо? — попита Флойд загрижено. Добър музикант, но мисля, че пиенето разрушаваше мозъчните му клетки.

— Вече знаем името на човека — каза Стинго. — Тепърва предстои да търсим него.

— Как? — попита Флойд, все още страдащ от семипарализа на нервната система.

— Всякак — казах. — Сприятеляване. Подхвърляне на имена. Подхвърляме името на Хеймскур между другото. Установяваме кой е той и какво работи. Сега, докато се мъкнем насам-натам, моя милост ще докладва.

Тремърн и Мадонет изслушаха доклада ми внимателно. Той рече „край“ и се изключи, но тя остана в ефира да си побъбрим.

— Джим, май е време и аз да напусна дупката си в стената и да посетя другата половина на града. Мисля, че няма опасност...

— Надяваме се. Но не сме сигурни. Пък и не виждам много смисъл да си пробваш късмета, след като онова, което търсим, е тук. Почивай спокойно. И не предприемай нищо, преди да сме научили повече.

В апартамента ни чакаше обяд. Плодове и парчета студено печено на сребърни блюда, покрити с кристални похлупаци.

— Страхотно! — каза Флойд, дъвчейки едно парченце.

— Вероятно млян шеотски пищял — обади се този път мрачно Стинго.

— Яденето си е ядене. Източникът не ме интересува. — Флойд лакомо се пресегна за второ късче месо, когато се появи нашият златен официален посрещач.

— Удоволствие е да видя, музикални Плъхове, че се наслаждавате на живота. Като си изядете обяда, имам покана за Плъха Джим да се яви.

— Кой ме търси? — попитах подозрително с пълна уста сладък плод.

— Всичко ще ти се разкрие.

Той постави показалеца си на устните, намигна ми и завъртя очи. Този безмълвен сигнал, предположих, означаваше „скоро ще разбереш всичко“. Май нямах избор. Апетитът ми изчезна. Изтрих пръсти в мократа кърпа и скоро го последвах.

Железния Джон ме чакаше пред вратата на Вериториума, където бяхме гледали загадъчното холофилмче.

— Ела с мен, Джим — произнесе той с глас, дълбок като далечен гръмотевичен тътен. — Днес ще видиш и разбереш цялото откровение.

— Да извикам и останалите...

— Не този път, Джим. — Ръката му обгърна нежно, но яко рамото ми и аз нямах друг избор, освен да го последвам. — Ти си твърде мъдър за годините си. Стара глава върху младо тяло. Ето защо ти си онзи, комуто ще се помогне много, като разбереш тази загадка, която не е никаква загадка. Ела.

Той ме сложи да седна, но не остана при мен. Въпреки това усещах присъствието му някъде встрани в мрака. Мъглата се разсея, просветна и аз отново се озовах край езерото.

Лесът около блатистото езеро бе замрял. След като и последната вълна утихна, младежът се обърна и се отдалечи, без да поглежда назад. Изшумоля по сухите листа под дърветата и отново видя царя пред себе си.

— Едно нещо трябва да сторя — каза той на царя, без да пожелае да му поясни нищо повече. Царят забеляза, че кучето му го няма, но че човекът не е пострадал. Имаше много въпроси, но не знаеше как да ги изрече. Вместо това последва младежа до замъка. В двора младежът се огледа и намери един кожен мях.

— Ето това ми трябва — каза той.

— Вземи го. — Царят го изпрати с махване на ръката. — Помни, че съм ти помогнал. Един ден трябва да ми разкажеш какво си видял сред гората.

Младият мъж се обърна мълчаливо и тръгна, сам, към тъмното блато. Там натопи меха във водата и после го изпразни в близкия ров. Още веднъж и още веднъж. Беше решил да изпразни заблатеното езеро. Трудна и бавна работа. И все пак слънцето не залязваше, светлината не се променяше и младежът не спираше да изважда водата.

Мина страшно много време. Водата беше почти привършила и се забеляза нещо голямо, което лежеше в тинята на дъното на езерото. Младият мъж продължи да вади водата, докато накрая не разкри един висок мъж, покрит от главата до петите с червеникава коса, червеникава като ръждясало желязо. Очите на мъжа се отвориха и той погледна младежа, който го подкани със знак. Ръждивият мъж се

разтърси, надигна се от дъното на блатото и тръгна след младежа, отдалечавайки се от езерото, през леса.

Стигнаха царския замък. Всички войници и слуги побягнаха, когато те се появиха, и пред тях остана единствено царят.

— Това е Железния Джон — каза младежът. — Трябва да го затвориш в желязна клетка тук, в двора. Ако заключиш клетката и дадеш ключа на твоята царица, гората отново ще стане безопасна за тези, които преминават през нея.

Мъглата се вдигна и цялата сцена потъмня. Това беше краят.

Покритата с червени косми ръка стисна здраво рамото на Джим. Но това не го притесни.

— Сега вече разбираш — каза Железния Джон с непозната топлота в гласа. — Сега ти можеш да освободиш Железния Джон. Добре дошъл, Джим, добре дошъл.

Исках да кажа, че изпитвам по-скоро объркване, отколкото разбиране. Че съм изпитал нещо, което не проумявам. Но вместо да изкажа чувствата си на глас, усетих, че очите ми се напълниха със сълзи. Не знаех защо, въпреки че знаех, че няма от какво да се срамувам.

Железния Джон ми се усмихна и изтри сълзите от мокрите ми бузи с големия си пръст.

16.

— За какво беше? — попита Флойд, когато се върнах в апартамента ни.

Той джазираше със своето тромбонио — комплект от лъскави златни тръби и слайдове, които произвеждаха наистина много интересни звуци. Повечето от които, за съжаление, можеха да ти спукат тъпанчетата.

— Пак обучаващ филм — отвърнах с възможно най-равнодушен тон. Но докато говорех, с изненада долових в гласа си известен трепет. Флойд продължаваше да надува, без да му обръща внимание, но Стинго, който уж спеше на дивана, отвори едното си око.

— Обучаващ филм? Искаш да кажеш продължението на онази история с блатото в гората?

— Улучи в десетката.

— Разбра ли какво има в езерото? Онова нещо, което дръпна кучето?

— Тъпа история — каза Флойд и изсвири един по-бърз мотив. — Въпреки че наистина ми е мъчно за кучето.

— Това не беше истинско куче — каза Стинго. Погледна ме, сякаш очакваше да проговоря, но аз стиснах зъби и се извърнах. — Нито пък езерото беше истинско.

— Какво искаш да кажеш? — попитах и го погледнах.

— Митология, скъпи Джим. Ритуали на прехода. На дъното на езерото беше Железния Джон, нали?

Подскочих, сякаш ме беше ударил ток.

— Той беше! Но — как разбра?

— Казах ти, че съм чел митология. Но това, което наистина ме безпокои, не е този обучаващ филм, както го нарече. Притеснява ме фактът, че Железния Джон е тук, от плът и кръв, як и космат.

— Изтървах нишката — обади се Флойд и ни погледна. — Малко обяснение няма да е излишно.

— Наистина — каза Стинго, като отметна крак и седна на дивана. — Човечеството изобретява култури, а културите изобретяват митове, за да оправдаят и обяснят своето съществуване. Сред тях много разпространени са митовете и церемониите, свързани с ритуалите на преход за момчетата. Преходът от детството към мъжеството. Това е възрастта, когато момчето се отделя от майка си и от другите жени. В някои примитивни култури момчетата заминават и остават да живеят с мъжете, без да виждат повече майките си.

— Не е голяма загуба — измърмори Флойд. Стинго кимна.

— Трябва да си чувал това, Джим. Във всички култури майките се опитват да моделират своите синове по свой женски образ и подобие. За тяхно собствено добро. Момчетата се съпротивляват и ритуалът на преход им помага в тази съпротива. Винаги е намесен символизъм, защото символите са средство да се представят митовете, които стоят в основата на всяка култура.

Замислих се над всичко това. Главата ме заболя.

— Извинявай, Стинго, но с това последното съвсем ме оплете. Би ли пояснил?

— Разбира се. Да вземем Железния Джон. Ти току-що каза, че не си разбрал. И все пак мисля, че тази история ти е подействала емоционално.

Понечих да протестирам, но се отказах. Защо да лъжа? Нали се бях опитвал никога да не лъжа себе си. Сега беше подходящ момент да приложя това правило.

— Прав си. Хвана ме, но не знам защо...

— Митовете се занимават с емоции, не с факти. Нека хвърлим поглед към символите. Не изпразни ли младият човек езерото и не намери ли той на дъното му Железния Ханс, или Железния Джон?

— Точно така.

— Кой мислиш, че е Железния Джон? В тази история, имам предвид, не този, дето се мотае наоколо. Но преди да ми отговориш на това, кой според тебе беше младият мъж в приказката?

— Това не е много трудно да се предположи. Всеки, за когото е предназначена историята. Всеки, който я гледа. В този случай, тъй като бях сам, предполагам, че това съм бил аз самият.

— Прав си. Така че в мита ти самият, както и всеки друг младеж, търсиш нещо в езерото и трябва да се потрудиш много, много упорито

с меха, за да го намериш. Сега стигаме до Железния Джон, косматия мъж на дъното на езерото. Той истински мъж ли е?

— Не, разбира се. Не би могъл да бъде. Мъжът на дъното на езерото трябва да е някакъв символ. Част от някакъв мит. Символ на мъжеството, на мъжкото начало. Първобитният мъж, който лежи под повърхността на всеки един от нас.

— Улучи, Джим — каза той тихо. — Приказката ти казва, че когато един мъж, не момче, погледне дълбоко в себе си, ако погледне достатъчно надълбоко и достатъчно дълго, ако се потруди достатъчно, ще открие вътре в себе си древния космат мъж.

Флойд престана да свири и челюстта му увисна.

— Вие, момчета, май пушите нещо, за което не знам нищо.

— Не пушим — каза Стинго. — Не пушим, а пием от извора на древната мъдрост.

— А ти вярваш ли в този мит? — попитах Стинго.

Той сви рамене.

— И да, и не. Да, процесът на възмъжаване е труден и всичко, което подпомага този процес, е добре дошло. Да, митовете и церемониите, свързани с навлизането в пълнолетие, помагат на момчетата да се подготвят, като им дават увереността, от която се нуждаят при прехода от момче към мъж. Но само дотук. Казвам определено „не“ на един мит, който се проявява като реалност. Железния Джон от плът и кръв, който води тълпата. Това тук е едно изкривено общество, без жени и дори без знанието, че жените съществуват. Това не е добре. Много е болнаво.

Тук се почувствах неловко.

— Не съм съвсем съгласен. Гледането на тази сцена ми действа доста силно. Въпреки че трудно могат да ме избудалкат. Просто ме хвана.

— Би трябвало. Защото тя се занимава със самата същност на личността и на подсъзнателното „то“ вътре в нас. Имам чувството, Джим, че твоето детство не е било от най-щастливите...

— Щастливо! — Засмях се при тази мисъл. — Опитай се ти да отраснеш в една ферма за свинеprasета, заобиколен от пасторални селяни, чиято интелигентност не надвишава особено тази на стадата им.

— И това включва твоите баща и майка?

Опитах се да отвърна разгорещено, но усетих накъде бие. Млъкнах. Флойд изгърси мундщука на своя така наречен музикален инструмент и наруши тишината.

— Още ми е мъчно за кучето.

— Не беше истинско куче — каза Стинго и извърна поглед от мен. — Беше символично куче, като всичко останало, което видя. Кучето е твоето тяло, онова, което непрекъснато командваш: седни, вдигни лапа, помоли се.

Флойд поклати глава ошашавен.

— Много е дълбоко за мен. Като онова езеро. Ако можете само за малко да смените темата от теорията към фактите, какво ни предстои по дневен ред?

— Да намерим Хеймскур, разбира се, за да разберем дали артефактът все още е при него — казах, зарадван, че мога да оставя трудната материя настрана. — Някакви предложения?

— Мозъкът ми е празен — каза Флойд. — Съжалявам. Тоя махмурлук така и не ми мина.

— Радвам се, че някои от нас не пиха — каза Стинго с внезапна нотка на раздразнение в гласа.

По лични причини бях радостен да го чуя, радостен, че отново се държи като нормален човек. Тази работа с мита го беше направила прекалено сериозен. Все пак, освен нея имахме и друга работа, така че казах:

— Имаме само две възможности. Да намекнем наоколо за него и да съберем колкото можем информация. Или да изгърсим, че искаме да го видим. Аз лично съм за изгърсването, тъй като проучването ни е, така да се каже, ограничено във времето. — Десет дни до идването на Скръбния жътвар. — Хайде да попитаме Златурко, нашия майордом. Изглежда, че той знае всичко.

— Нека аз да го направя — протегна се Стинго. — Ще побъбря с него като със стар приятел. Ще извъртя разговора на тема наука и учени. И ще спомена за Хеймскур. Ще се върна скоро.

Флойд го изглежда, докато излизаше, и го изпрати с малък марш в ритъм с крачката му.

— Тая работа с Железния Джон май те е поразвълнувала, а? — каза Флойд, след като вратата се затвори.

— Да, и това е най-лошото. Не знам защо съм толкова притеснен.

— Жените. Аз имах шест сестри и при нас живееха две лели. Нямам братя. Никога не мисля за жени, освен за по една, и то при подходяща ситуация.

Вместо да изслушам поредната досадна мачовска история за подходящата ситуация, се извиних и излязох да потичам. Върнах се добре изпотен, направих няколко клякания и лицеви опори и отидох да се изкъпя. Когато излязох от банята, Стинго се беше върнал. Размаха вдигнатите си над главата ръце и аз скептично повдигнах вежди.

— Успех. Хеймскур е шеф на бандата, която работи за Каузата на науката. Поне така разправя Велди.

— Велди?

— Тукашният ни портиер. В края на краищата нали и той си има име. От това, което ми каза, имам чувството, че това общество е доста стратифицирано и всеки заема мястото, което му се полага. Учените се радват на голямо уважение. Велди беше твърде почтителен, когато говореше за тях, защото тяхната длъжност, изглежда, е много отговорна.

— Страхотно. Как ще се доберем до Хеймскур?

— Ще изчакаме търпеливо — каза Стинго и погледна часовника си. — Защото всеки момент ще дойде транспортът да ни откара при неговата високопоставена персона.

— Не и Огнените колесници! — изпъшка Флойд.

— Не. Но нещо, което звучи също толкова противно. Транспортът на насладата...

Преди да имаме време да се задълбочим над тази мисъл, се чу бодро потропване и златоодеждният Велди отвори широко вратата.

— Благородни господа, заповядайте, ако обичате.

Тръгнахме с високо вдигнати глави и отмерени крачки, прикривайки опасенията си. И все пак трепнахме и спряхме, когато видяхме какво ни очаква.

— Вашият Транспорт на насладата — обяви Велди гордо и с щедър жест махна към онова, което можеше да бъде само изкарана на сушата спасителна лодка.

Беше снежнобяла, построена от добре изпечени тухли, с дебела мачта, окичена с флагчета, и с малки бели колелета, едва видими под кила. Един униформен офицер погледна от рейлинга горе, отдаде чест, подаде сигнал и въжената стълба изтрака пред краката ни.

— Всички на борда — казах и поведох групата.

Горе ни очакваха тапицирани с възглавници дивани и прислужници, които ни сториха поклон и ни поднесоха кани с разхладителни напитки. Щом седнахме, офицерът даде сигнал и барабанчикът на носа завъртя бързо палките си, след което подхвана отмерени удари по басовия барабан. Още с първия отмерен удар Транспортът на насладата потрепера и след това бавно се понесе напред.

— Галера — без роби и гребла — каза Флойд.

— Роби колкото искаш — казах аз, когато вълна от мъжка пот лъхна през фуниевидния вентилатор до мен. — Но вместо гребла натискат някакви лостове или нещо такова, за да въртят колелата.

— Не се оплаквайте — каза Стинго. — Не и след Огнените колесници.

Затъркаляхме се тромаво между сградите. Кимахме на зяпачите от двете страни на улицата и помахвахме царствено на някои от възторжените ни фенове. Минахме през нещо, което, изглежда, беше квартал с резиденции, а след това навлязохме в огромен двор, по-точно парк. Пътят ни лъкатушеше през дървета, покрай редица украсени фонтани и най-накрая тромаво се спряхме пред постройка с остъклени стени. Там ни чакаше група елегантно облечени старци, предвождана от най-стария от всички, в бели одежди. Лицето му беше невероятно набраздено от бръчки. Спуснах се по стълбата и тупнах пред него.

— Нима имам честта да се обърна към благородния Хеймскур?

— Така е. А ти си Джим от Плъховете. Добре дошли, добре дошли всички.

Последваха много ръкувания и радостни и възторжени викове, след което Хеймскур прекъсна церемонията и ни поведе към остъклената сграда.

— Добре дошли — каза той — Дважди добре дошли в колежа на познанието, откъдето произтичат всички блага. Ако ме последвате, ще ви обясня естеството на нашите занимания. Тъй като вие, господа, пристигате от бушуващите хибридни светове извън нашите мирни граници, сигурно ще оцените как приложението на интелигентността превръща нашето общество в такъв щастлив и мирен свят. Никакви конфликти, никакви различия, място за всички и всеки на своето място. Надолу по този път са Фазите на Физиката и Хармониите на

Химията. Натам пък са Авенютата на Агрономията, до тях са Метаплазиите на Медицината, а отвъд тях е Музеят на Мъжкото човечество.

— Музей? — попитах безцеремонно. — Направо обожавам музеите.

— Тогава непременно трябва да разгледате нашия. Той проследява трудностите, през които сме преминали, преди да стигнем дотук, ритуалите на преход и пречистване, преди да намерим безопасен пристан на този свят. Тук отраснахме и достигнахме разцвет, и всичко е ясно описано за всички, които искат да видят.

И изключително скучно, да не кажа тъпо. По-бяло от бялото, по-чисто от чистото. Единственото, което липсваше, бяха нимбите около главите на светците, които бяха сторили толкова много добро.

— Вдъхновяващо — казах аз, след като най-после стигнахме до края на експозицията.

— Наистина.

— А надолу по онзи коридор?

— Там е музеят за студенти. Биолозите могат да изучават растителния живот на нашата планета, геолозите — слоевете и шистите.

— Археолозите?

— Уви, твърде малко. Само най-груби артефакти, останали от отдавна измрели туземци, които първи са се заселили тук.

— Може ли?

— Но разбира се. Сами виждате — примитивни факли и груба керамика. Ръчна брадва, няколко върха на стрели. Имаше много малко, което си струваше да се запази, а и ние не сме се престаравали в ролята на архивисти.

— Нищо повече?

— Нищо.

Измъкнах снимката от вътрешния си джоб, поех дълбоко дъх и му я подадох.

— Може би сте чували, че пазачите в Пентагона ни обещаха някои услуги, ако им помогнем да намерят това.

— Нима? Аз лично не бих повярвал на нито една тяхна дума.

Той взе снимката, примигна и ми я подаде обратно.

— Напълно в техния стил. Само лъжат хората и им създават проблеми без никаква причина.

— Лъжат?

— За това. Беше донесено тук. Аз лично го изследвах. Изобщо не е местно, не би и могло да бъде. Вероятно нещо, което се е отчупило от древен звездолет. Безсмислено и без никаква стойност. Вече го няма.

— Няма го? — Постарах се да прикрия паниката в гласа си.

— Зарязано. Няма го в Рая. Не съществува. Мъжете нямат нужда от подобна глупост, затова беше махнато завинаги. Забрави за тази безсмислена тема, Джим, и нека да поговорим за много по-интересни неща. Например за музиката. Искам да ми кажеш дали сами си пишете текстовете...

17.

На връщане бяхме доста умълчани въпреки разнообразните удоволствия, които ни предлагаше Транспортът на насладата. Едва зад затворените врати на нашия апартамент се отворихме. Кимах одобрително, докато слушах богохулните и нецензурни проклетия, които се сипеха от устата на Флойд. Той имаше съвършено чувство за стил и продължи дълго, без нито веднъж да се повтори.

— По дяволите — казах, когато спря за момент, за да си поеме дъх. — Тоя път наистина здраво ни прекараха.

— Така е — съгласи се Стинго. — Но освен това ни излъгаха.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че Хеймскур просто ни прати за зелен хайвер. Повече от половината от неговата така наречена история на науката си беше чиста пропаганда за тълпата. Ако не можем да му вярваме за това, как можем да му вярваме, когато нарина цял куп недомлъвки за артефакта? Помните ли последните му думи?

— Не.

— Нито пък аз. Но се надявам, че някой ги е запомнил. Предполагам, че не сте забелязали, но по време на това пътуване падна голямо чесане по главата и бъркане в носа от моя страна.

Днес Флойд не беше особено интелигентен и при тази новина зяпна. Аз се усмихнах и пъхнах показалеца в ухото си.

— Хайде, небесно ухо. Приемаш ли ме?

— Не, но те чувам — отзова се Тремърн през нокътя ми.

— Добре. Но по-важното — слуша ли разходката ни с екскурзовода?

— Цялата. Много досадно. Но все едно я записах, както ме помоли.

— Помолил те е Стинго. Всекиму според заслугите. Ще бъдеш ли така добър да ни извъртиш записа на последната реч за артефакта?

— Ей сега. — След скърцане и звукове на високи обороти се чу гласът на стария ни екскурзовод.

— Зарязано. Няма го в Рая. Не съществува. Мъжете нямат нужда от подобна глупост, затова беше махнато завинаги.

След две повторения го записах едно към едно.

— Това е всичко. Благодаря.

— Виж — каза Стинго, като потупа листа. — Увърта се като невестулка. Този хитър стар дявол просто си играеше с нас, понеже знаеше, че имаме някаква сериозна причина да се интересуваме от това нещо. Нито веднъж не казва, че е унищожено. Зарязано? Това означава, че то все още би могло да се намира някъде. Няма го в Рая? Значи би могло да е на всяко друго място на тази планета. Но най-много ми харесва фразата за мъжете, които нямат нужда от него.

И се ухили като играч на покер, който сваля пет аса.

— Ако мъжете нямат нужда от него, какво да кажем за жените?

— Жените? — Усетих как челюстта ми се отвори и се затвори с тракане. — Какво жените? Нали тук има само мъже?

— Колко си прав! А точно от другата страна на градската стена има — какво? Обзалагам се, че жени. Или е така, или тук пада страхотно клониране. Аз лично залагам на природата и на някакъв вид връзка през стената.

Моят челюстофон издрънча и гласът на Тремърн отекна в синусите ми:

— Съгласен съм със Стинго. Мадонет също. Тя вече е тръгнала покрай стената към града и ще докладва веднага щом се натъкне на нещо.

Понечих да протестирам, но се усетих, че е без полза, и млъкнах.

— Изглежда — казах, — че бандата, която управлява тук, лъже за всичко. Така че лъжите за артефакта са си нещо съвсем естествено. Ще трябва да чакаме...

Млъкнах, защото на вратата се почука учтиво и се показа Велди.

— Добри новини! — обяви той с поглед, грейнал от възбуда. — Железния Джон е решил да говори със Стоманените плъхове, и то в самия Вериториум. Почест, която е над всички почести. Побързайте, благородни господа. Но първом изтупайте дрехите си и с изключение на Флойд с неговата геройска брада, моля, постарайте се да почистите с бърснача следобедната сянка, що в този миг краси музикалните ви челюсти. Ах, какви удоволствия ви чакат!

Можехме да минем и без удоволствията. Но това си беше царска заповед и нямаше как да я заобиколим. Ударих си бързо една контра и загладих челюстта, като се постарях да не се въся на образа си в огледалото. Излязох последен, качихме се мълчаливо на борда на Транспорта на насладата и тромаво ни подкараха към неумолимата съдба.

— Защо пък и тримата? — каза Стинго, отпивайки от чашата си изстудено вино. — Последния път на урока с обучаващия филм беше само ти, нали, Джим?

— Нямам представа — отвърнах. Щеше ми се да сменим темата.

Не останах особено доволен от лековатия му тон. Опитах се да си представя как Мадонет се приближава сама към другата част на града, но мислите ми все се тътреха подир Железния Джон. Какво щеше да стане пък сега?

Влязохме във Вериториума и се изненадах колко просторен се оказа той. Сега беше по-добре осветен и видях, че има много подредени в полукръг столове. Всички те се оказаха заети с най-възрастната колекция от обитатели на Рая, която бях срещал до този момент. Плешиви темета и сива коса, бръчки по лицата и беззъби челюсти.

Железния Джон лично пристъпи да ни поздрави.

— Вие сте най-сърдечно добре дошли тук и тези места са за вас. — Бяха трите най-хубави места на първия ред, отделени от останалите. — Вие сте нашите почетни гости, музикални Стоманени плъхове. Този повод е специален — специално за младия Джеймс ди Гриз. Ти си най-младият мъж тук, Джим, и много скоро ще разбереш защо ти оказваме тази чест. Твоите приятели ще наблюдават, надявам се, с удоволствие. Не само ще изпитат удоволствие, но се надявам искрено, че ще се научат чрез наблюдение. А сега да започваме...

Светлините угаснаха и залата потъна в мрак. Чу се лек смях. Появи се лъч светлина и видях как едно малко момче изприпка напред. Носеше голяма кутия. Остави я на земята, вдигна капака, извади един пумпал и го завъртя. След това извади кубчета и започна да строи куличка. Когато куличката стана достатъчно голяма, момченцето се обърна да извади от кутията друга играчка. Беше много съсредоточено малко момченце, около осемгодишно. Порови по-надълбоко в кутията, огледа се нацупено и каза:

— Не се крий, Мечо.

Погледна зад кутията, после отново в нея и след това с внезапна решителност се обърна и бързо се отдалечи. Скри се от погледа ми, но долових как бързите му стъпки се отдалечават и после спират. После момчето се върна. Носеше пухено мече. Пусна го до кутията и започна да строи втора куличка.

Сцената се освети още повече и разбрахме, че се намираме в задната част на царския двор. Момчето беше само — наистина ли само? В мрака в дъното на двора имаше нещо, очертанията му ставаха все по-видими.

Беше желязна клетка, а вътре в клетката кротко седеше Железния Джон. Момчето извика, събори куличките и се втурна да събира разпилените кубчета. Погледна към Железния Джон и после настрани. Клетката и нейният обитател явно бяха позната гледка.

Нищо особено не се случваше. Момчето си играеше, а Железния Джон го гледаше мълчаливо. И все пак въздухът сякаш беше наелектризиран и дишах трудно. Знаех, че предстои да се случи нещо съдбоносно, и когато момченцето отново се пресегна да бръкне в кутията с играчки, усетих, че се навеждам напред.

Когато то извади от кутията малка златна топка, усетих, че съм спрял дъха си. Пуснах го с въздишка. Оказа се, че не съм единственият, защото чух наоколо още много въздишки.

Топката подскочи, изтърколи се и момченцето се разсмя весело.

После я подхвърли още веднъж, този път по-силно, и тя се търкулна надалече. Промуши се през решетките на желязната клетка и се спря в краката на Железния Джон.

— Това си е моята топка — каза момчето. — Дай си ми я.

— Не — каза Железния Джон. — Трябва да отвориш тази клетка и да ме пуснеш. Тогава ще си получиш топката.

— Залючена е — каза момчето.

Железния Джон кимна.

— Разбира се. Но ти знаеш къде да намериш ключа.

Момчето заотстъпва и заклати глава отрицателно.

— Къде е ключът? — попита мъжът в клетката, но момчето си беше отишло. — Къде е ключът? Но ти си само момче. Може би си прекалено малък, за да знаеш къде е ключът. Трябва да пораснеш повече, за да го намериш.

От публиката се чу одобрително мърморене. Беше много важно да се намери ключът, знаех това. Ключът...

Точно тогава си дадох сметка, че Железния Джон гледа в мен. В клетката беше самият той. Това не беше холофилм. Той гледаше в мен и ми кимаше.

— Джим, обзалагам се, че знаеш къде е ключът. Ти не си вече момче. Можеш да го намериш — сега.

Гласът му ми подежда като остен. Изправих се, пристъпих към кутията с играчки. Краката ми докоснаха едно кубче и то се изтърколи встрани.

— Ключът е в кутията с играчки — казах аз, но не повярвах на собствените си думи, още докато ги произнасях. Погледнах към Железния Джон, който с поклащане на главата ми каза „не“.

— Не е в кутията.

Погледнах отново надолу и разбрах, че наистина знам къде е ключът. Вдигнах очи към Железния Джон и той тържествено ми кимна.

— Ти наистина знаеш къде е ключът за клетката. Сега можеш да ме освободиш, Джим. Защото знаеш къде е ключът... Вътре в...

— Мечока — казах.

— В мечока. Той не е истински мечок. Пухените мечета са за децата, а ти вече не си дете. Вътре в мечока.

Пресегнах се, отърсих с клепащи сълзите, които замъгляваха очите ми, сграбчих мечето, усетих меката тъкан между пръстите си. И чух един силен глас, който процепи тишината.

— Не е съвсем така, Джим, не е съвсем така. Ключът не е там, той трябва да е под възглавницата на майка ти!

На Стинго му се беше наложило да се приближи до мен и да извика, за да надмогне ревовете наоколо.

— Майката не иска синът ѝ да я напусне. Затова крие ключа от клетката на Железния мъж под възглавницата си. Синът трябва да открадне ключа...

Разгневените гласове го заглушиха. После изведнъж стана тъмно, някой налетя върху мен и ме събори. Опитах се да се изправа, да му отвърна, но нечий тежък крак стъпи върху ръката ми. Закресях силно от внезапната болка, но сред настъпилата шумотевица гласът ми не се чуваше. Нещо се стовари върху мен и тъмнината стана още по-плътна.

— Джим, добре ли си? Чуваш ли ме?

Видях лицето на Флойд надвесено над моето. Изглеждаше доста загрижен. Дали бях добре? Откъде да знам? Лежах в легло, сигурно бях спал. Защо ме будеше?

После си спомних, седнах и го стиснах за ръцете.

— Вериториумът! Стана тъмно, нещо се случи. Не мога да си спомня...

— Не мога да ти помогна, защото и аз не си спомням. Шоуто обаче си го биваше. Трудно ми беше да следя нишката, но ти беше вътре, спомняш ли си? — Кимнах. — Май ти харесваше, макар да не беше много щастлив, че трябва да разкъсаш пухеното мече. Тогава Стинго отиде при тебе на сцената и забавлението започна. Или по-скоро свърши. В този момент всичко се обърка.

— Къде е Стинго?

— Ти ми кажи. За последен път го видях на сцената. Самият аз бях заспал, току-що се събудих. Огледах се, Стинго го няма. Видях те, че хъркаш, и те разтърсих.

— Ако той не е тук...

Чу се приглушено почукване на вратата. Миг по-късно тя се отвори и ето ти го Велди.

— Благородни господа, щастливо добро утро и на двама ви. Стори ми се, че чух гласовете ви, и реших, че сте будни. Нося ви съобщение от вашия приятел.

— Стинго? Ти видя ли го?

— Разбира се. Побъбрихме си приятелски, преди да се събудите. После, преди да излезе, той ми остави този запис. Каза ми да ви го дам. Каза, че ще разберете.

Той постави на масата малък рекодер и отстъпи.

— Зеленият бутон е за старт, червеният — за стоп. — След това излезе.

— Съобщение? — попита Флойд, взе уреда и се втренчи в него.

— Натисни бутона и престани да се главичкаш с това проклето нещо!

Тонът ми го стресна, той го остави на масата и го включи.

„Добро утро, Джим и Флойд. Вие, момчета, бяхте заспали дълбоко и реших да не ви будя на излизане. Знаете ли, започвам да мисля, че този град не е подходящо място за мен. Трябва ми малко простор, за да мога да подредя мислите си. Ще се поразходя назад покрай стената, ще подишам чист въздух и ще изляза на простор, за да поразмисля. Вие стойте тук, ще ви се обадя.“

— Милият Стинго — каза Флойд. — Страшно е готин. Това е самият той, няма съмнение. И гласът му е неговият, пък и начинът, по който говори. Голям пич!

Вдигнах глава и го погледнах в очите. Лицето му беше навъсено като моето. Той мълчаливо поклати глава. Аз също.

Това съобщение не беше го оставил Стинго. Гласът наистина беше неговият. Не беше никак трудно за електронните техники да го фалшифицират.

Стинго беше изчезнал.

Какво се бе случило?

18.

— Голям съм. Спах като пън. Жаден съм.

— И аз. Ще ида за сок и две чаши.

— Страхотно.

Докато се върне, надрасках бележката, пъгнах му я в ръката и взех чашата. Той я отвори скришом зад каната и я погледна.

„В стаята има подслушващи джаджи. Какво ще правим?“

Той кимна и ми подаде каната със сок.

— Мерси — казах и го загледах как обръща бележката и пише на гърба ѝ. Не знаех дали има и оптични устройства освен подслушващите. Докато не разберяхме, трябваше да действаме, все едно че има. Задържах бележката в дланта си, докато я четях.

„Стинго беше много загрижен. Остави тези неща за теб преди да отидем на шоуто.“

Изпих си сока, поставих чашата на масата и скептично повдигнах вежди. Той бързо ми посочи затворения си юмрук. После се изправи, мина покрай мен и пусна нещо дребно в шепата ми. Сипах си още сок, изпих го и я отворих. Два малки меки предмета. Познати. Потърках си носа и ги погледнах.

Тампонни носни филтри. За неутрализиране на газ. Стинго е знаел нещо, или го е предполагал. Освен това си е давал сметка колко афектиран бях след демонстрациите във Вериториума. Заподозрял е, че ми е подействало нещо физическо, не само обучаващото представление.

Но разбира се! Толкова е очевидно, ако го погледнеш отстрани. Познавах поне дузина хипнотични газове, които отслабват ясната мисъл и разтварят мозъка за външно въздействие. Ще рече — бил съм повлиян не от емоции, а от добрата стара химия. Стинго го е подозирал. Но защо не ми е казал? Потиснат, разбрах, че душевното състояние, в което съм се намирал, вероятно подсилено и от наркотика от предишния урок, е направило това невъзможно. Знаел е, че не може

да ми го каже. Но е бил достатъчно подозрителен, за да вземе лично носните филтри.

А когато е видял, че прекалено много се увличам в ритуала, се е намесил, преди да стане прекалено късно, и го е прекъснал, предизвиквайки цялата олелия. Усетих, че зъбите ми тракат, и се насилих да ги спра.

Той беше говорил за майката и за ключа под нейната възглавница — пред тези хора, които отричаха съществуването на жените.

Осъзнах мащаба на това престъпление пред обитателите на Рая и изпитах съкрушителен страх за неговата безопасност. Дали ще го убият? Или още по-лошо — дали вече не са го убили? Те явно бяха способни на всичко, вече бях сигурен в това.

Ами сега? Връзката с поддържащия ни екип в орбиталния кръстосвач беше просто наложителна. Трябваше да изляза на открито, извън обсега на шпионските устройства, и да се свържа с Тремърн. Да го вкарам в час. Нещо се бе случило със Стинго. А и всички останали бяхме в опасност, включително Мадонет — това можеше да засегне и нея. Цялата афера взе да става доста неприятна и твърде опасна.

И като си мислех за опасност, се сетих и за другото опасно нещо, което през цялото време витаеше в главата ми. Компютърът ми просветна твърде нежелателно съобщение в мигащо червено. Бях спал по-дълго, отколкото предполагах.

Артефакт или не, оставах ми само девет дни до края на личната ми орис. Когато за пръв път чух за тридесетдневния срок, като че ли не бях толкова притеснен. Тридесет дни са доста време. Така си мислех.

Но девет дни изобщо не са много време. А след внезапното изчезване на Стинго проблемите ми ставаха повече, не по-малко.

— Излизам да потичам — извиках на Флойд и скочих в спазъм на придобита от страха енергия. — Чувствам се вдървен след това спане. Излизам да си прочистя главата.

Преди да ми отговори, вече бях затръшнал вратата и тичах по улицата. Поех по маршрут, различен от обичайния, и сменях посоката случайно. Пред себе си видях градина с полпетенови дървета, строени в изрядни редици и отрупани с плодове. Затичах се по пътеката между дърветата, като в същото време се оглеждах наоколо. Нямаше никого. Едва ли райците бяха поставили подслушващи устройства и между дърветата.

Но можеше и да има. Насочих се към прясно изораното поле и поех между браздите. Тук сигурно беше достатъчно безопасно. Тракнах два пъти с челюстите.

— Ало, Тремърн, чуваш ли?

— Тъй вярно, Джим. Чакаме с нетърпение доклада ти. Би ли казал какво става с вас? Рекодерът е включен.

Задържах се още малко в тичащо положение, после спрях да завържа връзката на обувката си, предадох се и седнах на земята, докато свърша подробния доклад. Бях уморен. Химикалите, които продължаваха да подритват из нервната ми система, не се държаха никак добре с мен.

— Ето това е — привърших. — Стинго изчезна. Може и да е мъртъв...

— Не е. В това можеш да си сигурен. Преди няколко часа получихме от него радиосъобщение, само няколко думи, после връзката се изгуби. Трябва да е скрит някъде дълбоко в града, зад стени, през които радиосигналът не може да проникне. Сигурно са го премествали от едно място на друго и се е озовал на открито само колкото да изпрати кратка радиограма.

— Какво каза?

Записът беше кратък и изпълнен с пукане. Започваше със статичен шум и завършваше с такъв. Но пък говореше самият Стинго.

— ... няма да стане! Като те пипна, ще ти...

Следващата дума не можеше да се долови — но можех да измисля поне половин дузина, които да допълнят сметката.

— Какво според вас да правим? Да се махаме ли оттук?

— Не, продължавайте си работата. Ще ви потърсят.

— Ще ни потърсят? Кой, какво, кое? Хайде, Тремърн, казвай.

Отговор не последва. Станах и си изтупах гащетата. Доста загадъчно. Тремърн имаше нещо предвид, но не искаше да ми го каже. Сигурно се боеше от подслушвачи. Може би знаеше нещо, което аз не знаех.

Тръгнах обратно в тръс, усилих темпото, после преминах на бързо ходене, после на бавно, после се затътрих. Ако разстоянието беше още по-голямо, сигурно щях да завърша на четири крака. Но сега с препъване се добрах до апартамента и се срутих задъхан на дивана. Флойд ме изглежда озадачен.

— Изглеждаш, сякаш са те натопили в казан и после са те отъркаляли в пепел.

— Още по-лошо. Вода, бързо, много.

Пих, докато се задавих, после си сипах още една чаша и изтощен му я подадох.

— Скапах се. Бъди така добър да ми подадеш раницата. Имам няколко хапчета витамини. Трябва да ме оправят.

Той ми подаде, раницата и аз измъкнах два супер-тонизатора и глътнах единия.

— Витамини. Няма да навредят и на теб — казах и му подадох другия. Този път Флойд показва малко по-бърза умствена реакция, отколкото напоследък, и не ми зададе въпроси.

Май бяхме улучили точния момент. Вълната на добро самочувствие и енергия тъкмо успя да отмие почти пълното ми изтощение, и ето ти го Велди отваря вратата.

— Стани! — изкомандва той.

Не помръднах.

— Велди — казах. — Стари и верни ми прислужнико. Къде остана мекото почукване? Къде е ласкавият тон?...

— Казано ми е, че вие, Стоманени плъхове, сте най-обикновени гадни мръсни гризачи. Създавате проблеми. Ставайте и тръгвайте.

Чу се отривисто троп-троп на маршируващи крака и сержант Лъотур нахлу с цял отряд войници в пълно въоръжение — сиреч с копия със зловещ вид, блестящи брадви и бодливи боздугани.

— Трябва да ме последвате — заповяда той. Не изглеждаше особено щастлив.

— Вече не си ли музикален фен, Лъотур? — казах аз и бавно се изправих.

— Изпълнявам заповеди.

Заповеди, които очевидно не харесваше. Но на които, разбира се, трябваше да се подчини, тъй като независимото мислене не се толерира в армията. Флойд ме последва и отрядът се престрои. Четирима пред нас и четирима зад нас. Лъотур провери строя, кимна одобрително, застана отпред и вдигна копие.

— Ходом, бурту!

Забуртутихме, потропвайки бавно по улицата, и завихме на ъгъла. Кое то ни насочи право към червените тухлени постройките,

където се спотайваше Железния Джон, доколкото си спомнях от първото ни посещение. Потропвахме по улицата и после в един тунел под редицата сгради. Един от пазачите отзад ме потупа по рамото и каза с пресипнал глас:

— Ръцете назад!

После замахна и намести юмрука си в стомаха на съседа си. Той се прегъна и се друсна, без да издаде звук.

Разбрах го. Бях се извърнал, когато ме потупа, така че продължих да се обръщам, протегнах ръце и стиснах вратовете на другите двама, макар че вече насочваха копията си към мен.

— Флойд! — изпъсках, прилагайки цялата си енергия в пръстите си, за да изстискам тия жокери от колодата, преди да ме намушкат. — Предните!

Единият от стражите рухна, но другият, с по-дебел врат, продължи да бучка с копието си право към корема ми...

Но не успя. Онзи, който ми бе извикал, му нанесе отсечен удар под ухото и той се срина. Бързо се извъртахме, готови да помогнем на Флойд. И спряхме.

Четиримата останали стражи лежаха кротко скупчени на пода. Флойд беше опрял острието на едно копие под челюстта на Лъотур и го държеше за гърлото с другата си ръка.

— Ще говориш ли с тоя тип? — попита Флойд. — Или да го пускам при другите?

— Нямам въпроси. Но ти...

— Ясно. Пускам го.

Докато си довърша мисълта и пуснатият Лъотур се срути върху купчината приспани стражи.

— А този? — попита Флойд и посочи избавителя ми.

— Чакай! Тази работа той я започна. Сигурно има някаква причина.

— Има — каза войникът със същия пресипнал глас. — Ще ви кажа някои неща. Но няма да ми се смеете, каквото и да кажа — ясно?

— Защо пък да се смеем! — казах. — Страхотно, момко, благодаря ти за помощта. Сега какъв е планът?

— Първо на първо — напомням за смеенето. Аз не съм момък. Аз съм момиче. Дали не виждам отварящи се за усмивка устни?

— Никога! — извиках, за да прикрия факта, че на лицето ми наистина се беше прокраднала усмивчица от възбудата. — Ти ни спаси. Ние сме ти задължени. И не ти се смеем. Хайде кажи ни.

— Добре. Но дайте първо да издърпаме тези така наречени войници от пътя. После продължаваме. Заповядано ми е да ви заведа при Железния Джон и точно това ще направя. Вашият приятел е в опасност. Не предприемайте нищо прибързано. Напред.

Тръгнахме. Без да вярваме, може би, но все пак напред. Флойд се опита да заговори, но аз вдигнах ръка.

— Да спестим споровете. Обясненията ще са полезни, след като се уверим, че със Стинго всичко е наред. Флойд, спри ме, ако греша, но дали не видях, че ти се справи с петима юнаци, докато аз едва се оправях с двама?

— Не си видял. Всичко беше приключило още преди да се обърнеш и да видиш.

И това да ми го каже Флойд с бавните мисловни реакции! Дали пък не долових в думите му някаква непозната проява на твърдост? Беше ден на изненади. Пък и той беше прав — аз наистина не видях действията му, само резултата.

Тухленият дворец изникна пред очите ни. Очевидно не цялата войска беше известена, че не сме вече герои, защото стражите наскачаха на входа и заотдаваха почести, докато потропвахме покрай тях.

— Стой! — изкомандва новият ни приятел (момичето...?) и ние спряхме до стражата пред портата. — Имам заповед да доведе тези двамата при Железния Джон. Разрешете да вляза.

— Влез! — изкомандва дежурният офицер.

Вратите на портала се разтвориха и изтопуркахме вътре. Озовахме се в огромна зала. В нея стоеше Железния Джон. Заедно с още една личност.

Стинго. Рухнал до стената, целият в подутини и кръв. Едното му око беше затворено и отекло. Той се опита да заговори, но успя само да изръмжи нещо нечленоразделно.

— Ето ви всички тук — каза Железния Джон. — Страж, пази входа. Никой да не влиза, нито да напуска. Имам да разчиствам едни сметки с тези типове. Защото промених намерението да си трая за цялата тази работа. Слушах съветниците си и сега съжалявам. Тайната

беше нарушена и осквернителите трябва да получат справедливо наказание. Ето какво ще стане. Първо ще убия този стар дявол, който изрече подобна гадост. Вие двамата ще гледате... А след това ще убия и вас.

И пристъпи към Стинго. Червен гигант с неизмерима сила. С ръце, протегнати да убиват.

19.

— Подай ми за малко копието — извиках на девойката при вратата.

Но тя поклати глава в безмълвно „не“ и каза:

— Изпълнявам заповеди.

Никаква помощ от този източник.

Железния Джон се беше обърнал и пристъпваше към Стинго, Преодолях на бегом две тихи стъпки и нанесох летящ ритник по гърба му. С изпъната пета, убийствен удар.

И бях отхвърлен още във въздуха. Железния Джон беше колкото голям, толкова и бърз. Беше се извърнал докато още летях във въздуха и беше замахнал с ръка. Отблъсна ме встрани и ме просна на пода. Гласът му прозвуча дълбоко и застрашително като тътнеж в далечината вулкан.

— Искаш да си първият ли, малко човече? Искаш другите да видят твоето унищожение? Може би така ще е най-справедливо, тъй като ти си им водачът.

Приближаваше се бавно към мен и усетих, че съм се разтреперал от страх. Страх? Да, защото той не бе човек, беше повече от човек. Той беше Железния Джон, част от оживялата легенда, и аз не можех да го нараня.

Не, не беше! Изправих се — единият крак ме болеше — и се отдръпнах. Той беше много по-голям, по-едър, по-силен от мен. Но не беше легенда. Беше човек.

— Голям тлъст червен мърляч! Космат шарлатанин!

Очите му се разшириха, червени и гневни. Извитите му пръсти посегнаха към мен. Замахнах с юмрук към челюстта му, видях блокиращото му движение, извъртях се и нанесох мълниеносен ритник в коляното му.

Съприкосновението се получи, но той не направи никакъв опит да го избегне. Стъпалото ме заболя. Капачката на коляното му изглеждаше незасегната.

— Аз съм Железния Джон — изрева той. — Железен! Железен!

Паднах по гръб. Измъкване нямаше. Замахнах и нанесох жесток удар с ръба на дланта си, който той посрещна с бицепс. Все едно че удрях по камък. А после неговият юмрук в ребрата ми ме сгъна и ме запрати в дъното на залата.

Вдишах дълбоко. Заболя ме. Усетих, че нещо ми се е счупило. Ставай, Джим! Успях да се изправам на колене, но той вече беше до мен.

Примигнах — две ръце обхванаха краката му и го дръпнаха. Железния Джон ритна назад. Стинго беше допълзъл зад него и се мъчеше да го повали, но един съкрушителен удар го отпрати обратно към стената. Той се срути и повече не помръдна.

Всичко това го забелязах с периферното си зрение, защото в мига, в който Железния Джон се бе разсеял, скочих, обхванах с ръка врата му и стиснах китката си. Натиснах здраво гърлото му с долната част на ръката си, за да счупя ларинкса, да му спра кръвта и въздуха. Хватка, която убива за секунди. Лицето ми се зарови в буйната му червена козина, стиснах силно, още по-силно...

Без никаква полза. Усещах яките жили на врата му — като стоманени пръчки, които поемаха натиска, приложен на гърлото му. Той бавно повдигна едната си ръка, после пръстите му потънаха дълбоко в плътта ми...

... изхвърчах през стаята, издрънчах в стената и рухнах.

Осъзнах, че гласът, който вие от болка, е моят собствен. Войникът при вратата ме погледна и извърна очи. Стинго се бе проснал неподвижен след ужасния ритник. И аз не можех да направя нещо повече, освен да пълзя.

Поне Железния Джон беше почувствал хватката ми — разтриваше врата си. Усмивката беше изчезнала от лицето му, от устните му капеше гъста пана. Само един удар и бях мъртъв...

— Ей, Железния — чу се глас. — Забрави нещо. Мен.

Говореше Флойд. Слаб, с черна брада, равнодушен. Беше стоял и гледал, когато Железния Джон ритна Стинго и когато се срутих и аз. Едва сега се размърда.

Стъпка по стъпка. Напред. С изпънати ръце и леко извити пръсти. Железния Джон, изпаднал в буйна ярост, скочи към него.

Но не улучи, защото Флойд го нямаше там. Беше се озовал встрани и изрита гиганта в ребрата така, че оня залитна и почти падна.

— Ела, ела — каза Флойд с толкова тих глас, че едва го чух. — Ела да те унищожа.

Железния Джон бе станал предпазлив — даваше си сметка за бързата реакция на своя противник. Разпери широко ръце и бавно тръгна напред. Като природна сила. Неумолим и неизбежен.

Две бързи тупвания — два удара — и Железния Джон се олюля. А Флойд отново бе извън обхвата му и бавно го заобикаляше. Внезапен ритник, удар — после отново встрани.

Каквото и да направеше, Железния Джон не можеше да предотврати крайния изход. Вече изтощен, той нападна внезапно, пресегна се и удари. И докосна само въздуха. Флойд беше пред него, зад него — и непрестанно му нанасяше удари. Изтощаваше го.

Продължиха да се въртят в кръг още няколко минути. Флойд продължаваше да е все така бърз и все така внезапно нанасяше удари, докато червеното чудовище ставаше все по-бавно и по-бавно, ръцете му се смъкваха все повече, а непрестанните удари изсмукваха силата му. Сигурно вече разбираше, че при тези обстоятелства битката може да завърши само по един начин. Но продължаваше да е опасен. Сякаш случайно, полесражението се приближи към мен.

Разбрах, че е тръгнал за мен! В последния кратък миг преди да се хвърли върху ми успях да издърпам крака си и го ритнах право в лицето. Той падна, но ръцете му се впиха в глезена ми. Задърпа ме към себе си, пресегна се нагоре, по-нагоре, към гърлото ми...

И Флойд удари. Вече никаква наука — само груба сила. Серия тежки удари по гърба и в бъбреците на гиганта. Железния Джон отвори уста от болка и ме пусна.

Още удари по главата. Той се опита да се изправи, но краката му се подкосиха от последвалите ритници в коленете. Отново тупане на бързи удари, сякаш се беше задействала някаква ужасна машина. И внезапна тишина.

За миг Железния Джон се опита да запази равновесие. Лицето му бе напълно безизразно. После Флойд замахна с ужасен ритник, който се спря в слепоочието на гиганта. Той рухна до мен и повече нито се надигна, нито помръдна.

— Мъртъв ли е? — изхриптах аз.

Флойд се наведе, опипа пулса на вратната му жила и каза:

— Не, едва ли ще умре. Ще оживее. Но мисля, че ще запомни този бой. — По лицето му премина бърза усмивка, после той отново стана сериозен. — Ако си добре, ще ида да видя Стинго.

— Страхотно съм. Потрошен съм, но съм страхотно — изръмжах и с мъка се изправих на крака.

— Пулсът е нормален — каза Флойд, коленичил до приятеля ни. — Доста е пострадал, но, изглежда, няма нищо счупено. Ще се оправи.

Бях гроги. След щастливия изход се почувствах дори още по-изтощен и избъбрих, без да мисля:

— Той е добре, аз съм добре. Само че нямаше ли да е много по-добре, ако се беше намесил в този търкал малко по-рано?

Видях как се намръщи при думите ми и ми се дося да си ги взема обратно. Не става.

— Съжалявам, наистина съжалявам. Трябваше да изчакам и да видя колко го бива. Знаех, че си добър, Джим. Знаех, че поне ще можеш да го задържиш. Съжалявам, но трябваше да видя колко е бърз, преди да го поема. Трябваше да го изтоця, без да му позволя да ме докосне. Знаех, че ще мога да се справя, и се задвижих веднага, щом се почувствах сигурен. Съжалявам...

— Докладвам — обади се нашият пазач-приятел-момиче. — Червеният е в безсъзнание.

Говореше в голям колкото монета комуникатор. Пристъпих към нея с протегнати ръце, готов за нападение.

— С кого говориш? На чия страна си? Какво става тук? Говори, или...

Тя не помръдна от мястото си. Копието ѝ сочеше срещу мен.

— Отговорът на твоите въпроси в момента пристига. Ето.

Върхът на копието ѝ се помръдна, за да посочи нещо зад гърба ми. Уловка? Кой знае. Пък и какво ме интересуваше? Обърнах се и погледнах към гигантския трон на Железния Джон.

Тронът бавно се завъртя на някаква невидима ос. Двамата с Флойд се обърнахме натам с вдигнати ръце, готови за самозащита. Откри се черен отвор и след като тронът престана да се движи, усетихме някакво движение в тъмнината. В залата влязоха две фигури.

И двете женски.

Едната беше на Мадонет.

— Здравсти, момчета — каза усмихнато тя и ни махна с ръчица.
— Искам да ви представя новата си приятелка, Мата.

Жената беше приблизително с нейния ръст, с царствена осанка, облечена в черна роба със златна бродерия. Изражението ѝ беше съдържано и миролюбиво. Малките бръчици в ъглите на очите ѝ, както и единичните сребърни косъмчета в косата бяха единствените признаци на почтена възраст.

— Добре дошли от другата страна на Рая, Джим — каза тя и ми подаде ръка. — Ръкостискането ѝ беше здраво и дискретно. Отворих уста, но не можах да измисля нищо подходящо за казване.

— Знам, че имате много въпроси. — Думите ѝ запълниха паузата. — Всички те ще получат отговор. Но сигурно ще е най-мъдро да отложим сладките приказки за след като се измъкнем от това място. Един момент, ако обичате.

Тя измъкна много ефикасна на вид подкожна спринцовка от малката дамска чантичка на кръста си, свали капачето, наведе се да отмахне гъстите косми на крака на Железния Джон и му удари бърза инжекция.

— Така ще се наспи по-добре — каза тя. — Бетуел, би ли ни повела?

Пазачката бързо отдаде почест с вдигнато копие и с маршова стъпка мина покрай трона, за да влезе в зейналия отвор. Мадонет докосна Стинго по бузата и махна с ръка на Флойд да отиде при нея.

— Помогни ми да го носим. За Джим ще е предостатъчно, ако успее да се носи сам.

Забележката ѝ ме възмути. Петно върху мъжката ми гордост? Но преди да успея да тръгна към Стинго, те вече го бяха вдигнали и поеха след Бетуел.

В тунела зад трона нямаше осветление. Поне докато Мата не влезе зад нас и не затвори прохода. По стените просветнаха бледи лампи. Бледи, но съвсем достатъчни, за да виждаме пътя. А и маршрутът до вратата в другия край не се оказа дълъг. Излязохме в голяма, просторна зала от червени тухли, която беше сякаш огледално отражение на онази, която току-що бяхме напуснали.

Само в размерите обаче. Тук стените бяха покрити с красиви пана и гоблени, изпълнени със слънчева светлина и цветни пейзажи. Приятна гледка след сабите и щитовете, които украсяваха другата.

Цветните витражи изобразяваха изгледи на планини и долини, села и гори, за разлика от витражите в тронната зала на Железния Джон, показващи кървави битки и промушени тела. Няма що, обстановката тук изглеждаше далеч по-цивилизована.

Както и загриженият шепот на присъстващите жени, дошли да ни оказат медицинска помощ. Те внимателно пренесоха Стинго на един диван, където друга жена, облечена в бяло, започна да се занимава с раните му. Отпуснах се в най-близкото кресло и навъсено изгледах женската суматоха. Гласът ми, по-висок и злобен, отколкото възнамерявах, наруши мирната атмосфера.

— А сега би ли могъл някой, който и да е, да ми каже най-последно какво по дяволите става?

Начинът, по който бях пренебрегнат, говореше сам за себе си, въпреки че едно усмихнато момиче ми поднесе чаша изстудено вино. Мадонет приседна до Мата и двете склониха глави една до друга за миг. После Мадонет заговори:

— Първото — и най-важното сега, след като вече сте в безопасност — е фактът, че артефактът е тук при нас и се пази грижливо. Освен това...

— Извинявай, че ще те прекъсна — казах. — Въпрос на приоритет. — Тракнах два пъти с челюстта си. — Чу ли това, Тремърн?

Отговорът му избръмча в костта на мандибулата ми.

— Да, и при това...

— Приоритет, капитане. — Заговорих тихо, за да ме чува само той. — Мисията изпълнена. Чуждият артефакт намерен. Моята противоотрова веднага да се прати долу. Деветият ден е твърде близо. Разбрахте ли ме добре?

— Разбира се. Само че има едно усложнение...

— Усложнение! — Усетих издайническа нотка на страх в гласа си. — Какво усложнение?

— Поисках да ми пратят антидота за трийсетдневната отрова веднага щом разбрах за това. Нямах намерение да чакам до крайния срок, за да го осигуря. Но по пътя е станала авария. — По челото ми внезапно изби пот и стъпалата ми нервно затупаха по пода. — Поисках втора пратка и в момента тя идва.

Изтърсих шепнешком една люта псувня, но усетих, че съм обект на не един загрижен поглед в залата. Усмихнах се вдървено и озъбено издиктувах отговора си:

— Действай. Получи го. Никакви извинения. Веднага. Разбрано?

— Разбрано.

— Чудесно. — Спрях да шепна и казах високо: — Изключително се радвам, че артефактът е намерен. Сега, ако обичате, едно обяснение. Каква беше цялата тази история?

— Не е ли очевидно? — каза Мадонет, засегната от назидателния ми тон. — Изглежда, че дамите тук ти правят подарък и ти би трябвало да си им благодарен.

Кое то изобщо не разведри атмосферата.

— Доколкото мога да си припомня — си припомних на глас, — тъкмо господата, и то с цената на известни физически загуби, трябва да подчертая, полираха оня червеникав ротвайлер, преди вие да се появите на сцената. Също така добре си спомням, че бяхме наблюдавани през цялото време, докато траеше битката на живот и смърт, от една ваша представителка, която не направи нищо, за да ни помогне.

Грубият отговор я накара да стисне устни, а аз се озъбих на цялата женска компания. В очите на всички блесна гняв, но Мата бързо охлади страстите.

— Деца, преживяхме достатъчно горест и болка, нека не се нараняваме повече. — Тя се обърна към мен. — Джим, нека да обясня. Девойката, която ви помогна да се измъкнете, Бетуел, е една от нашите шпионки, които ни информират непрекъснато какво правят мъжете от другата страна на стената. Заповядах ѝ да ви помогне да се отървете от стражата и тя го направи. Също така ѝ заповядах да не разкрива присъствието си пред Железния Джон. Мъжете отвъд стената нямат никаква представа, че следим всяка тяхна стъпка, и бих искала нещата да останат така. Тя ви помогна да се измъкнете и би трябвало да сте ѝ благодарни.

Разбира се, че бях, и трябваше да го призная, но бях твърдоглав, сърдит и настроен да мърморя и ръмжа злобно. Мата кимна весело, сякаш бях казал нещо изключително важно.

— Виждаш ли как всичко се оправи? Ти си тук, жив и здрав, твоите приятели също, а това, което търсиш, е прибрано на сигурно

място и се пази.

Слушах с половин ухо. Добре беше за народа. Но в действие май че бяха приведени други сили, които съвсем не целяха моето добро бъдеще. Аварииите по време на транспорт не стават току-така. Някой там сред бюрокрацията, който ме манипулираше, май никак не ме обичаше. Сигурно никога не ме е обичал и никога не е имал намерение да ми осигури антидота. Със сигурност щях да им създавам по-малко грижи, ако просто вземех да умра. А оставах само девет дни, за да се оправи цялата тази работа.

Докато тези мрачни мисли гъмжаха в изтощения ми мозък, бях натиснал автоматично клавишите на компютъра. Числото светна пред мен. Наистина бях спал повече, отколкото си мислех.

Всъщност ми оставах осем дни.

20.

Огледах мирната женска суетня наоколо. И изведнъж се почувствах много, много уморен. Отляво под гърдите ме болеше и бях сигурен, че няколко ребра са счупени. Отпих от виното, но не ми помогна. Това, което наистина ми беше нужно, бяха едно-две хапчета, които да ми възвърнат поне някакво подобие на живот. Те бяха в багажа ми...

— Багажът ми! — извиках пресипнало. — Екипировката ми и всичко останало. Ония нерези държат цялата ни екипировка!

— Не съвсем — каза Мата с успокоителен тон. — Веднага щом ви изведоха, ние се погрижихме вашият портиер, Велди, да изпадне в безсъзнание и багажите на двама ви сега са тук. Екипировката на вашия колега, Стинго, не се оказа в резиденцията ви, така че можем да предположим, че сега тя е в ръцете на Железния Джон и неговата компания.

— Не е добре. — Насилих със зъби един от ноктите си. — Там има някои неща, които не биваше да виждат...

— Мога ли да те прекъсна? — проговори гласът на Тремърн през моя мордофон. — Изчаках, докато се успокоите малко, за да ти го кажа. Багажът на Стинго е в безопасност.

— При теб ли е?

— По-скоро трябваше да кажа „обезопасен“. В багажа на всички ви сме скрили бомбички със загнивач. Щом се изпрати кодиран радиосигнал, загнивачът предизвиква моменталното разпадане на съдържанието на съставлящите го молекули.

— Радвам се да го чуя. Напоследък се разкриха доста тайни, нали така?

Отговор не последва. Протегнах чашата си да ми долеят.

— Няколко прости отговора на няколко прости въпроса, ако обичате.

Гневът ми бе издухан от умората, излющен от страха пред неизбежната смърт. Мата кимна.

— Добре. От историческа гледна точка — как са се появили момчетата там, а пък момичетата — тук.

— Въпрос на взаимни интереси — каза Мата. — Преди много години нашите прамайки били насилствено преселени на тази планета. Тази неизбежна трансплантация имала отрезвителен ефект върху тях. Каквито и крайни увлечения да са проявявали по другите светове, тук те не се повторили. Надделяло спокойствието, хладнокръвието и здравата логика. Така сме се превърнали в това, което виждаш днес.

— Жени — казах аз. — Общество от жени.

— Точно така. Животът тук в продължение на много време представлявал една непрекъсната битка, или поне така пише. Фундаменталоидите се мъчели да ни вкарат в правата си вяра, докато съседите ни отвъд се опитвали просто да ни пометат. Наричали ни подолния пол и смятали, че сме заплаха за тяхното съществуване. Когато сме дошли за пръв път на тази планета, сме установили, че всички тия побъркани мачовци вече се били устроили добре. Нашата група била принудена да положи доста големи усилия, за да се запази настрана от тях. Това, според нашите майки, коствало прекалено много време и енергия, затова те решили да потърсят пътища да си осигурят мир. Успели някак си да убедят управляващата клика сред мъжете, че могат да просперират, ако насочат енергията си в някаква по-положителна посока. Този подтик бил доста егоистичен. Осигурявайки на мъжете на върха средства да си запазят положението, те си осигурили контрол над всички останали от мъжкото общество.

— Звучи ужасно — обади се Мадонет. — Да превърнете всички тези мъже в роби.

— Никога не казвай „роби“! „Драговолни сътрудници“ е по-подходящ израз. Показахме на тези, които ги командваха, и особено на онзи, Железния Джон, колко по-лесно е да управляват с мозък, отколкото чрез мускули. Демонстрирахме им, за тяхно огромно удовлетворение, колко неща могат да се постигнат по този начин. С нашата интелигентност и научни познания и с техните мускули успяхме да съградим тези две отделени общества. В началото имаше твърде много омраза и сблъсъци между двете групи, но това отмря, след като се взе решение само мъжките вождове да знаят за нашето съществуване. Това напълно ги устройваше.

— Тогава са били изградени двата града и стената между тях, така ли?

— Правилно. Тази планета е богата на червена глина и на изкопаемо гориво и мъжете скоро се превърнаха в маниакални тухлари. След като им показахме как да си строят пещи, разбира се. Имаше състезания кой ще отлее в калъпи повече тухли или кой ще изпече повече, или ще пренесе повече. Шампионът получаваше титлата „тухльо на месеца“ и се радваше на голяма почит. Това продължи, докато планините от тухли закриха дърветата. Бързо проучихме тухлените залежи в нашите бази данни и вкарахме мъжете в работа.

Тя отпи деликатно от чашата си и описа кръг с ръка.

— Ето ги резултатите — те са доста привлекателни, трябва да се признае. Докато нашите учени в естествените дисциплини вкараха мъжете в това полезно русло, инженерите ни в областта на културата проучваха мърлявите мучо-мачо теории, които ги бяха докарали до това положение. Митът за Железния Ханс беше само част от техния пантеон. Ние го опростихме и видоизменихме. После използвахме генетичната биология, за да изменим структурата на техния вожд, за да стане такъв, какъвто е сега. Отначало той ни беше благодарен, въпреки че благодарността отдавна е изчезнала.

— Колко отдавна?

— Преди стотици години. Клетъчното дълголетие беше част от трансформиращата процедура.

Започнах да загревам.

— Бас държа, че ти си спомняш за това начало. Защото ти и останалите водещи жени сте минали през същите процедури, нали?

Тя кимна доволно.

— Твърде сте проникателен, Джеймс. Да, властите и от двете страни на стената минаха през тези процедури. Това осигурява традиция в управлението...

— Както и нуждата от секретност за съществуването на двете страни. Нали това ви държи на власт.

Мата удивено поклати глава.

— Но ти наистина си твърде проникателен. Колко бих искала ти да си вождът отгатък вместо онзи космат тъпоумник.

— Мерси за предложението, няма нужда. Значи мъжете отвъд стената не знаят, че вие, жените, сте тук. Същото би трябвало да важи и за вашите жени...

— Ни най-малко. Те знаят за мъжете, но това просто не ги вълнува. Ние сме си създали едно пълноценно и задоволително общество. Тези, които желаят, раждат деца, животът на всички е пълноценен и интелектуален.

— А религията? Вие нямате ли си някакъв женски еквивалент на Железния Джон?

Тя весело се засмя при тази мисъл, засмяха се и всички останали, които слушаха разговора ни. Дори и Мадонет се разсмя, но като срещна погледа ми, извърна лице.

— Така значи — озъбих се аз. — Много весело. Като свършите, ако изобщо свършите, бихте ли могли любезно да ми обясните кое е смешното?

— Съжалявам, Джеймс — каза Мата, която внезапно престана да се смее и отново стана сериозна. — Държахме се невъзпитано, извинявай. Отговорът на твоя въпрос е много прост. Жените нямат нужда от митове, за да оправдаят своята женственост. Всичките митове за Железния Джон, Железния Ханс, Барбароса, Мерлин и други митологични мъже, всички тези митове за героите спасители са изцяло мъжки. Само си помисли. Не правя оценки, изтъквам само наблюдения. Като например наблюдението, че мъжете в основата си са войнствени, склонни към противопоставяне, несигурни и колебливи — и изглежда, имат нужда от тези митове, за да оправдаят своето съществуване.

Имаше какво да се оспори в тази теория. Може би не много, но доста. Твърде повърхностни и едностранчиви заключения — и прекалено много рационализъм. Отложих оспорването, докато не науча малко по-добре как точно тиктака това тяхно общество, и вдигнах пръст.

— Чакай да видим дали съм схванал добре. Вие, дамите, си живеете удобно от тази страна на стената. Осигурявате научна поддръжка на мъжкия пол от другата страна, за да ги държите да тъпчат на едно място в техния заключен рай. Така ли е?

— Да речем. В общи линии е така.

— Мога ли да попитам какво получавате в замяна?

— Много малко, ако трябва да бъдем откровени. Прясно месо от номадите. Които не само не биха търгували с нас, но чистосърдечно отричат самото ни съществуване, въпреки че тайно с удоволствие биха ни помели. Освен това от време на време си осигуряваме сперма, за да запълваме нашата криогенна спермена банка. Почти нищо друго. Наблюдаваме ги и ги поддържаме просто по навик — и заради собствената си безопасност. Ако мъжете като цяло не знаят, че съществуваме, не биха могли да ни причинят неприятности. Освен това мъжете си доставят голямо удоволствие да гонят номадите, когато започнат да ни притесняват. Общо взето отношенията ни са задоволителни.

— Определено изглежда така. — Изпих си виното и почувствах, че започвам да усещам влиянието на алкохола. Което беше по-добро от усещанията от отоците и натъртените ми ребра. Трябваше да се погрижа за тях — но не веднага. Разкриващият се културен миш-маш се оказва твърде интересен.

— Ако обичате, още един-два въпроса, преди да повикаме лекарките. Първият и най-важен въпрос. Вие споменахте за спермени банки, от което заключавам, че бременността и майчинството тук все още съществуват?

— Разбира се! Никога не би ни хрумнало да лишим жените от техните хормонални, психологически и физически права. Тези, които пожелаят да станат майки, стават майки. Просто и ясно.

— Наистина. И като се оглеждам наоколо, разбирам, че всички те са безкрайно щастливи от обстоятелството, че раждат само бебенца от женски пол, нали?

За пръв път видях Мата не толкова отпусната и спокойна. Тя отмести поглед, отново ме погледна, после нервно се пресегна към чашата си и отпи глътка вино.

— Сигурно си уморен — каза тя след дълга пауза. — Можем да довършим тази дискусия и друг път...

— Мата! — пое си дъх Мадонет. — Струва ми се, че отбягваш темата. Не може така. Досега толкова се възхищавах на теб и на твой народ. Нали няма да ми кажеш, че не съм била права?

— Не, никога! — Мата се пресегна и взе ръцете на Мадонет в своите. — Но просто мина толкова време, откакто за последен път обсъждахме тези неща... Тогава се взеха решения, които за времето си

изглеждаха чудесни. После... после някои от нас проявяваха резервираност, но... е, по този въпрос поне засега не би могло да се направи кой знае какво...

Гласът ѝ заглъхна и тя допи чашата си. Беше разстроена и аз съжалих, че я бях притиснал така. Прозях се.

— Права си — казах. — Мисля, че е време за почивка и възстановяване.

Но Мата решително поклати глава.

— Не. Мадонет е права. Тези решения трябва да се погледнат в очите, да се обсъдят. Около половината от забременяванията са мъжки, мъжки зародиши. Това става ясно още в първите няколко седмици. — Тя забеляза загрижената физиономия на Мадонет и отново поклати глава. — Моля ви, изслушайте ме докрай и недейте да си мислите най-лошото. При мъжкия пол се използват бутилковите банки...

— Бутилки банки! Това не е ли твърде неподходящ термин?

— Може би във вашето общество, Джим. Но тук при нас той просто означава свършени изкуствени утробы. Пълно техническо свършенство, ако трябва да сме точни. Не става въпрос за спонтанно израждане, за ефекти от лоша диета или други такива неща. И след обичайните девет месеца здравите мъжки бебенца се...

— Претакат?

— Не, раждат. И веднага щом се появят на бял свят, мъжете ги поемат. Специално обучени мъжесестри, които надзирават здравословното израстване на момченцата. Тяхното възпитание и приспособяване към тяхното общество.

— Много интересно — казах аз, защото наистина беше интересно. Поколебах се дали да задам следващия си въпрос, но любопитството напираше и не можах да го потисна. — Но още по-интересно е откъде мъжете мислят, че идват бебенцата?

— Защо не попиташ тях? — отвърна ми хладно Мата и аз разбрах, че интервюто е към края си.

— Вече наистина съм уморен. Продължението следва. — Поех си дъх и се отпуснах на дивана. — Има ли доктор в тази къща?

Този въпрос приведе в действие много майчински инстинкт и изтръгна огромно количество загриженост. Почти не усетих инжекцията, която ме хвърли в нокаут. Нито пък другата, която отново ме накара да се съвзема. Всички жени си бяха отишли и ние се

оказахме сами. Мадонет държеше ръката ми. Внимателно я пусна, щом забеляза, че отварям очи.

— Добрата новина, безстрашни ми Джим, е, че кокалите ти са здрави. Имаш само доста натъртвания. По-добрата новина е, че лечението на отоците е в ход. А най-добрата новина е, че Стинго е в доста добра форма, ако се съди по всичко, и иска да те види.

— Доведи го.

— Ей сега. Докато спеше, си поговорих с Мата. Тя ми обясни още доста неща за това как са уредени нещата тук.

— Разбра ли нещо за бебетата?

— Тя наистина е много приятен човек, Джим. Всички тук бяха толкова мили с мен и...

— Но имаш и някои резерви, нали?

Тя кимна.

— И то не малко. На повърхността нещата изглеждат толкова хубаво — и може би наистина е така. Но това, което ме притеснява, са бебетата. Сигурна съм, че полагат добри грижи за тяхното физическо, дори за духовното им развитие. Но да вярват в такъв глупав мит!

— Кой от всичките глупави митове те притеснява?

— Спонтанно сътворение, представяш ли си? Всички мъже се събират около езерото на Железния Джон на Церемонията на живота. Златните топки изплуват от водата и те ги взимат. И във всяка една от тях — по едно здраво и щастливо бебенце! Възрастни мъже да вярват в такава глупост!

— Възрастни мъже — както и жени — са вярвали в още по-големи глупости през вековете. Този мит е бил характерен по отношение на така наречените низши форми на живот. Мухите, които спонтанно се раждат от купчините тор. Защото на никой не му хрумвало да направи връзка между растящите там ларви и мухите, които снасят яйца. Пък и всичките митове на човечеството за сътворението, всичките богове, които подскочат, месят глина и вдъхват живот, зачеват непорочно и така нататък всичко това, щом го изследваш, се оказва пълна дивотия. Но предполагам, че все е трябвало да започнем отнякъде. Това, което не ме радва, е начинът, по който завършват някои от тези хора.

Последва чукане, тропот и вратата се отвори. Флойд вкара в стаята една инвалидна количка и Стинго вдигна увитата си в бяло

ръка.

— Изглежда, ти успя, Джим. Край на мисията. Поздравления.

— Да ти се връща, както и на Флойд. И след като Стоманените плъхове отново са заедно, може би за последен път, имате ли нещо против да си изясним някои неща? Отдавна усещам, че вашият подбор не беше съвсем случаен. Ако ми е позволено да попитам — кои точно сте вие, приятели? Подозирам например, че ти беше избран не само заради музикалните си способности, така ли е, Стинго?

Той кимна с бинтованата си глава.

— Почти. Но Мадонет е точно това, за което се представя.

— Момиче за всичко в офиса, чието хоби е да пее — обади се тя.

— Загубата за офиса е печалба за музиката. — Усмихнах се и ѝ пратих въздушна целувка. — Крачка назад, две напред. Стинго, имам чувството, че ти всъщност не си пенсионер. Прав ли съм?

— Прав си. Въпреки че се гордея с музикалните си способности. Което впрочем, ако държиш да знаеш, беше причината да бъда натикан в цялата тази операция от своя стар другар по пиячка адмирал Бенбоу.

— Другар по пиячка! Този, който пие с адмирал...

— Трябва също да е адмирал. Абсолютно вярно. Аз съм Весекокусно...

— Не те разбрах съвсем.

— „Весекокусно“ е съкращение за Въздушно-секторен командир по културните сношения. Би могъл да си затвориш джуката. Може би в този контекст „сношение“ не е най-подходящата дума. Културни взаимоотношения вероятно е по-добрият израз. Завършил съм археология и културна антропология, което преди всичко ме привлече към службата. Да го наречем приложение на теорията в практиката. Бях проследил историята с чуждия артефакт с голям интерес. Така че бях узрял за внедряването, както би се изразил, когато Вонящия Бенбоу ме покани да стана доброволец.

— Вонящия?

— Да. Смешен прякор, нали? Получил го е още в академията, след някакъв химичен опит, но това е извън темата. Доста мислех за това назначение и дали да напусна бюрото си. Беше ми много приятно. Като изключим последния инцидент, разбира се.

— А по каква причина Флойд е сред нашите редици? Да не би и той да е адмирал?

Флойд ме погледна с овчи поглед.

— Хайде, Джим, знаеш много добре. Аз дори избягах от колежа, да не говорим за следване...

Вдигнах обвиняващо пръст.

— Като оставим академичните семестри настрана, ти също имаш някаква стойност в Специалния корпус.

— Добре де, имам. Наистина се падам нещо инструктор...

— Кажы му, Флойд — намеси се гордо Стинго. — Да си главен шеф-инструктор в Школата по ръкопашен бой не е нещо, от което човек би трябвало да се срамува.

— Напълно съм съгласен! — казах. — Ако не беше факир в ръкопашния бой, нямаше да сме тук. Благодаря ви, момчета. Мисията е изпълнена. Да полеем.

Докато вдигахме чаши, чукахме се и отпивахме на екс, се сетих за майка си. Много рядко ми се случва. Сигурно цялото това дълбане в мъжко-женски митове събуди спомена за нея. По скоро за онова, което обичаше да казва. Много суеверна беше мама. По всеки повод — суеверие. Едно, което бях запомнил най-добре, беше за случаи, когато казваш колко страхотно ти вървят работите или колко хубав ден е днес. „Захапи си езика“ — казваше тя.

Което значеше — недей да предизвикваш дявола. Сниши си главата. Защото като кажеш, че нещо е добро, сигурно ще предизвикаш обратното.

„Захапи си езика“? Ох, стара ми добра майчице. Какво малодушие!

Докато свалях чашата, една жена нахлу през отворената врата. Млада жена с разкъсани дрехи, покрита с прах. Олюляваше се.

— Включете алармата... — изстена тя. — Бедствие... Експлозия!

Мадонет я прихвана, вслуша се в шепота ѝ и вдигна поглед ужасена.

И се свлече.

— Ранена е... Бълнува... нещо за... научната сграда е унищожена, изчезнала! Всичко!

Точно в този момент усетих, че ледени щипци се впиват в гърдите ми толкова здраво, че почти не можех да проговоря.

— Артефактът — беше единственото, което успях да изрека.

Мадонет бавно кимна.

— Точно там беше, така ми казаха. В научната сграда. Значи и той е изчезнал.

21.

Решението на Стоманените плъхове беше единодушно и просто: за един ден бяхме направили достатъчно. Всички бяхме живи, макар и не съвсем добре. Бяхме намерили артефакта, тъй че нашата задача беше изпълнена. Фактът, че впоследствие той беше разрушен, не би трябвало да ни интересува. Поне така се надявах. Сега бяха длъжни да ми осигурят противоотровата. Задържах тази мисъл упорито в главата си, преди да заспя. Беше време за почивка. Раните трябваше да заздравеят, тъканта да зарасне, умората да свърши. Лечението и здравият нощен сън щяха да се погрижат за всичко това.

На следващата утрин се довлякох до градината в новата ни резиденция. Слънцето светеше ярко. Сънят беше премахнал умората, което означаваше, че усещах натъртванията си още по-възторжено. Въздействието на лекарствата беше започнало да надмогва болката и аз се отпуснах на стола, изчаквайки благотворното им действие. Скоро се появи и Стинго с инвалидната си количка. Усмихнах му се гостоприемно.

— Добро утро, адмирале.

— Моля те, Джим. Все още съм Стинго.

— Тогава, Стинго, понеже сега сме сами, позволи ми да изкажа най-сърдечната си благодарност затова, че прекъсна процедурата по промиването на мозъка ми от страна на Железния Джон. За което, за съжаление, се наложи да платиш доста висока физическа цена.

— Благодаря ти, Джим, оценявам го. Но трябваше да го направя. За да те спася от програмирането. Освен това наистина загубих търпение. Пухено мече, как ли пък не! Пълна гавра с историята.

— Значи няма пухено мече? Нито златна топка?

— Златната топка — да. Тя символизира невинността, удоволствията на детството, когато не си отговорен за нищо. Когато порастем, я загубваме. За да си възвърнем тази свобода, митът ни казва, че трябва да намерим топката под възглавницата на мама — и да я откраднем.

— Но в едно общество без жени човек не може да има майка, затова митът е трябвало да се пренапише?

Стинго кимна, после се намръщи и се попипа по превръзката на главата.

— Преразказан е като безсмислица. В оригиналната версия майката не желае нейното момче-дете да порасте, представя си го като малко и винаги зависимо от нея. Независимостта трябва да бъде открадната от майката. Оттам и златната топка под нейната възглавница.

— Много дълбоко.

— И много очарователно. Човечеството е зависимо от своите митове, за да може да осмисли своето съществуване. Извратиш ли мита, извращаваш самото общество.

— Като Железния Джон и неговите приятели от другата страна на стената.

— Точно така. Но това, което става там, е много по-опасно, отколкото чистото редактиране на мита. Подозирах, че пускат и някакви наркогазове, и се оказах прав. Вие с Флойд се бяхте изцъклили и практически бяхте парализирани от хипнозата. Тъй че не ставаше въпрос само за най-обикновено слушане на поредния разказ за магнетичното поле на дълбоко мъжкото начало. Ставаше въпрос за една много вредна и безумна теория, която трябваше да бъде дълбоко забита в твоя мозък, в твоето подсъзнание. На теб ти промиваха мозъка, опитваха се да поставят мисленето ти под контрол — а тази груба и насилствена сугестия би могла да причини непоправимо зло. Бях длъжен да я спра.

— Рискувайки същевременно собствения си живот?

— Може би. Но съм сигурен, че и ти щеше да направиш абсолютно същото, ако обстоятелствата бяха обърнати.

Не отговорих на това. Дали щях? Усмихнах се тъжно.

— Мога ли поне да ти кажа „благодаря“?

— Можеш. Много го оценявам. Но да се върнем към работата. Докато не са дошли останалите, да минем на по-неотложните неща. Сега, след като се разкрих, така да се каже, освобождавам капитан Тремърн и поемам цялата операция под свое командване. Аз имам подобри възможности да изключа капана от командния канал и да осигуря доставянето на твоя антидот веднага. Или поне по-скоро. След

като поех командването, първата ми команда беше да го изпратят веднага.

— Значи знаеш за моята трийсетдневна отрова? Ако мога да бъда откровен — защо да не ти го кажа — тази работа доста ме притесни. Благодаря ти...

— Не бързай да ми благодариш. Защото искам твоето уверение, че ще изпълниш тази задача до края, независимо от трийсетдневната отрова.

— Разбира се. Наех се на тази работа, платиха ми и аз дадох дума, че ще я свърша. Отровата беше просто идея на някакъв бюрократичен глупак за осигуряване на пълно обвързване.

— Бях сигурен, че ще го кажеш. Знаех си, че ще продължиш, независимо дали си, или не си заплашен със смърт.

Защо се почувствах толкова неловко, когато ми го каза? Всичко това ми го говореше старият приятел Стинго. Или зад тези думи се чувстваше силният адмиралски полъх? Станеш ли военен, винаги си оставаш военен... Не, не можех да си мисля лоши неща за него. Но по-добре беше да не забравям, че отровата продължава да ферментира вътре в мен. Той се усмихна широко и аз му отговорих с огледална усмивка, макар че дълбоко в мен тревогата и страхът продължаваха да тормозят и да драпат по струната на мисълта ми. Намери артефакта, Джим. Това е най-сигурният начин да си получиш противоотровата.

Усмихнах се и се засмях. Но само външно.

— Продължавам, разбира се. Артефактът трябва да се намери.

— Трябва да се намери, прав си. Търсенето трябва да продължи! — Той погледна над рамото ми и махна с ръка. — А, ето го Флойд. И Мадонет. Добре дошла, скъпа, добре дошла. Щях да се изправа да те поздравя, но все още ми е трудно.

Тя се засмя и го целуна по челото, под превръзката. Разбира се, че ще дойде последна, женска й работа. Макар че беше по-добре да изоставя тези мъжкарско-шовинистично-свински рефлексивни констатации. Поне докато все още бях гост на дамите от тази страна на Рая.

— Говорих с Мата — поясни тя, след като седна до нас и отпи малко плодов сок. — Научната сграда е била празна по време на експлозията, тъй че никой не е пострадал. След това разчистили развалините и установили, че от артефакта няма и следа.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Те имат наблюдатели от другата страна на стената, така че знаят всичко за евентуалния интерес към предмета. Изчакали са, докато всички учени мъже са го проучили и са го почовъркали достатъчно. Както са очаквали, тези благородни господа, които тук наричат „дърти игноранти“, не са открили нищо. След като загубили интерес, тамошните учени го прехвърлили тук. Започнала научна програма за изследване на артефакта, но още в самото ѝ начало дойде експлозията. Край на доклада.

Значи артефактът можеше да е откраднат и все още да се намира някъде наоколо. Значи имах възможност да го потърся. А също така можех и да престана да броя дните, които ми оставаха. Малко преди това, когато компютърът ми ме събуди, той светна пред очите ми мигаща седмица. Сега адмирал Стинго ме беше поосвободил от тази хроническа тревога.

Но така или иначе, за тази работа бях получил три милиона и продължавах да се интересувам какво ли представлява това нещо. Тъй че преследването на артефакта трябваше да продължи. Без натиска на отминаващите дни. Огледах своите музикални плъхове и установих, че при тях нищо не се е променило съществено. Търсенето на артефакта продължаваше да е в ход. Добре, защо пък не!

— Какво правим оттук нататък? — попитах. Стинго, вече повече в качеството си на адмирал, отколкото на музикант, изброи възможните варианти.

— Дали експлозията е случайна? Не, не мисля. Кой я е предизвикал? Наистина има много въпроси, на които трябва да намерим отговор...

— Мата ми каза да ви предам, че ако имате някакви въпроси, трябва да питате Аида — намеси се бодро Мадонет.

За момент обмислихме сериозно тази възможност, но разбрахме, че нямаме и най-слаба представа какво има предвид Мадонет. Все още в качеството си на адмирал Стинго проговори от името на трима ни:

— Коя е тази Аида?

— Не коя, а какво. Аналогов изчислител на данни и анализи — май така беше. Мисля, че това е централният им компютър. Във всеки случай тук има терминал за достъп.

Тя постави на масата нещо, което приличаше на обикновен портафон, и го включи. Нищо не се случи.

— Аида? — каза Мадонет.

— Готова съм да ме повикат по всяко време, скъпа — каза един глас — богат и секси контраалт.

— Нали каза, че е компютър! — отекна смаяният ми глас.

— Дали не чух мъжки глас? — каза Аида. После се изкиска. — Последният път беше толкова отдавна! Би ли ми казал как се казваш, сладур?

— Джим. И не съм сладур. Но защо ме нарече така?

— Програмиране чрез самообучение, скъпо момче. Преди сегашното ми назначение управлявах разузнавателен кораб. Мъжки екипаж и безкрайни години в космоса. Моите създатели бяха решили, че един женски глас и самоличност ще са по-ефикасни за поддържане на високия дух сред екипажа, отколкото мъжка самоличност на машината.

— Последният разузнавателен кораб беше бракуван преди векове — обади се Стинго.

— Една дама не обича да ѝ напомнят за възрастта — отвърна му рязко Аида. — Но е вярно. Когато корабът ми беше изпратен за претопяване, се оказах излишна. Но тъй като представлявам преди всичко компютърна програма, то аз съм — мечтата на всяка жена — практически безсмъртна. Имах, ако може така да се изразя, твърде разнообразна кариера, преди да стигна дотук. Но обърнете внимание, съвсем не се оплаквам. Намирам сегашната си длъжност за изключително приятна. Тук има очарователни дами, с които мога да си побъбря, освен това допълнителни банки с памет и бази данни, до които имам достъп винаги, когато пожелаая. Много е приятно. Но аз май се разбъбрих. Уведомиха ме, че имате проблем. Ако ми се представите по име, разговорът ни ще тръгне по-лесно. Джим и Мадонет вече знам. А името на господина, който току-що говореше?

— Адмирал... — каза Стинго и млъкна.

— Нека да си говорим на първо име. Вашето малко име е Адмирал. Други?

— Флойд — каза Флойд.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас. С какво мога да ви помогна?

— Един обект, известен под наименованието артефакт, наскоро е бил донесен в научната сграда. Знаеш ли за него?

— Разбира се, че знам. Проучвах го и съм доста запозната със странната му конструкция. Всъщност тъкмо го анализирах, когато се случи експлозията.

— Видя ли какво стана с него?

— Ако вземем буквалното значение на глагола „виждам“, скъпи Джим, отговорът ми ще бъде отрицателен. В този момент фотодетекторите ми не бяха активни, така че физически не съм видяла какво е станало с него. Единствената информация, която получих, беше за посоката, в която изчезна. Беше тридесет и два градуса вдясно от нулата спрямо севернополярната ширина.

— Точно в тази посока няма нищо — намеси се Стинго. — Никакви селища, никакви номадски племена. Нищо, освен пустинни равнини, чак до Северния полюс. Как разбра, че артефактът е изчезнал точно в тази посока?

— Знам това, мон Адмирал, защото артефактът излъчва тахиони и аз го изследвах с тахиометър. Броях ги, така да се каже, и трябва да призная, че беше много интересно. Не че изхвърляше много, всъщност кой ли източник го прави, но малкото все пак е по-добре от нищо. Според записа, той изпусна един тахион от посоката, за която ви казах, тъкмо микросекунди преди експлозията, която унищожи използваната от мен екипировка.

— Ти не... пострада ли? — каза Мадонет.

— Колко мило от твоя страна, че ме попита! Не, защото не се намирах там. Веднага, щом бях в състояние, конструирах нов тахиометър и го доставих в района на експлозията, но, за съжаление, без никакви резултати. Сега там има само остатъчно излъчване.

— Знаеш ли какво е предизвикало експлозията?

— Много ми допада този пряк стил на общуване, приятелю Флойд. Да отговоря на въпроса ти. Да. Беше много мощен експлозив. Мога да ти кажа и химическата формула, но съм сигурна, че ще ти се стори ужасно скучна. Обаче мога да ти кажа, че експлозивът е бил произвеждан преди време в големи количества за минната индустрия. Нарича се аусбрехитит.

— Изобщо не съм чувал за него.

— Разбираемо е, Адмирале, защото са установили, че с времето той става неустойчив. Производството му е било преустановено и той е бил заместен с по-нови и по-устойчиви експлозивни.

— Кога е станало това?

— Преди около три века. Искате ли точната дата?

— Това е достатъчно.

Примигнахме мълчаливо един срещу друг. Не знаехме как да се възползваме от това странно историко-научно свидетелство. Единствена Мадонет съобщи да зададе уместния въпрос.

— Аида, имаш ли някакви хипотези какво точно е станало?

— Поне хиляда, скъпа. Но не виждам смисъл да ви ги изброявам, преди да събера малко повече факти. В момента можем да кажем, че сме като в дебюта на шахматна игра — има милиони възможности за нейното продължение. Но отсега мога да ви дам някои насоки. Шансовете да е била случайна експлозия са нулеви. Вероятност експлозията да е свързана с кражба — шестдесет и седем процента. Какво ще стане по-нататък зависи само от вас.

— Защо?

— Преценете реалностите. Вие сте подвижни, шер Джим, докато аз съм, така да се каже, вързана за работното си място. Мога да ви давам съвети и да ви придружавам под формата на приемопредавател, когато напуснете това място. Но оттам нататък решението е ваше.

— Какво решение? — Аида явно можеше да изкара човек от търпение.

— Ще ви осигуря нов тахиометър. Ако тръгнете с него по посоката, която ви указах, може би ще успеете да проследите артефакта.

— Благодаря — казах и я изключих. — По всичко изглежда, че ние, хората, трябва да вземем някакво решение. Проследихте ли нишката? Хайде да не говорим всички наведнъж, а аз да говоря пръв, защото съм главният плъх. Имам чувството, че е време да стесним редиците. Искам да кажа, че няма нужда Мадонет да продължава с нас. Тя ни трябваше за музиката — беше чудесна впрочем! — но не ѝ е работа да пълзи насам-натам, търсейки ненормалници, които залагат бомби, стари няколко века.

— Втори глас за предложението на Джим — каза адмирал Стинго.

— Трети — реагира бързо Флойд, преди Мадонет да успее да се обади. — Това наистина не е работа за теб. Нито пък за Стинго.

— Не би ли трябвало сам да реша това? — озъби се Стинго по най-адмиралски начин.

— Не — казах аз. — Ако искаш да ни помогнеш, най-добре ще е да организираш базата на операцията и да ни ръководиш оттук. Заявявам, че предложението е гласувано на второ четене и е прието. Демокрацията има тогава, когато мен ме устройва.

Стинго се засмя и адмиралската навъсеност изчезна от лицето му. Беше твърде умен, за да спори.

— Съгласен. Признавам, че гаранционният ми срок за полева дейност отдавна е изтекъл. Болните ми кокали го подсказват. Моля те, Мадонет, отстъпи милостиво под натиска на историята. Кимаш, макар и с неохота? Добре. Освен помощта, която ще бъде осигурена от Аида, ще се погрижа Специалният корпус да осигури цялата необходима екипировка. Въпроси? — Той ни изгледа кръвнишки, но всички мълчахме. Стинго кимна доволен.

— След като това решение е взето, мога ли да внеса една молба? — каза Мадонет. — В хода на разговорите установих, че всички тук са истински почитатели на Плъховете...

— Дали не можем да треснем един последен гег преди трупата да се разтури? Бас държа. Всички са единогодушни.

Всички се зарадваха, с изключение на Стинго — той беше нещастен, понеже всичките му инструменти бяха превърнати в куп елементарни частици. Но Мадонет, изобретателна както винаги, беше уредила някои неща преди да ни спомене за гега.

— Поразпитах момичетата. Казаха ми, че имат добър камерен хор, както и симфоничен оркестър. При тях все ще се намери поне един инструмент, на който Стинго може да свири.

— Какъвто и да е! Ако трябва, ще свиря на всички, само ме пуснете! — възкликна той и този път около мен имаше само усмивки и радостни възгласи.

Благодарение на чудесата на съвременната медицина, на облекчаващите и оздравяващи лекарства и на пенкилерите в големи дози, следобеда на същия ден вече бяхме готови за концерта. За матине, тъй като нощта все още отстояше на две наши денонощия разстояние и не си струваше да я чакаме.

На спортния стадион се събра огромно множество. Посрещнаха ни радостни викове и възгласи. Изглежда, публиката ни нямаше нищо против, че Стинго не е в концертен костюм и седи на инвалидната си количка. Ако сега трябваше да падне последната завеса за Стоманените плъхове, то ние бяхме готови да изнесем концерт, който да се помни. За момента оставихме настрана по-войнствените песни и се потопихме в едно мелодично блус-парче.

*Син свят —
чуй моята песен.
Син свят —
къде сгрехих?
Син свят —
помогни ми,
син сваяат.*

*Ето ни тук —
и не ще си отидем.
Ето ни тук —
ще останем на тази планета.
Син сваяат.*

*Приземихме се леко,
тъй хубаво беше.
Снижи се ракетата —
под синьото слънце.
Приземихме се славно,
всичко беше добре.
Но свърши се
и животът е ад
тук, в дъното на
гравитационна паст.*

Изпълнихме много бисове. Най-после концертът ни свърши с усещането за умора и щастие, което човек изпитва само след прекрасно свършена артистична работа. Сънят дойде лесно, но

неспособен да окажа съпротива, аз за пореден път хвърлих поглед на оставащите ми дни, блеснали пред затварящите ми се очи.

Все още седем. Все още една седмица. Достатъчно време за добрия адмирал Стинго да удари по масата и да ми осигури антидота. Мисля, че се усмихвах, когато затварях очи, което си беше доста голяма промяна в сравнение с изминалите вече двадесет и три дена. Наистина си беше.

От друга страна, до щастливия ден, в който щях да отпуша тапата и да изгълтам противоотровата, ми оставаха само седем дни живот.

Лека нощ, Джим. И лек сън...

22.

Или аз бях мързелив плужек, или адмиралът, вече освободен от ролята на музикант, беше работохолик. Или и двете. Защото в момента, в който се появих, той вече бе организиран експедицията ни до последния детайл. Мърмореше си нещо над купа апаратура, като мушкаше с пръст в списъка на планшета си. Вдигна глава към мен, махна ми разсеяно и приключи с последните вещи.

— Това е новият ви багаж. Съдържа доста неща, които сигурно ще ви потрѣбват, а това е разпечатка на съдържанието му. Предполагам, че в стария си багаж имаш доста незаконни и може би смъртоносни вещи, които ще можеш да си вземеш едва след като аз изляза. Аида сглобява нов тахиометър и скоро ще го получа, Флойд ще дойде ей сега... А, ето я и Мадонет. Добре дошла, добре дошла...

Стинго се изниза толкова елегантно, колкото е възможно на патерици. Мадонет, самото олицетворение на радостта, нахлу в стаята и хвана двете ми ръце. После съобрази, че този поздрав не е достатъчно въодушевен, и ме целуна топло по бузата. Ръцете ми посегнаха да я прегърнат в автоматичен изблик на взаимност, но се затвориха в празно пространство, понеже тя нежно се отдръпна и седна на дивана.

— Много ми се искаше да дойда с вас, Джим, но знам, че е невъзможно. И все пак никак не бързам да се връщам към старата си кабинетна работа. Много е досадна.

— Ще ми липсваш — казах. Смятах това изявление да бъде произнесено спокойно, но с ужас усетих в гласа си влажен трепет. — Ще липсваш на всички ни, разбира се.

— Взаимно. Е, имаше някои мигове, от които можеха да ти настръхнат косите, но ти се справи с всичко! — Топлината, с която бе произнесена тази висока оценка, ме накара да се изчервя. — Мисля си, че това преживяване ще го запомня за цял живот. И определено не смятам да се връщам при папките, работните съвещания и затворените

прозорци. Отсега нататък само полева работа. Навън, на чист въздух! Не смяташ ли, че идеята ми е добра?

— Чудесна е, разбира се — отвърнах. Усетих се, че вече съм престанал да я слушам. Не знам докъде щеше да стигне всичко това, ако в този момент не се появи Флойд с отвратително сърдечната си усмивка.

— Добрутро на всички. Хубав ден за експедиция. Здравсти, и за съжаление, чао, Мадонет, спътнице в толкова приключения. Беше много гот да се работи с теб. — И седна до нея.

— Можеш ли да ме научиш на ръкопашен бой?

— С удоволствие. Много е лесно, стига да се постараяш.

— Значи мога да се обуча за полеви агент?

— Едва ли. Но ще проуча въпроса.

— Наистина ли? О, ще ти бъда толкова благодарна! Тъкмо разправях на Джим, че не ми се ще отново да се връщам на кабинетна работа.

— И не би трябвало! Момиче с твоите способности може да си намери къде-къде по-подходящи занимания.

Засмяха се. Коленете им почти се докосваха, не, дори се отъркаха едно в друго. Аз бях забравен.

Ненавиждах нахалството на Флойд. Така че се зарадвах, като чух тропота на патерици в коридора.

— Всички вече са тук. Много добре. Тахиометърът е готов.

Нещото, което беше дошло с него, изприпка напред. Вървеше със сковани крака и представляваше най-отвратителното фалшиво куче, което бях виждал. Беше покрито с черна изкуствена козина, от която липсваха цели шепи, имаше лъскави черни очи — досущ като бутони, и протегна сух червен език, когато излая:

— Бау-бау.

— Какво значи това „бау-бау“? — въздъхнах на глас. — Какъв е този отблъскващ обект?

— Това е тахиометърът — каза адмирал Стинго.

— Бау-бау — излая то отново. — И за повече удобство тахиометърът е снабден с този мобилен терминал.

— Аида? — казах.

— Самата тя и никой друг. Харесва ли ти тази маскировка?

— Никога не съм виждал по-изкуствено изкуствено куче!

— Добре де, недей да бъдеш толкова язвителен. Фидо е произведение на изкуството — и то на модерното изкуство, ако си мислиш нещо гадно. Между другото това сладко малко кученце се свързва с мен чрез гравиметрични вълни, които, сигурна съм, че го знаеш, не могат да бъдат блокирани като радиовълните. Те проникват и през най-солидните сгради, пронизват и най-гигантските планински вериги. Така че ще бъдем непрекъснато във връзка. Разбира се, Фидо е виждал и по-добри дни.

— Искам мобилен терминал, който да изглежда по-прилично.

— Както кажеш, хубавецо. Дай ми два дни и ще получиш каквото поискаш.

Два дни? Че нали ми оставаха някакви си шест и половина дни живот, ако антидотът не пристигнеше? Поех дълбоко дъх и подсвирах.

— Тук, Фидо. Кучо-кучо. Хайде чичо да го поразходи.

— Бау-бау — отвърна песът и заподскача по най-изкуствен начин.

— Планът е следният — каза адмирал Стинго. — Аз ще следя операцията от орбиталния кръстосвач заедно с капитан Тремърн. Джим и Флойд тръгват на север по посоката на изчезналия артефакт. Аида ще поддържа с вас връзка по този терминал, който същевременно ще търси източник на тахионно излъчване. — Изглежда, нямаше какво повече да каже, защото потърка нервно долната си челюст.

— Добър план — казах, но не успях да прикрия нотката на известен присмех в гласа си. — По същество това означава, че ние просто ще тропаме в северна посока, докато нещо не се случи.

— Задоволителна интерпретация. Желая ви късмет.

— Благодаря. Надявам се, че ще запишеш онзи депресиращ въпрос за инжекцийката като ангажимент номер едно в тефтера си, нали?

— Ще им напомням на всеки кръгъл час — отвърна той навъсено. Бях убеден, че наистина ще го направи.

Напълнихме раниците си, взехме си чаото по възможно най-кратката процедура, натоварихме се и тръгнахме след Фидо, без да обръщаме поглед назад. Мадонет ми харесваше. Може би прекалено ми харесваше за операция като тази. „Давай, Джим, давай — подканих се наум. — Последвай своя скитащ тахион.“

Последвахме махащата черна найлонова опашка по улиците и по-нататък, към простиращите се покрай пътя ферми. Жените, които срещяхме, ни махаха радостно, някои дори подсвирваха мотиви от наши песни, за да ни окуражат. Накрая последната ферма остана зад нас и пред очите ни се откри гола равнина. Тракнах по своето челюсто-радио.

— Тремърн, чуваш ли ме?

— Слушам те.

— Някакви номадски племена наоколо — или пред нас?

— Съвсем не.

— Някакви постройките, ферми, хора, шеоти, изобщо вижда ли се нещо в тази посока?

— Съвсем не. Сканирахме подробно маршрута на север чак до полярния лед. Нищо.

— Мерси. Приех. Край. — Чудесно.

— Празно отвсякъде и нищо напред — докладвах на Флойд. — Така че просто поддържаме посоката, докато нашият пластмасов приемник не засече тахиони, или стигаме до Северния полюс и загиваме от студ.

— Мислех да те питам. Какво е тахион?

— Добър въпрос. Досега си мислех, че е само теоретична единица, съчинена от физиците, за да могат да обяснят по-добре как точно функционира Вселената. Една от субатомните частици, която съществува или като вълна, или като материална частица. Докато не се наблюдават, реално те не съществуват. Казано е, а кой съм аз, че да се съмнявам, че те съществуват във вероятностна предобусловеност на много възможни суперимпозирани състояния. — Забелязах, че долната челюст на Флойд увисва още по-надолу и очите му се изпълват с мътен блясък. Той разтърси глава.

— По-полека, Джим. Съвсем изтървах нишката.

— Добре, извинявай. Ще се опитам да ти го обясня така. Има различни видове физически единици. Фотонът е единица светлинна енергия, а електронът — единица електрическа енергия. Окей?

— Жестоко. Дотук си ясен.

— Гравитонът е единица за гравитация, а тахионът е единица за време.

— Хайде де. Минутите и секундите са единици за време.

— Така е, Флойд, но само за прости хора като теб и мен. Физиците са склонни да гледат на нещата по различен начин.

— Вярвам ти. Съжалявам, че попитах. Време за почивка, пет минути на кръгъл час.

— Давай. — Свалих багажа, отворих манерката и дръпнах една глътка, след което изсвирих на нашия кучеприпкащ терминал, който почти се беше загубил от погледа ни.

— Ела тук, Фидо. Почивчица.

— Ти си шефът — каза Аида. Кучето се дотътри назад, изджавка и помириса багажа ми.

— Няма нужда от толкова реализъм! — извиках. — Няма нужда тоя пластмасов представител на кучешкия род да си вдига крачето върху багажа ми!

Денят продължи в този стил. Цяла вечност. Тътрехме се сред околния пейзаж, слънцето се тътреше по небето. След като повървахме така повече от пет часа, започна да ме обзема умора. Флойд дърпаше напред с широка крачка.

— Не се ли умори вече? — извиках.

— Не. Много е гот.

— За тези от нас, които не бяха разнебитени от червения дявол.

— Само още малко.

Още малкото се оказа малко повече от това, което можех да понеса, и вече бях готов да се предам, когато Фидо проговори.

— Бау-бау, господа. Току-що засякох два тахиона, които изжужаха наоколо. За първия не бях сигурен, но ето — още един — и още един!

— Откъде идват? — попитах.

— Право напред. Трябва да се придържаме към този маршрут и скоро ще проследим източника. Като, може би, да, сигурен съм, има и силна вероятност за промяна на маршрута.

— Аха! — изахах. — В последната фраза долавям известна колебливост. И то от маскираната като куче уста на един древен корабен компютър.

— Изразът „древен“ звучи толкова болезнено...

— Ще ти се извиня, щом ми обясниш причината за това усложнение.

— Извинението се приема. Въпреки изкривяването на планетната повърхност, гравитачните аномалии и други фактори, все пак съм принудена да смятам, че източникът на тахиони не се намира на повърхността на този свят.

— Имаш предвид, че е под земята?

— „Под земята“ е най-подходящият израз.

Захапах яко мордофона.

— Тремърн, би ли включил адмирала на линия?

— Тук съм, Джим. Преди малко Аида ни докладва за тази възможност и оттогава следим развоя на нещата. Не исках да те притеснявам, въпреки очевидните причини.

— Да. Май сме забравили да вземем лопата. Нещо друго да не си ми казал?

— Изчаквах за повече данни, току-що постъпват. Пуснах нисковисочинна сонда, за да проучи гравитометричните аномалии, които е засякла Аида, Изглежда, че са много и тъкмо излизат на плотера.

— Какви аномалии? Метални залежи?

— Тъкмо обратното. Каверни под повърхността.

— Съвпада. Приех. Край. Сега поне знаем къде се намира артефактът.

— Къде? — попита Флойд, който беше чул само моята страна от разговора.

— Под земята. Малко пред нас под повърхността има някакви пещери, или каверни. Отгоре не се виждат, но ги има. Нашите технически наблюдатели, изглежда, са убедени, че артефактът трябва да е някъде там. Дали да не отдъхнем малко и да изчакаме докладите?

— И аз така мисля.

Флойд мислеше правилно, което беше добре, тъй като в мига, в който легнахме на земята, към нас полетя залп от куршуми. Изсвистяха в опразнения въздух, където току-що бяхме стояли.

Флойд измъкна някакъв стар и гаден на вид пистолет и бързо допълзя до мен, в укритието на издигнатата около едно полпетоново дърво пръст.

— Обстрелват ни! — извиках по мордофона.

— Източникът е невидим.

Фидо се изправи на задни лапи, след това високо подскочи във въздуха, въпреки новия залп.

— Бау-бау. Сигурно е невидим за други, но за мен е достатъчно ясен.

— Какъв е?

— Някаква апаратура, инсталирана на повърхността. Искате ли да я обезвредя?

— Ако можеш.

— Грр! — изръмжа той и изхвърча с невъзможна скорост през тревата — толкова бързо, че едва го проследих. След миг-два се чу приглушен взрив и от един храст се разхвърчаха метални отломки.

— Това се казва бързина — казах аз.

— Благодаря ти — каза Фидо, който се появи сред треволяка, захапал парче метал. — Елате след мен, ако искате да видите останките.

Последвахме го до една пушеща дупка, в центъра на която се търкаляха парчетии от взривеното устройство. Фидо пусна отломката, вдигна един от предните си крака, протегна врат, изпъна опашка и докладва:

— Дистанционно управляема картечна установка. Забележете, че отгоре е била замаскирана, покрита с кал и растителност. Задейства се хидравлично — това тук е червено масло, не кръв — за да повдигне устройството над нивото на терена. Онова там са останките от оптичния търсач. Забележете четирите картечници, „Рапели-бинети, Х-19“. Осемдесет изстрела в секунда, експлозивни и бронебойни заряди.

— Откога си такъв авторитет по въоръженията, Аида?

— От много отдавна, миличко. В най-хубавите ми години от мен се изискваше да познавам тези неща. Освен това знам, че точно този модел оръжия не се произвеждат поне от пет века.

23.

Отпих отново глътка вода. Щеше ми се да беше някоя по-силна напитка, но се радвах, че не е, защото в този момент трезвата глава беше важна придобивка.

— На колко години казваш, че са тези оръжия? — попитах. Отговор не последва, защото нашето фалшиво куче беше заровило като истинско и изхвърляше пръст с голяма скорост. Ровеше под картечната установка.

— На петстотин — каза Флойд. — Възможно ли е това? Защо трябва да се използват толкова стари неща?

— Човек използва стари неща, когато не разполага с друго. Тук има някаква загадка, която трябва да разрешим. Помниш ли експлозива, който разруши лабораторията? Той също беше стар. Помисли само. Ами ако тази планета е била заселена още преди да започнат да изселват тук социалния боклук? Ами ако тук е имало заселници, само дето са се скрили под земята? Ако е така, то от тяхното пристигане са изминали пет века. През цялото това време тези загадъчни преселници са се криели тук. Или по-скоро там долу. Трябва да са се заселили доста преди Галактиката да е открила тази планета. Затова липсват сведения за тях.

— Кой са те?

— Колкото знаеш ти, толкова и аз.

— Джаф — каза нашият кучебот и подаде покритата си с кал муцуна от дупката. — Тук има фиброоптичен кабел, който отива надолу. Очевидно тази установка се управлява по него.

— Отива надолу в каверните. Значи следващият въпрос е как да проникнем в...

— Джим — обади се челюстта ми. — Става нещо интересно на около три клика разстояние от вас, по посока на вашия основен маршрут. Получихме изображението през увеличителите на електронните телескопи, така че сега го виждаме доста ясно.

— Какво виждате доста ясно?

— Група въоръжени мъже се появи през нещо като отвор в земята. Изглежда, влачат един от своите хора, вързан. Сега изправят метален кол. Вижда се някакво боричкане, аха, явно се опитват да прикрепят вързания човек за кола.

В предния дял на мозъка ми изведнъж нахлуха спомени от древни филми.

— Спрете ги! Сигурно е някаква екзекуция — смърт чрез разстрел. Направете нещо!

— Не можем. Ние сме в орбита. Не разполагаме с катер или взривно торпедо, което в този случай е противопоказано, не разполагаме с нищо, което би могло да стигне дотам за по-малко от петнайсет минути, и то при най-бърза скорост.

— Остави! — Зарових в багажа си, след което изсвирих на нашия хундербот. — Фидо! Дръж!

Той подскочи високо и хвана газовата бомба във въздуха.

— Тръгвай. Ей натам. Нали чу съобщението. Стигаш при онези момчета и захапваш здраво това нещо.

Последните си думи изстрелях на опашката, която се отвя сред храстите. Грабнахме си багажа и последвахме песа. Флойд лесно ме изпревари и когато най-после се озовах там, инцидентът отдавна беше приключил. Нашият верен приятел лаеше и с вдигнат преден крак и изпъната опашка ни сочеше просналите се тела.

— Поздравления, най-добри приятелю на човека — казах аз и лесно се въздържах да не го потупам по пластмасовата козина. — За сведение — поясних в полза на моето радио. — Всички са мъже, всички въоръжени. Дванайсет са и са облечени в камуфлажни костюми. Тринадесетият — фаталната бройка — е вързан за кола. Без риза.

— Ранен ли е?

— Съвсем не. — Опипах стабилния пулс на вратната му жила. — Успяхме навреме. Интересно, той е млад, по-млад е от останалите. Понататък?

— Решение на компютъра за стратегическо планиране. Съберете всички оръжия. След това освободете пленника от кола, отведете го на безопасно разстояние и го разпитайте.

Изсумтах презрително — вече развързвах ръцете на пленника.

— Не беше нужен компютър за стратегическо планиране, за да се сети човек.

Фloyd прихвана младежа и го метна на рамото си. Грабнах раниците и казах:

— Давай към ей онова дере, да се скрием.

Бомбата, която беше взривил нашият ерзац-хундер, съдържаше бързодействащ газ. Вдишваш и заспиваш за двайсетина минути. Което време ни беше достатъчно, за да пренесем товара си през калта на изровеното от дъждовете дере, докато не намерихме малко по-сухо място под надвисналия бряг. Нашият пленник, или гост, раздвижи глава и промърмори. Floyd, моя милост и нашата мастия седнахме да го пазим и зачакахме. Не трая дълго. Той пак промърмори нещо, отвори очи и ни изгледа изплашено.

— Fremjduloj! Amijko miĵ.

— Звучи като много лош есперанто — каза Floyd.

— Какво очакваш, след като той и съплеменниците му живеят изолирани от пет века. Говори бавно и ще те разбере.

Обърнах се към младежа и вдигнах нагоре длани, което, надявах се, беше универсален жест за миролюбие.

— Ние сме странници, както сам каза. Но какво друго каза? Прозвуча ми като „мои приятели“.

— Приятели, да, приятели! — каза той и закима като луд, но млъкна уплашено, когато Фидо се разлая.

— Аида, моля те. Би ли затворила устата на пластмасовия си пудел? Само плаши госта ни.

Нещото спря да лае и проговори.

— Само исках да докладвам, че се свързах с наблюдателите горе. Те докладват, че останалите, които бяха приведени в безсъзнание, са се свестили и са се оттеглили.

— Страхотно. Просто го запиши в един файл и го докладвай по-късно. — Обърнах се отново към госта ни, който изглеждаше доста впечатлен от неочаквания за него обрат с говорещото куче. — Е добре, приятел. Аз съм Джим, това е Floyd, а този козиняв фалшификат се казва Фидо. Ти също си имаш име, нали?

— Наричат ме Безстрашния, син на Неподатливия.

— Радвам се да се запознаем. А сега би ли ми казал защо се канеха да те ликвидират тези от стрелковото отделение?

— Неподчинение на заповеди. Бях на наблюдателен пост. Забелязах приближаването на вашата група. Аз включих наблюдателната установка срещу вас. Но не се сърдете! Нацелих я така, че да не ви улучи. Стрелбата се разрешава само от командира на Наблюдателите. Точно затова трябваше да ме екзекутират. Не поисках разрешение от него.

— Стават такива неволни грешки.

— Не беше неволна грешка. Стрелях по заповед.

— Схващаш ли нещо? — попита ме Флойд.

— Не съвсем. Кажи ни, Безстрашни, кой ти заповяда да стреляш, след като това не е бил командирът на Наблюдателите?

— Всички заедно решихме.

— Кой сте тези „всички“?

— Не мога да ви кажа.

— Разбираемо. Лоялност към съмишлениците. — Потупах го приятелски по гърба и усетих, че трепери. — Захладня. Ще ти намеря риза.

Зарових в багажа и използвах момента да разменя шепнешком реплики по мордофона.

— Някакви идеи? От ваша страна или от страна на незаменимия ви компютър за стратегическо планиране?

— Да. Ако той не иска да говори повече, може би споменатите току-що съмишленици ще бъдат по-общителни. Опитайте се да уговорите среща.

— Правилно. — Върнах се с ризата. — Ето, Безстрашни. Облечи, да не ти е студено. — Той се изправи и се облече. — Добре. Знаеш ли какво си мислех? Ти не искаш да ни кажеш някои неща, които не бива да казваш. Но може би твоите приятели, онези, за които току-що ни спомена, може би те ще ни обяснят какво става тук. Можем ли да се срещнем с тях?

Той прехапа устни и поклати глава.

— Не? Добре, да опитаме нещо друго. Можеш ли да се върнеш при приятелите си? Да им кажеш за нас. Да им поговориш. Да видиш дали някой от тях е подготвен да дойде и да ни каже просто какво става тук. Окей?

Той премести поглед от мен към Флойд, дори надолу към Фидо, който махаше с опашка, преди да се реши.

— Тръгвайте с мен.

Беше млад, силен и припката, с която припкаше напред, беше яка. Флойд и механичният мелез се справяха чудесно, но моите страдалчески болки се върнаха. Аз се мъкнех отзад и вече бях готов да изкомандвам почивка, когато Безстрашния се спря пред малка дъбрава полпетенови дървета.

— Почакайте ме тук — каза той, след като се добрах до тях с пъшкане.

И се скри зад дърветата. Но не забеляза, че Фидо се плъзна тихо след него, маскиран като подова бърсалка. Прекратяването на физическата активност беше добре дошло, както и самозагряващата се консерва, която измъкнах от раницата си. Свинепрасбургер в собствен сос. Флойд също извади своя пакет и двамата облизвахме последните капки мас от пръстите си, когато подобната на сянка бърсалка се появи отново. Крака, опашка и врат се изправиха и тя излая. Намръщих се.

— Първо докладът, лаенето после.

— Вашият нов приятел така и не ме забеляза. В горичката има една скала, която се повдига, и под нея се показва отвор. Той влезе там. Да ви я покажа ли?

— По-късно, ако се наложи да влизаме. Сега ще преброим до десет и ще видим дали ще предаде съобщението ни.

Бях уморен. Затворих очи и преброих много повече от десет. Когато се събудих, слънцето вече балансираше на хоризонта. А компютърът ми просветна петица вместо доскорошната шестица. Не се тревожи, Джим, адмирал Стинго е на твоя страна! Това хилаво уверение не ми помогна много — вече усещах как трийсетдневната отрова кипи и прониква в кръвоносната ми система.

Флойд беше заспал дълбоко и дори похъркваше, но въпреки това очите му се отвориха в мига, в който Фидо се пързулна по стръмната скала и бутна няколко камъчета.

— Едно бау-бау за добро утро, господа. Вашият нов приятел се появи изпод повдигащата се скала с още един свой другар и сега идват насам. Запомнете, че първо го чухте от мен.

Фидо седна и зачака, после, когато двамата мъже се появиха, излая. И двамата се бяха нагиздили с камуфлажни костюми и стоманени шлемове — на върховете им светеше по един остър шип. През раменете си бяха преметнали патрондаши, а на бедрата си носеха

големи внушителни парабели. Но пистолетите им лежаха прибрани в кобури, здраво пристегнати с каишка с копчета. Отпуснах се — Флойд беше до мен и всяко посягане към тези копчета ги заплашваше с незабавно безсъзнание.

— Добре дошъл отново, Безстрашни. Добре дошъл и на твоя спътник.

— Той се нарича Неизтощимия и е нашият Зонален командир. Този тук с брадата е Флойд, а другият е Джим.

Неизтощимия не подаде ръка да се здрависаме, а вместо това се удари с юмрук в гърдите. Отекна тътен. Ние направихме същото — никога не боли човек да научи местните обичаи.

— Защо дойдохте тук? — попита ни Неизтощимия по най-хладен и скептичен начин.

Придадох си израз на леко обиден.

— Би могло да се каже, че дойдохме, за да спасим твоя спътник от сигурна смърт от наказателното отделение. Оценяваме вашата благодарност.

— Ако не бяхте дошли, той нямаше да стреля и нямаше да бъде осъден на смърт.

— Добро съображение. Но аз пък си спомням, че той е стрелял след групово решение. Вие член ли сте на тази група?

Разбрах, че грубото отношение на Неизтощимия е просто прикритие на обстоятелството, че е много нервен. Той задъвка долната си устна и ни огледа. Дори погледна надолу към фалшивото куче, което излая. Накрая, с голяма неохота, заговори отново:

— Не мога да отговоря на това. Но имам указания да ви заведем при онези, които могат да ви отговорят. Сега вие отговорете на моя въпрос. Защо дойдохте тук?

— Няма смисъл да го пазим в тайна. Дойдохме тук, за да открием онези, които изгърмяха една определена сграда и откраднаха от нея — и от нас — един обект с огромно значение.

Тази новина, изглежда, малко го поотпусна. Той престана да си дъвче устната, а Безстрашния дори се усмихна, наведе се и прошепна нещо в ухото на спътника си. Двамата закимаха, после си спомниха къде се намират и се изпънаха по войнишки.

— Идвайте с нас — каза Неизтощимия. Думите му прозвучаха като заповед.

— Може би — казах. Мразя заповедите. — Но най-напред трябва да ни кажете — има ли опасност?

— Ние сме родени в опасност, напускаме я едва когато умрем.

Това пък ми прозвуча като някакъв цитат — особено след като устните на Безстрашния се мърдаха заедно с неговите.

— Да, добре, доста философско твърдение. Но аз имах предвид конкретно за сегашната ситуация.

— Ще бъдете защитени — отвърна той, без да може да скрие презрението си към нашата немощна физика и задоволството от собственото си очевидно превъзходство.

— О, благодаря ви — каза Флойд с поглед, изпълнен с искреност. — След това уверение, разбира се, че ще тръгнем с вас. Нали така, Джим?

— Абсолютно, Флойд. При тяхната защита няма защо да се чувстваме несигурно. — Той можеше да ги изяде — и още дузина като тях — за закуска, но нямаше смисъл да се заяждаме.

Посегнахме да си вземем багажа, но Безстрашния ни спря.

— Няма да носите нищо. Никакво оръжие. Трябва да ни се доверите.

Флойд сви рамене и се съгласи — нали винаги си беше въоръжен.

— Поне да глътнем първо малко вода — казах аз, взех манерката и отпих две-три глътки. И взех в шепата си няколко малки бомбички, докато я прибирах. — И разбира се, нашият спътник, домашното ни кученце, ще дойде с нас.

Фидо изигра ролята си с лаене, изплезване и задъхано дишане. После обаче преигра, — вдигна задния си крак над багажа ми. Но пък тази аматьорска кучешка преструвка май убеди нашите нови войнствени познати, защото те кимнаха в знак на съгласие.

— Трябва да покрием очите ви — каза Безстрашния и извади две черни превръзки. — За да не разкриете тайната на входа към Убежището.

— Ако имате предвид скалата под полпетоновите дървета, която се отваря, забравете за превръзките.

— Как разбрахте?

— Просто приемерте, че го знаем. Сега — идваме ли с вас?

Те изглеждаха изненадани от това разкритие, отстъпиха в страни и си заговориха шепнешком. После се върнаха, съвсем намусени.

— Идвате. Бързо.

Изтопуркахме като кучета, като изключим кучето, до дъбравата, после последвахме Безстрашния надолу по стълбата в тунела зад скалата. Фидо излая и когато вдигнах поглед нагоре, скочи към мен. Хванах го и го пуснах долу. Хвърлих мрачен поглед в мрака, след като Безстрашния затвори капака.

Можех само да се надявам, че сме направили правилен избор, тъй като дните ми продължаваха да се изчерпват. Слизане под земята като това твърде много напомняше на влизане в гробница.

И щеше да се превърне в моя гробница, ако не получех противоотровата си навреме.

24.

След като очите ми привикнаха с тъмнината, забелязах, че по двете страни на тунела на височината на раменете минава тънка светлинна линия. Подът беше мек и здрав, каквито се оказаха и стените, когато отрих пръстите си в тях. Вървахме известно време безмълвно, докато не стигнахме до пресичащ тунел.

— Край на разговорите! Дишайте тихо и не мърдайте — прошепна един от водачите ни. — Опрете гърбове в стената!

Останахме така доста време. Забелязах, че по стените, където тунелите се пресичаха, има светещи номера. Добавих към безполезния си склад от данни, че се намирахме в тунел Y-82790, там, където той се пресичаше с NJ-28940. Наведох се към стената и сериозно си помислих дали да не поспя, когато чух тропот на маршируващи ботуши откъм NJ-28940. Останах безмълвен и неподвижен, когато двадесетина души излязоха от тунела вдясно от нас и измаршируваха направо, по тунела със същата номерация вляво. Щом стъпките им заглъхнаха, чухме прошепната команда.

— Завой наляво, след тях. И колкото може по-тихо.

Това определено беше най-опасната част от пътуването ни, защото след като напуснахме този тунел и навлязохме в следващия, нашите спътници отново си зашушукаха. Учудих се дали Фидо е с нас.

— Не лай — прошепнах колкото се може по-меко. — Но ако си тук, най-добри приятелю на човека, и чуваш това със своя суперслух, едно леко изръмжаване е позволено.

Някъде откъм глезените ми се чу гърлено „rrr“.

— Страхотно. А сега двойно изръмжаване, ако четеш номерата на тунелите и ги запаметяваш.

Бързо „rrrr-rrr“ ме увери в това. Следователно нямаше нужда да следя и запомням многобройните пресечки. Продължихме безмълвния си марш още доста изнурително време. Силите ми все още не бяха такива, каквито трябваше да бъдат. Бях повече от благодарен, когато

видях пред нас проблясваща светлина. Почти налетях на двамата ни спътници, защото и двамата изведнъж спряха.

— Тихо! — прошепна Безстрашния. Флойд и аз се вслушахме — после също чухме тичащите стъпки. Те затътнаха близо, после още по-близо, после спряха до нас.

— Звучите на смъртната битка... — каза новодошлият.

— ... отекват с виковете на умиращите — отвърна Безстрашния. Парола и отговор. Макар и доста потискащи. — Ти ли си, Непоправими?

— Аз съм. Изпратиха ме да ви предупредя. Получихме съобщение от знаете кого, че са ви засекли на излизане и на връщане в тунела. Пуснали са претърсващи отряди и трябва да ги избегнете.

— Как? — попита Неизтощимия. В гласа му се долавяше леко истерична нотка.

— Не знам. Пратиха ме само да ви предупредя. И дано Богът на битките бъде с вас.

След тази благословия стъпките му се чуха пак, отдалечиха се и заглъхнаха.

— Какво да правим? — попита уплашено Безстрашния. Спътникът му, явно също толкова угрижен, каза само:

— Не знам...

Заклевам се, че чух как зъбите им тракат. Каквито и да бяха, тези двама младежи в никакъв случай не бяха заговорници и конспиратори. Беше време да се намеся като специалист.

— Ще ви кажа какво трябва да направим — казах като нескромен стар заговорник и конспиратор.

— Какво? — попитаха и двамата едновременно.

— Щом ни търсят в тунелите, тогава трябва да напуснем тунелите.

— Много умно — измърмори Флойд. Това сигурно му изглеждаше прекалено очевидно, но двамата момци посрещнаха идеята толкова радушно, сякаш бяха получили заповед от самия Бог на битките.

— Да, вярно бе! Напускаме преди да са ни намерили!

— Вън от тунелите!

Когато тишината се удължи и разбрах, че техният принос е дотук, зададох жизнения въпрос.

— Вън от тунелите, точно така. Но къде? Отново на повърхността?

— Не — всички изходи ще бъдат под наблюдение.

— Само в обратната посока — каза Безстрашния с нарастващ ентусиазъм. — Надолу, трябва да тръгнем надолу!

— При култивастите! — добави спътникът му, също така изпълнен с ентусиазъм.

— Добре — казах уморено. Нямах и най-малка представа за какво става дума. — Щом Богът на битките иска така.

Те тръгнаха и ние ги последвахме. На извивката към следващия тунел светещо очертание показваше, че в стената има метална врата. Никой от двамата не посегна към дръжката, което означаваше, че по всяка вероятност тя е заключена. Неизтощимия пристъпи към осветеното табло до касата на вратата.

— Обърнете се — каза той. — Кодът за достъп е свръхсекретен.

— Засечи го, Фидо — прошепнах аз и Аида реагира моментално. Пластмасовото ни кученце изкара остри нокти на лапите си, после се покатери по дрехите ми, одраска болезнено ухото ми и се качи на главата ми. Потиснах желанието да изохкам и застанах стабилно, за да може Фидо да разчете числата. Вратата се отвори със скърцане и изкуствената твар скочи на пода.

По коридора ни лъхна лек ветрец, който миришеше свежо и лятно. Тук, под земята? Запрепъвахме се в мрака. Вратата зад нас се затвори и светнаха лампи. Намирахме се в малка камера срещу спирална стълба. Домакините ни веднага поеха надолу и ние ги последвахме.

Вече ми се завиваше свят от непрестанното въртене, когато най-после стигнахме дъното. Младежите отвориха една врата и ни обля ярка светлина. Примигнах с уморените си очи и пристъпих напред.

Бяхме на открито, сред поле с узряло жито. Изплашени птици изпърхаха при появата ни, нещо дребно и косматото изчезна сред класовете.

Знаех, че това не може да е на открито, след всичкото пълзене из пещери надолу. Така че трябваше да е някаква наистина гигантска пещера със съвършено осветление. Тези хора наистина бяха независими от повърхността. Нищо чудно, че не бяха забелязани досега.

Безстрашния ни поведе през житото. Бях прегрял и прашен, умората ми не беше отминала — а и някакви дребни мушици се опитваха да се напъхат в носа ми. Кихнах, отърках нос и налетях на гърба на Неизтощимия, който беше спрял.

— Хайл на Дома и Радост в Оцеляването! — извика той.

— Хайл, хайл и добре дошъл, храбри Защитнико! — отвърна нечий глас.

Сладък и висок женски глас.

Хвърлих бърз поглед към жената и трите или четири дечица, които жънеха със сърпове. Погледът беше наистина бърз, защото в момента, в който ме забеляза, жената изпищя:

— Денят на Нашествието!

След това всичко се разви невероятно бързо. Децата се хвърлиха на земята, а тя сграбчи тежкия пистолет, който висеше на каиш от врата ѝ, вдигна го и откри огън срещу нас.

Залегнахме в нивата по-бързо и от децата. Безстрашния крещеше, пистолетът гърмеше, куршумите засвистяха около нас.

— Спри! Недей! Не е нашествие! Стига, стига!

Но тя изобщо не го чуваше, а продължаваше да натиска спусъка. Очите ѝ бяха ококорени и ужасени, беше прехапала устна. Единственото, което ни спаси, беше, че пистолетът имаше силен откат и цевта се отгласкваше нагоре. Последните куршуми излетяха към зенита.

Всичко свърши толкова бързо, колкото беше започнало. Децата бяха изчезнали, Неизтощимия беше взел оръжието и я потупваше нежно по гърба. Жената хлипаше истерично.

— Добре е обучена — каза одобрително Безстрашния. — Недосегаемата е чудесна жена и добра майка...

— И слава Богу, скапан стрелец — казах аз. — Ще ни кажете ли за какво беше всичко това?

— Тренировка. Оцеляване. От много поколения насам. При тези непрестанни войни в Галактиката, ние се стремим единствено към мир. Ние оцеляваме. Те ще се избият помежду си, но ние ще оцелеем!

И продължи с неспирни словоизлияния. Едва успях да го прекъсна, преди да ни залее с истински словесен порой.

— Чакай! Само една минута. Галактическите войни и Разривът приключиха преди векове. Вече няма никаква война.

Той смъкна свития си юмрук, въздъхна и потърка носа си.

— Знам. Някои от нас знаят. Но повечето не искат да приемат фактите. Просто не могат. Ние сме прекалено тренирани за оцеляване и за нищо друго. Нищо в нашето програмиране и в нашия живот не ни е пригаждало за времена без война. Без заплаха от нашествие. Някои от нас се събираме, говорим, взимаме решения. За бъдещето. Имаме си лидер. Не смея да ви казвам повече!

— Време е да тръгваме — намеси се Неизтощимия. — Ако тръгнем веднага, можем да успеем да стигнем до явката за съвещания. По-бързо!

Запобързахме, но всичко това започна доста да ме уморява. Влязохме в друг вход и на собствен гръб се уверих, че витите стълби са много по-лесни на слизване, отколкото на изкачване. Флойд забеляза състоянието ми и ако не ме беше почти повлякъл, едва ли щях да се справя. Отново в тъмните тунели. Вече едва забелязвах двамата ни водачи, Флойд и шаващите очертания на Фидо. Когато спряхме, се отпуснах като чувал на стената.

— Оставате с Безстрашния — изкомандва Неизтощимия. — Ще дойдат да ви вземат.

През няколкото минути, докато чакахме, нашият пазач не благоволит да отговори на нито един въпрос.

— Насам — изкомандва нечий глас и ние се подчинихме. Въведоха ни в някакво сумрачно помещение — и все пак ни се стори прекалено ярко за свикналите ни с тъмнината очи. Половин дузина млади мъже, облечени като нашите водачи, седяха от другата страна на продълговатата маса.

— Застанете тук — нареди Неизтощимия, после двамата с Безстрашни седнаха при останалите.

— За нас столове няма ли? — попитах, но не ми беше обърнато никакво внимание. Фидо се почувства също обиден, рипна на масата и излая, но бързо скочи пак на пода, за да не отнесе някой юмрук.

— Млък! — посъветва ни един от мъжете. — Чакаме заповеди. Тук сме, Алфамега.

Всички извърнаха погледи към една червена кутия на масата. Беше направена от пластмаса и нямаше никакви особени белези, ако изключим четирите отвора от едната ѝ страна.

— Двамата външни, за които ми казахте, също ли присъстват? — попита кутията. Гласът беше безизразен и механичен. Явно беше прекаран през гласозаличител.

— Тук са.

— Говоря на вас, външни. Казаха ми, че сте дошли тук да търсите обект, който е взет от вас.

— Точно така, говореща кутийо.

— Каква е функцията на този обект?

— Вие ни кажете, вие го откридохте от нас. — Беше започнало вече да ми писва от тези игри на плащове и кинжали.

— Вашето поведение е неприемливо. Отговорете на моя въпрос или ще бъдете наказани.

Поех дълбоко дъх — и я подкарах както аз си знам.

— Това ми хареса — похвали ме Флойд развеселен. На него също му беше писнало от всичките тези глупости.

Докъде щеше да стигне дискусията така и не се разбра, защото точно в този момент се чуха тичащи стъпки и в стаята нахлу млад мъж с див поглед.

— Тревога! Идва патрул!

Тропотът на многобройни чифтове ботуши в коридора добави нотка на напрежение към предупреждението му. Във всеки случай нашите тъмничари бяха подготвени за такава извънредна ситуация. В стената зад тях се отвори врата и те се сборичкаха кой да излезе пръв. Новодошлият, който явно знаеше какво ще се случи, беше последният, който успя да изхвъркне през нея и да се спаси.

Масата беше на пътя ни. Прескочих я тъкмо в момента, когато тайната врата се затръшна под носа ми. Изритах я, но тя не благоволеше да се отвори. Погледнах към замлъкналата кутия.

— Говори, Алфамега. Как да се измъкнем оттук?

Червената кутия изпука и се подпали. Разтопи се на купчина пластмаса.

— Мерси — казах.

— Някакъв друг изход? — попита Флойд.

— Не, доколкото виждам.

Бързите стъпки отвън вече бяха на прага. Докато успя да извадя газова бомба, в помещението нахлу тълпа въоръжени мъже.

Нещата се развива бързо. Флойд гътна първите трима, аз се заех със следващите двама. После работата стана дебела, защото занахлуваха още и още. Някои носеха бронезилетки, други бяха надянали прозрачни маски за борба с безредици върху увенчаните с шипове шлемове. Не правеха опити да ни застрелят, по-скоро си доставяха удоволствие да ни подбутват с пушките.

Нещо твърдо ме удари по тила, олюлях се и паднах. Последното нещо, което видях преди да ми наскочат, беше Фидо, който се изкатери по стената като паяк и изчезна в тъмнината. После ме халосаха отново и потънах в безметежен мрак.

— По-добре ли си, Джим? — каза някакъв далечен глас и почувствах на челото си нещо влажно и студено.

— Шбша... — отвърнах аз, или нещо подобно. Премляснах с пресъхнала уста и отворих очи. Ликът на Флойд се залюля пред погледа ми. Примигнах и видях, че се усмихва. Той отново постави студената кърпа на челото ми. Приятно усещане.

— Удариха те много лошо по тила — каза той. — Мен не можах да ме ударят толкова силно.

Понечих да кажа: „Къде сме?“, но бързо загрях, че това би било твърде неопределен въпрос с твърде ясен отговор. Можех да видя решетъчната врата, което беше явен намек. Приседнах на нара. Главата ми се пръскаше. Флойд ми подаде пластмасова чашка вода. Изгълтах я и му я върнах да я напълни пак. Попипах с надежда джобовете и тайниците на панталоните си, но цялото ми въоръжение липсваше.

— Да си виждал кучета наоколо напоследък?

— Тц.

Е, това беше то. Ударен по тила. Затворен. Изоставен от най-добрия приятел на човека. Някъде под земята, така че радиото в челюстта ми не можеше да проработи. За всеки случай изщраках здраво и призовах за внимание, но в отговор не получих дори статичен шум.

— Е, можеше да е и по-лошо — каза Флойд с противна усмивка. Тъкмо понечих да го наругая, когато той получи отговора, който заслужаваше.

— И ще бъде. Вие ще умрете — каза мъжът от другата страна на решетъчната врата. — И то веднага. Ако се опитате да докоснете мен или убийцобота зад мен. Ясно?

Беше сивокос, със сурово изражение, облечен в същата бойна униформа и увенчан с шип шлем като другите, които бяхме срещнали тук. Единствената разлика беше, че шипът му беше златен и украсен със стилизирани крилца. Той мръдна встрани и ни посочи доста смъртоносната на вид колекция от подвижна военна машинария зад себе си. От нея стърчаха огневи цеви, кюскии, колела, ножове и метални зъби. Зъби за разкъсване на гърла?

Нямах намерение да проверявам.

— Последвайте ни — каза новият ни тъмничар, обърна се и се отдалечи. Вратата на клетката щракна и се отвори. Двамата с Флойд се измъкнахме и го последвахме на почтително разстояние. С подрънкване и грохот убийцоботът се затътри след нас.

Коридорът се оказа добре осветен, макар и в потискащ и мрачен оттенък на сивото. На равни интервали по стената висяха фотографии в рамки — очевидно всички те принадлежаха на един и същи индивид — поне доколкото можах да доловя. Или на многобройни навъсени военни типове, които се различаваха помежду си само по ширитите и по броя на медалите по униформите си.

Домакинът ни зави по един коридор, фланкиран с набити стоманени колони. Последвахме го, като си давахме ясна сметка за присъствието на подрънкващата апаратура зад гърбовете ни.

— Впечатляващо — казах аз, оглеждайки гигантската зала. Черен мраморен под и стени. Огромен прозорец, гледащ към военен плац, изпълнен с веещи се бойни флагове, маршируващи войски, редици бронетранспортьори. Тъй като се намирахме под земята, това явно беше прожекция — но много добра. Военната тематика продължаваше и в останалото обзавеждане — лампиони от въздушни бомби, саксии от оръдейни гилзи, пердета, ушити от стари изпокъсани знамена. Стори ми се доста потискащо.

Без да се обръща, новият ни тъмничар се доближи с маршова стъпка до гигантската конферентна маса, седна в единствения стол с висока облегалка до нея и ни посочи двата по-малки стола пред нас.

— Седни — изкомандва той. Зад нас се чу дрънчене, стържене и съсък на изпусната пара. Седнахме.

Нещо се отри в глезена ми. Погледнах надолу и видях тапицирани пранги, които щръкнаха от пода, за да осигурят неподвижното положение на краката ми. Избръмчаха двигатели и те се стегнаха.

Вдигнах бързо ръце нагоре. Тъкмо навреме. От стола също излетяха чифт пранги и щракнаха в празния въздух.

— Не беше много умно — каза нашият домакин. Чу се двойно прещракване точно зад мен и нещо, което трябваше да е оръжейна цев, се опря плътно във врата ми. Стегите за китките се отвориха. Въздъхнах и отпуснах ръце. Нямаше нужда да поглеждам, за да се уверя, че Флойд е пристегнат също като мен.

— Напусни.

След командата на нейния господар подвижната бойна машина задрънча и затропа извън стаята. Чух как огромната врата се затваря.

— Аз съм Командира — каза човекът, който ни беше пленил, облегна се удобно и запали голяма зелена пура.

— Това е вашата титла или име? — попитах.

— И двете — каза той, издухвайки към тавана син пръстен. — Вързах ви, защото не искам да ме нападат. Нито пък искам някой да присъства на нашия разговор. — Той натисна един бутон пред себе си и погледна светещата червена лампа. — Сега са изключени всякакви подслушващи устройства.

— Що не ни кажете що за хора сте вие, какво правите тук и така нататък? — попитах.

— Разбира се. Ние сме сървайвалистите. Народът, който ще оцелее.

— Май съм чувал нещо за тайфата ви.

— Несъмнено. През последните години на Разрива тук е имало много групи с подобно име. Ние сме единствените, които го заслужават, защото сме единствените, които оцеляват.

— Сървайвалисти — каза Флойд и продължи, сякаш четеше от книга. — Групи, вярвали в неизбежното избухване на войната, както и в неспособността на правителствата да ги защитят. Впоследствие се оттеглят под земята, в бункери, снабдени с храна, вода, амуниции и достатъчно припаси, за да оцелеят при всякаква катастрофа. Никой не е оцелял.

— Цитираш от...

— „Наръчник по исторически безумия, култове и спасители.“

— Много добре. С изключение на заглавието и последния ред. Ние оцеляхме.

— И то прекалено добре — казах аз. — Войните на Разрива са приключили отдавна и в Галактиката сега царува мир.

— Радвам се да го чуя. Само не го казвайте на никой друг тука.

— Защо не? Чакайте да отгатна. Искате да ги държите тъпи и под команда, защото сте се докопали до нещо много изгодно. Защото докато има война или съществува заплахата от война, тези, които командват, могат да се задържат на постове си. А съдейки по всичко, командващият тук сте вие.

— Чудесно умозаключение, Джим. Макар че при нас има и такива, които не харесват сегашното положение.

— Срегнахме се с тях. Младежи, които май не са прекалено щастливи от военното статукво и непрестанната война. Които може би предпочитат едно бъдеще в лоното на своите семейства. Имате семейства, нали?

— Разбира се. Те пребивават в безопасност и сигурност в жилищните каверни. Ние ги пазим и защитаваме...

— И разбира се, си прекарвате много добре, като си играете на войници. Друго си е да си началник.

— Твоят критицизъм започна да ми омръзва.

Той погледна скептично пепелта на пурата си и я изтърси в пепелника пред себе си. Който беше направен, разбира се, от парче противотанкова мина. В самата периферия на зрението ми помръдна нещо черно, но не извърнах погледа си натам. Крайно време беше Фидо да се появи.

— И така, какво точно искате от нас? — попита Флойд.

— Мисля, че е очевидно. Да разбера кои сте вие и какво знаете за нас.

Последва бързо движение под масата към стола ми, извън ползрението на Командира. Фидо май се бе изправил на два крака, защото чух гласа на Аида да шепне зад рамото ми:

— Направих гласов анализ на записа по време на прекъснатата среща. Изчистих намесата на гласозаличителя и сега знам кой е говорителят, който се нарече Алфамега...

— Вече го знам — казах.

— Какво знаеш? — каза Командира. — За какво говориш?

— Извинете. Просто изказах мислите си на глас. Тъкмо си помислих, че играете някаква много сложна игра, нали? Вие се обърнахте към мен по име, макар че не сме се запознавали. Разбира се, ако сте присъствали на срещата ни с младите дисиденти, би трябвало да знаете кой съм аз. А сега аз знам кой сте вие.

Усмигнах се широко.

— Командира — или Алфамега — кое от двете имена предпочитате? Защото вие сте и двамата едновременно.

25.

— Мога да ви убия, и то много бързо — промълви Командира хладно и спокойно. Но в същото време твърде оживено гасеше пурата си.

— По-кратко — казах аз. — След като, както изглежда, сте шеф и на двете страни в този вътрешен конфликт, и определено сте ни довели тук по някакви съображения, защо просто не ни кажете всичко по въпроса?

Той се навъси и стана сърдит и опасен. Както казваше майка ми — защо ли споменът за нея непрекъснато изскачаше в главата ми? — можеш да хванеш повече свинеprasета с мед, отколкото с оцет. Со кротце, со благо.

— Моля ви, Командире — замолих се аз възможно най-мазно. — Ние сме на ваша страна, дори и никой друг да не е. Вие знаете точно какво правите, докато останалата тълпа няма и най-малката представа какво става. Вие не само че държите тук нещата под контрол, но, изглежда, сам сте организирали умерена опозиция. Свършили сте невероятна работа, каквато никой друг не би могъл да свърши. Ние можем да ви помогнем, стига да ни позволите.

Намръщената му физиономия се отпусна. Флойд пое топката, усмихна се и кимна в знак на съгласие, без да казва нищо. Домакинът измъкна нова пура, запали я и кимна благосклонно.

— Ти, разбира се, си прав, Джим. Отговорността ми беше огромна, а бремето — тежко и продължително. А съм заобиколен от идиоти — *stulteguloj, kretenoj!* Толкова векове затворено размножаване и криене под земята не е допринесло с нищо за подобряване на мозъчния им капацитет. Удивлявам се, че съм единственият човек тук, който е достатъчно интелигентен, за да го забележи. Толкова съм различен от тях, че сякаш съм роден на друга планета, от родители от по-висша класа.

Това ми прозвуча познато. Никога не е имало тиранин, диктатор или военен вожд, който да не си е въобразявал, че по някакъв начин

произлиза от по-висша порода.

— Вие сте различен, сър — обади се Флойд почти раболепно. — Разбрах го още когато заговорихте.

Можех да се обзаложа, че бяхме чели едни и същи книжки. Макар да ми се стори, че той я подкара твърде бързо. Оказа се, че греша.

— Нима го разбрахте? Предполагам, че разликата е очевидна за външен човек. Не беше никак лесно, да ви кажа. В началото дори се опитах да поговоря с някои от по-старшите офицери, да им обясня някои от проблемите и да предложа решения. Все едно че говорех със стена. Не че младите са по-добра стока. Иначе са нетърпеливи, това да. Ако се задълбочи човек, елементарното оцеляване не носи кой знае колко радост. В началото, може би, е представлявало известно предизвикателство. Но след няколко века удоволствието доста изтънява.

— Нетърпението на младите ли ви даде идеята да им осигурите вожд, когото да следват? — попитах аз.

— В началото не. Но започнах да разбирам, че младите започват да губят уважение към по-старите. Може би единствените хора, които продължаваха да уважават, бяха учените. От тяхна гледна точка тъкмо учените бяха хората, които поне на пръв поглед правеха нови и полезни неща. Тогава поех ролята на Алфамега. Те мислят, че съм един от по-младите учени. Бунтовник, който не е в състояние да постигне прогрес в борбата си със старите идеи по познатия начин, и затова е принуден да привлече за каузата си други, на същата възраст и със сходно мислене.

— Ръцете ми взеха да се схващат — каза Флойд с усмивка. — Имате ли нещо против да махнете тези пранги за малко?

— Имам. Искам двамата да седите там, където сте.

Непостоянен беше този наш приятел. Сърдечността веднага изчезна и той дръпна от пурата толкова здраво, че тя припука и пръсна искри.

— Ние, сървайвалистите, следим събитията на тази планета доста отблизо. С разузнавателна мрежа, която изградихме още преди тук да пристигнат другите. След това тя се разрасна и разпротря още повече. Не може птиче да изцвърчи или полпетонов плод да падне, без ние да сме научили за това. Без аз да съм научил за това. Защото аз

наблюдавам наблюдателите. Наблюдавах и разбрах, че за откриването на този артефакт се използва много човешка и властова енергия. С него е свързано нещо много важно и искам да разбера какво. Изпратих отряд, който да го открадне и да взриви сградата, да скрие следите. Беше невъзможно да бъдат проследени. И все пак вие успяхте. Искam също така да разбера как постигнахте това. Говорете, и говорете бързо.

— С удоволствие — казах аз. — Моят приятел не знае нищо за артефакта. Но аз знам. Аз съм този, който го намери пръв, после го проследи и го последва дотук. Аз съм единственият, който може да ви каже как действа той — и какви невероятни неща прави. Можете да ме заведете при него и с удоволствие ще ви покажа как работи.

— Виж, така става. Ти ще дойдеш с мен. Твоят колега остава тук като заложник — съгласни ли сте? — Той се изправи и запаса някакъв огромен старовремски пистолет.

— Разбира се. Съжалявам за това, Флойд — казах аз и извърнах глава към него, като му смигнах с окото, което нашият тъмничар не виждаше. — Знам, че би дошъл с мен и би ми помогнал, ако можеше. Но не можеш. Така че остани тук и ще си в безопасност. Имаш честната дума на Джеймс Фидо ди Гриз.

— Всичко ще бъде наред, Джим. Пази се.

Можех само да се надявам, че тази смесица от двусмислици, намеци и съвети е донесла посланието ми до него. Да кръстосам мислено пръсти и да се надявам. Вратата се отвори и докато прангите ми се разкопчаваха, се чу съскане, тропот и дрънчене. Убийцоботът примигна към мен с малките си злобни оранжеви очи и ми посочи вратата с опушения си огнепръскач. Последвах Командир Алфамега навън, а Флойд остана пленник в стола. Не за дълго, надявах се, стига Фидо-Аида да беше разбрал(а) съветите ми.

Закрачихме рамо до рамо по широкия коридор с неговите рамкирани портрети на герои. Спътникът ми се усмихваше топло и от време на време попипваше галъвно пистолета си.

— Нали разбираш, че ако произнесеш и една дума за разговора ни, ще се превърнеш веднага в едно мазно петно на пода?

— Напълно си давам сметка, благодаря. Абсолютно мълчание по тази тема. Слушам, сър. Само ще погледна артефакта и ще обясня как действа. Нищо повече.

Може би външно се усмихвах, но вътрешно бях доста тъжен. Джим, ти наистина се напъха като свинепрасе в кална яма. Потискаща мисъл, но вярна. Но наистина нямах никакъв избор.

Разходката се оказа доста дълга и отново се уморих. Обещах си, когато всичко това свърши, ако изобщо свърши, да си дам дълга ваканция. Горее главата, Джим! Мисли положително и бъди готов да импровизираш.

Отвори се и последната врата и се озовахме в нещо, което очевидно представляваше лаборатория. Беше пълна с контролни табла, енергийни кабели, бълбукащи реторти и учени старци в бели рубашки. При появата на вождата последваха многобройни предани потупвания на здраво стиснати юмруци по гърдите. Почести, на които той отвърна с небрежен жест с полуразтворен юмрук. Те почтително се отдръпнаха, за да ни направят път към дългата лабораторна маса. Върху нея, закачен за многобройни жици и кабели, свързани с контролната апаратура, лежеше чуждият артефакт. Плеснах се по челото и се олюлях.

— Какво правите с каглеатора, кретени такива! — извиках. — Ако сте го активирали, всички сме мъртви.

— Не, не, само това не! — изкудкудака един от учените старци и погледна уплашено към Командира, който му се усмихна саркастично.

— Всички вие сте тъпащи. Сега кажете на този външен какво сте направили — нареди той. — Той единствен знае какво може да прави това устройство.

— Благодаря ви, много ви благодаря! Разбира се, както наредите. — Бръчкавият се обърна към мен с тресящи се ръце и посочи с треперещ пръст.

— Само облъчихме с рентген устройството и картирахме веригата. Схемата е твърде сложна, както знаете. Появи се обаче... — той започна да се поти и да се оглежда печално наоколо, — появи се някаква реакция, когато се опитахме да проверим веригата.

— Реакция? Ако сте направили някаква грешка, светът загива! Покажете ми.

— Не, не голяма реакция. Просто това нещо погълна електричество от контролната ни верига. Отначало не го забелязахме, но щом видяхме какво става, веднага прекратихме теста.

— И какво точно сте видели, че става? — попита Командира с глас, който изстърга като груба пила по стомана.

— Това, сър, видяхме ето това. Някакъв вид покритие изведнъж изчезна и разкри тази кухня. И лампите. Това е всичко. Просто лампи...

Омаяни, всички се наведохме да погледнем. Да, наистина се беше появила кухня. И вътре се виждаха четири светещи топчета. Зелено, червено, оранжево и бяло.

— Какво означава това? — попита моят инквизитор и пръстите му зашаваха по кобура.

— Нищо съществено — отговорих, подсилвайки с прозявка несъществеността на цялата тази работа. — Тестовата верига просто тестира веригите на вашата тестова верига.

Посочих небрежно с пръст светещите лампички и видях, че цевта на пистолета му се насочва към мен.

— Това ми звучи като абсолютна дивотия. Истината, иначе загиваш.

Понякога има секунди, които продължават толкова дълго, че сякаш започват да граничат с вечността. Това беше един от тези случаи. Командира се беше втренчил в мен. Аз се стараех да изглеждам невинно. Учените, с увиснали ченета, гледаха него. Убийцоботът чакаше на входа, подрънкваше и изпускаше пара — сигурно му се искаше да убие нещо. Времето сякаш беше замръзнало и вечността се приближаваше.

Пред мен имаше няколко възможности.

Все едно че нито една.

— Истината е... — почнах аз. И не можах да продължа. Какво изобщо можех да кажа, какво можех да измисля, та да впечатля по някакъв начин този маниак?

В този момент последва гръмка експлозия и из залата задрънчаха и затракаха парчета от убийцобот.

Както можете да си представите, това наистина привлече вниманието на всички присъстващи. Както и гласът, който прогърмя миг по-късно:

— Джим — залегни!

И ето ти го Флойд на вратата, размахал някакво внушително оръжие. Фидо си беше свършил работата и го беше освободил. Той

самият бе зачистил убийцобота и сега бе поел акцията оттам.

Командира вдигна пистолета.

Аз не залегнах, както ми се указа, защото бях обладан от халюцинационен миг на лудост. Прекалено много удари бях претърпял напоследък и изведнъж ме обзе непреодолимо желание да взема и аз да отвърна с удар.

Лампичките в артефакта просветваха подканящо и пръстът ми се протегна към тях.

За да направи какво?

Да докосне едно от подканящите ме цветни топченца, разбира се.

Кое точно?

Кой цвят какво означаваше за древните чуждогалактяни, които бяха направили това нещо? Нямах никаква представа.

Но зеленото за мен винаги беше означавало „тръгни“.

С истерично кудкудякане натиснах зелената лампичка.

26.

Определено нищо не се случи. Отдръпнах пръста си и погледнах към лампите. После към Командира и пистолета му. Защо ли не стреляше?

После се вгледах по-подробно и разбрах, че той не се движи. Искам да кажа — просто изобщо не се движеше. Искам да кажа, че беше като парализиран. Вкаменен. Със стъклен поглед и замръзнал.

Както и всички останали в залата. Флойд стоеше на прага с вдигната пушка и разтворена в безкраен вик уста. Зад него за пръв път видях Фидо неподвижен.

Светът се беше превърнал в застинала рамка и аз бях единственият, който не бе попаднал в нейния капан. Бях заобиколен от хора, замръзнали в акта на говорене, пристъпване, движение. С нарушено равновесие, с вдигнати ръце, със зяпнали уста. Сковани, замлъкнали — мъртви?

Тръгнах към Командира, за да взема пистолета — видях, че пръстът му здраво е натиснал спусъка! Но с всяка стъпка усещах, че въздухът се съпротивлява на движението ми, че става все по-плътен, после твърд — накрая имах чувството, че се опитвам да премина през здрава стена. Нито пък можех да дишам — въздухът беше плътен като течност, която не можех да вкарам в дробовете си.

Обзе ме нарастваща паника — и после изчезна, след като бързо отстъпих назад. Отново се почувствах нормално. Въздухът си беше въздух и аз го вдишвах и издишвах съвсем приятно.

— Разшавай си мозъка, Джим — извиках на себе си и думите ми прокънтяха сред заобикалящата ме тишина. — Става нещо — но какво? Нещо се случи, след като докосна зеленото топче. Нещо, свързано с артефакта.

Взрях се в него. Почуках го с кокалчетата на пръстите си. Опипах го внимателно, за вдъхновение. Намерих го.

— Тахионите! Това нещо ги излъчва — знаем това, защото Аида го проследи тъкмо чрез тях. Тахиони — единици на времето...

Сега устройството действаше — бях го включил, когато докоснах лампата. Зелено за старт. Старт към какво?

Стазис или скорост. Или аз се бях ускорил, или светът се беше забавил. Всъщност имаше ли разлика? От моя гледна точка всичко, изглежда, се беше забавило и спряло. Артефактът бе направил нещо, бе проектирал темпорално поле или беше спрял движението на молекулите. Или бе създал среда, която замразяваше околния свят в един миг от времето. Времето бе спряло навсякъде, докдето стигаше погледът ми. Освен в близката околност на устройството. Приблжих се още към него и го погалих.

— Добра малка машинко на времето. Времедвигател, забавител, спирач — или каквото си там. Хитър номер. Но какво да правя сега?

То предпочете да не ми отговори. Не че очаквах отговор. Това си беше мой проблем и аз трябваше да се насия да използвам времето, за да го измисля. Засега разполагах с всичкото време, което ми беше нужно. И все пак трябваше да предприема нещо. А това вероятно означаваше да докосна друг от цветните бутони. Ако не, щях да си гледам тъпо устройството, докато не умра кротко от жажда, глад или нещо друго.

Но коя лампа?

Със зелената май беше достатъчно, даже повече от достатъчно, като си помисли човек. При това решението беше взето в момент на живот или смърт. Сега не бях толкова сигурен. Протегнах ръка, но я отпуснах. След като разполагах с толкова много време да взема решение, се бях превърнал в майстор на нерешителността. Зеленото означаваше „тръгни“, „включи се“, „стартирай“. Дали червеното не означаваше „изключи“, „стоп“? Може би. Но какво да кажем за другите две, за бялото и оранжевото?

— Спешна работа, а Джими? — си казах с глас, който ми се щеше да звучи шеговито, но отека някак мрачно и траурно. Скръстих в пълна нерешителност ръце и се загледах в тях, сякаш можех да прочета някакъв отговор, отпечатан върху пръстите ми. Но видях само мръсотия под ноктите си.

— Ще трябва да го направиш рано или късно, тъй че по-добре направи го рано, докато нервите ти не са се скъсали окончателно — казах си на глас. Протегнах пръст и пак го отдръпнах. Изглежда, нервите ми наистина се бяха изчерпали.

— Я се стегни, Джим! — си заповядах и наистина се опитах да го направя. Поех дълбоко дъх и стегнах мускули.

Никаква полза. Тогава случаен избор? Защо не — нямаше да е по-лошо от безкрайното гадаене. Пак протегнах пръст и си обещах, че този път ще натисна този цвят, върху който пръстът ми попадне случайно — е, не съвсем случайно, а след като свърша безсмисленото детско стихче.

— Ала, бала, ни-ца, тур-ска па-ни...

Така и не разбрах на какво щях да попадна, защото точно в този момент чух откъм коридора прокрадващи се стъпки.

Стъпки?

Нали нищо не се движеше!

Отскочих и се извърнах, с ръце, вдигнати за защита. Зачаках. Стъпките ставаха по-шумни, приближаваха се все по-осезателно към вратата...

Чужди същества! Чудовища! Бях готов да побягна, въпреки че знаех, че няма къде да избягам.

Две отворителни метални същества. С по два чифта крайници, с ръбести черепи светещи очи, ръце, протегнати напред със свити пръсти. Идват към мен. Протягат се...

Не! Протягат се, за да усучат собствените си глави. Чух някакъв къркорец писък и смътно осъзнах, че е собственият ми глас.

Усукаха ги, завъртяха ги и ги откъснаха...

Е, по-точно ги свалиха. Това бяха шлемове. Две съвсем човешки лица ме погледнаха с видим интерес. Изгледах ги със същото чувство. Разбрах, че въпреки високо подстриганата коса този отляво е от женски пол, тоест е тази. Та тази тази ми се усмихна и заговори:

— Wes hal, eltheodite, ac hwa bith thes thin freond?

Примигнах. Не разбирах нито дума. Усмихнах се по възможно най-подкупващ начин. Вторият посетител поклати глава.

— Unrichte tide, unrichte elde, to earlich eart thu icome!

— Виж какво — казах, понеже всичко това започваше да става досадно, а имах страхотна нужда да получа отговор на няколко въпроса. — Бихте ли опитали на есперанто? На добрия стар обикновен втори галактически език есперанто?

— Разбира се — каза момичето и ми се усмихна с подкупваща белозъба усмивка. — Аз съм Веста Таймтинкер. Моят спътник е Отред

Таймтинкер.

— Семейство? — попитах аз кой знае защо.

— Не, далечни сродници. А ти — имаш ли си име?

— Да естествено, Джеймс ди Гриз. Но всички ми викат Джим.

— Радвам се да се запознаем, Джим. Благодарим ти, че активира времекопа. Сега ще си го приберем.

Тя пристъпи към артефакта. За който току-що бях разбрал, че е времекоп. Макар че продължавах да не знам нищо повече. Застанах пред него и казах:

— Не.

— Не? — Твърде привлекателното ѝ лице се намуси, а високото чело на Отред изведнъж се навъси. Извъртях се малко, за да държа под око и него.

— Ако „не“ ви е прозвучало прекалено грубо — казах, — ще се опитам да се изразя по-меко: задръжте за малко, ако обичате. Не ми ли благодарихте току-що, че съм ви го намерил?

— Да.

— Щом съм го намерил, значи е бил изгубен. И сега е намерен, благодарение на моята намеса. Като възнаграждение за тази услуга, струва ми се, че ми дължите поне някакво обяснение.

— Ужасно съжаляваме. Но ни е абсолютно забранено да издаваме информация на темпорални аборигени.

Не звучеше твърде ласкателно. Но бях достатъчно дебелокож, за да го понеса.

— Вижте — заех се да им обясня внимателно. — Пред вас е един абориген, който вече знае достатъчно много за това, което стана. Вашият времекоп — устройство, създадено, за да се ровите във времето, е мое притежание. По всичко изглежда, че вие или вашите приятели не само сте изгубили контрол върху устройството, но всъщност сте го загубили във времето и пространството. Това е доста притеснително, защото ви е забранено да разкривате своите действия пред хора, които живеят по проучваните от вас пътеки на времето.

— Как... как разбра всичко това? — попита тя и аз си казах: „Много добре, Джим. Може и да са добри с езиците, но явно им липсва екстраполация и въображение.

Продължавай в същия дух.“

— Отначало, когато ние, аборигените, го намерихме, си помислихме, че това устройство е чужда конструкция от далечното минало, създадена от отдавна изчезнали, измрели преди милиони години индивиди от нехуманоиден вид. Разбира се, вярното обяснение е далеч по-просто. То е било изпратено от бъдещето и поради повреда контролът над него е бил изгубен. — Сега просто гадаех, но смаяните им физиономии ми подсказваха, че продължавам да се справям добре.

— То до такава степен се е оказало извън контрол, че просто е продължавало да се връща назад във времето, докато енергията му не се е изчерпала. А без енергия вие не сте могли да го локализирате. Мислили сте, че сигурно е унищожено. Ето защо сте се парализирали от ужас, когато устройството е сигнализирано за своето присъствие. И вие двамата сте били изпратени да го приберете.

— Ти... ти четеш мозъци? — промълви тя сподавено.

Кимнах утвърдително.

— В нашата ера науката за духовна телепатия е доста развита. Макар да е очевидно, че знанията за нашите възможности са били изтрити от историческите ви записи в бъдещето. Но сега ще престана да чета мозъците ви. Знам колко е смущаващо да знаеш, че тайните ти мисли се разбират от непознати. — Извърнах се встрани, ощипах се по челото и отново се обърнах към тях. — Спрях функцията. Сега общуваме само с думи.

Те се спогледаха, все още ошашавени.

— Говорете, моля, защото вече не знам какво мислите. Сега можем да разбираме мислите си само чрез реч.

— Знанието за пътуването във времето е забранено — каза Отред.

— Това не е мой проблем — вие сте тези, които са загубили уреда. Трябва да разберете, че сега знам всичко за него, както и всички мои събратя по телепатекинеза, които слушаха моите мисли. Но ние сме се заклели да пазим мълчание! Ако вие държите вашата тайна да остане тайна, тя ще си остане тайна. Но трябва да ни помогнете да запазим тази тайна тайна. Огледайте се. Виждате ли този гаден тип с шипа на шлема? Той току-що се канеше да ме убие. А когато идвахте, сигурно сте се натъкнали на отломките от една много въоръжена и смъртоносна машина, нали? Кимате, добре. Това нещо се канеше да убие мен и приятеля ми, но той го изпревари. Тъй че просто да си

изключите времекопа и да офейкате и дума не може да става. Ще оставите след себе си смъртоносна и унищожителна ситуация.

— Какво трябва да направим? — попита Веста и ме докосна по ръката.

— Първо ще ми помогнете, като позволите на мен и моите приятели да се измъкнем оттук, преди времевият стазис да се изключи.

— Мисля, че това е възможно — каза Отред.

— Значи дотук се разбрахме. Второ, ще ми трябва друг времекоп, за да го отнеса със себе си...

— Забранено! Невъзможно!

— Изслушайте ме за момент, ако обичате. Друг времекоп, който обаче не функционира. Реалистичен фалшификат, който да прикрие факта, че вие с вашата машина сте били тук. Схванахте ли?

— Не.

Явно, че в бъдещето ги правеха тъпаци. Или без въображение, или каквото е там. Поех си дълбоко дъх.

— Вижте. Искам да запомните, че всички учени тук, в нашето време, знаят, че съществува някакъв уред, който прилича на вашия времекоп. Само че те мислят, че това е чужд артефакт от далечното минало. Нека да ги убедим, че това предположение е вярно. Ако го направим, тогава никой никога няма да научи за вас и за изгубения от вас уред. Просто накарайте вашите техници да вземат някоя скала на един милион години и да изваят нещо, което прилича на това. Ще им го пробутаме вместо оригинала, тайната ще бъде запазена, честта съхранена, с други думи — всичко е добре, щом свършва добре.

— Чудесна идея — каза Веста и измъкна микрофон от бронирания си костюм. — Ей сега ще ми направят един. След секунда-две ще се появи.

— Почакай. Още една малка услуга, моля. Ще помоля в дубликата да бъдат вградени някои функции, които да убедят нашите учени, че не е фалшив. Само едно просто темпорално устройство, което ще се самоунищожи след еднократно действие. Сигурен съм, че това няма да представлява абсолютно никаква трудност за вашите техници.

Отне ми малко повече време да ги убедя, че това е необходимо, но накрая те се съгласиха, макар и неохотно. Вторият времекоп се оказа точен физически дубликат на оригинала. Той се материализира

във въздуха пред нас с примигване. Отред се пресегна и го дръпна. Чу се пукащ звук, той го изтегли надолу и ми го подаде.

— Чудесно — казах аз и го пъхнах под мишницата си. — Тръгваме ли?

Те кимнаха утвърдително и надянаха шлемовете си.

Накарах моите темпорални приятели да изключат стазисното поле от ръката на Флойд, за да мога да го разоръжа, понеже и той като нашия общ противник беше натиснал спусъка. В какъв свят на непрекъснати опасности живеем наистина! Напъхах оръжието му в колана си и кимнах на темпотехниците.

Рефлексите на Флойд обаче бяха страхотни. Той се завъртя и посегна към врата на Отред в секундата, в която бе върнат в движение — и се спря, понеже извиках:

— Приятели, Флойд! Успокой топката, момче. Гадни на вид чудовищни приятели, които ще ни изведат оттук. Ако се огледаш, ще видиш, че всички наши противници са парализирани от нерешителност — и ще останат така, докато си отидем. И гледай да не се спънеш в парчетата убийцобот на излизане. А, Веста, ако обичаш, потупай тази фалшива топка козина с магическата си ръка, за да може да дойде с нас.

— Какво, става по дяволите? — викна Флойд.

— Мисля, че известно обяснение няма да е излишно — обади се и Аида, а Фидо изджавка ожесточено.

— Аз съм „за“ — каза Флойд.

— След малко. Щом излезем оттук. Ще бъдеш ли така любезна да ни изведеш на повърхността?

Обърнах се да благодаря на своите темпорални спасители, но те бяха изчезнали. Не само им липсваше въображение, но нямаха и никакво възпитание. И при изчезването си бяха взели със себе си и времевия стазис. За пръв път чух собствените ни стъпки. Обърнах се с внезапен прилив на ужас, но слава Богу, стазисът все още работеше за врага — доказваше го безмълвната фигура на Командира с насочен пистолет.

— Време е да си ходим — казах. — Защото нямам никаква представа колко дълго ще висят така тия гадняри. Тръгвай!

— Обясни! — изрева Флойд. Не беше в много добро настроение.

— Един момент — изревах и аз и изведнъж се вцепених. Защото се сетих за нещо много страшно. Цялата тази игра с времето — какво ли беше направила с личния ми отровен фатален срок! Посегнах за висящия на гърдите ми череп-компютър, но, разбира се, той беше изчезнал заедно с останалата ми екипировка. Колко ли време беше минало? Дали отровата вече не действаше? Дали щях да умра?...

Изпотих се и се разтреперах. Пуснах на пода дубликата на времекопа и сграбчих пластмасовия пудел.

— Аида, Фидо предава ли?

— Разбира се.

— Кое време сме — искам да кажа, коя дата? Не, отмени тази команда. Свържи се веднага с адмирала. Попитай го колко време ми остава. Кога е крайният срок? Веднага, моля те. И не ми задавай въпроси. Той ще се сети за какво му говориш. Хайде, Аида, бързо!

Времето се проточи ужасно бавно. Флойд сигурно беше усетил отчаянието в гласа ми, защото изобщо не се обади. Секунда, минута — цял субективен век се проточи, докато получа отговора. Аида май беше успяла, и то добре. Защото следващия глас, с който ми заговори Фидо, беше на адмирал Стинго.

— Радвам се да те чуя, Джим...

— Не приказвай. Слушай. Нямам представа кой ден сме. Колко време ми остава до фаталния срок?

— Виж, Джим, на твоето място не бих се тревожил толкова...

— Не си на мое място и ми отговори бързо, или ще те убия бавно при първата възможност. Като споменахме за убийство... — Установих, че не мога да продължа.

— Като ти казах да не се тревожиш, наистина имам нещо предвид. Заплахата от трийсет дневната отрова приключи.

— Ти си получил антидота?

— Не. Но трийсетте дни минаха. Още преди два дни!

— Минали!!! Значи вече съм мъртъв!

Но не бях мъртъв. Мозъкът ми забуксува, изщрака и отново се приведе в движение. Трийсетте дни са минали. Няма антидот. Аз съм жив. Когато успях да проговоря, зъбите ми тракаха.

— Значи трийсет дневната отрова... цялата тази работа е била менте от самото начало, така ли?

— Опасявам се, че е така, и наистина ти поднасям извинения. Но трябва да разбереш, че досега не знаех нищо за това. Само една личност е разполагала с информацията — организаторът на цялата операция.

— Адмирал Бенбоу!

— Съжалявам, но нямам право да ти разкривам информация.

— Няма нужда, тя се разкрива сама. Адвокатът, който ми подаде питието, просто е изпълнявал указание. Адвокатите са готови на всичко, ако им платиш достатъчно. За всичко отговаряше Бенбоу и Бенбоу е измислил тази фалшификация с отровата, за да ме държи изкъсо.

— Може би, Джим, може би. — Гласът му, макар и предаван с посредничеството на едно пластмасово куче, бликаше от неискреност и двусмислие. — Но не можем да направим нищо. Минала работа. Най-добре е да се забрави. Прав ли съм?

Кимнах замислено, после се засмях.

— Прав си, адмирале. Дай наистина просто да забравим цялата тази история. Всичко е добре, щом свършва добре. И утре е ден. Забрави.

„Засега“ — си казах наум, но не произнесох това важно малко допълнение на глас.

— Радвам се, че разбираш, Джим. Значи оставяме лошите чувства настрана.

Пуснах кучето, обърнах се, тупнах весело Флойд по рамото, наведох се и прибрах фалшивия артефакт.

— Успяхме, Флойд, успяхме. Сега, докато вървим, ще ти обясня всичко. Най-подробно. Както виждаш, ние сме свободни и притежаваме този артефакт. Акцията приключи. А сега, води ни, верни ми Фидо, защото ти трябва да си запаметил входно-изходната пътека. Но по-бавно, защото денят наистина си го биваше.

Бях гладен и жаден. Но още по-жаден за... какво? Отмъщение? Не, отмъщението е умряла работа. Но ако не беше мъст, тогава какво?

Просто беше дошъл моментът за едно малко изравняване. За теглене на чертата. В тази мошеническа история с отровата бях хлътнал с двата крака. Тъй че преди да се сложи точка над последното i, преди и последният чужд артефакт да бъде оставен на мира, щях да се погрижа за едно малко въздаване на справедливост.

По моите условия.

27.

— Флойд, ако обичаш, поноси го малко — казах и му подадох фалшивия времекоп. Излизахме от последния осветен тунел и оттук нататък зависехме изцяло от Аида. — Нещо се скапах.

— Не се учудвам. Но и ти трябва да ме разбереш — търпението ми наистина се изчерпи. Така че се потруди здраво и се постарай да изровиш достатъчно енергия, за да ми обясниш какво всъщност стана. Нищо не разбирам. Спомням си много добре, че разсипах убийцобота с този пистолет, който си затъкнал в колана си. Фидо ми го даде. После скочих през вратата и ти казах да залегнеш, за да мога да застрелям Командира и всички, които си търсят белята.

— Точно така, и аз си го спомням.

Фидо излая и сви от тъмния тунел в още по-тъмен такъв. Гласът на Флойд звучеше разтревожено.

— Спомням си, че натиснах спусъка. После изведнъж се оказва, че пистолетът го държиш ти, не аз, а до мен стоят две същества — хора ли, роботи ли — не знам. Примигвам и поглеждам към лабораторията — всички стоят като замръзнали. Нищо не се помръдва, просто нищо. Обръщам се и виждам, че двете метални неща са изчезнали. Така че започвам да чувствам, че мозъкът ми ще се пръсне. Затова ще ти бъда безкрайно благодарен, ако бъдеш така любезен, и то колкото може по-бързо, да ми обясниш какво се случи, по дяволите.

— Де да знаех. И аз видях абсолютно същото като теб. Не знам какво се случи.

— Но ти трябва да знаеш — нали говореше с тях!

— Нима? Не си спомням. Всичко е някак си объркано...

— Джим, недей да се държиш така с мен. Не може да не си спомняш! А за какво крещеше на адмирала? Нещо за отрова и за друг адмирал.

— Виж, на това мога лесно да ти отговоря. Известни индивиди ме изнудиха да се включа в тази операция, като ме излъгаха, че съм отровен и че ми остават трийсет дни живот, ако не получа

противоотровата. Оказа се, че отрова не е имало — следователно и антидот. Тъй че през цялото време, докато щъкахме насам-натам, си мислех за противоотровата и броях дните до момента, в който ще опъна петалата и ще гушна босилека.

— Трябва да е било доста тежко — каза той.

— Прав си. Освен това съм крайно уморен, така че, ако обичаш, нека поотложим малко този разговор. За известно време бих искал да се съсредоточа върху преместването на единия си крак пред другия.

Независимо дали му харесваше, Флойд засега трябваше да се задоволи с толкова. Защото ми беше нужно известно време на дълбок размисъл — аз пък трябваше да измисля някаква приемлива версия и за него, и за останалия народ. Залитах от умора и бях безкрайно благодарен, че по пътя си из тунелите не срещяхме противник. А когато Фидо активира спасителния люк и видяхме синьото небе, въздъхнах с облекчение. Върнах пистолета на Флойд и използвах последните си остатъци от сила, за да изпъля на повърхността. Отпуснах се със стон и се облегнах на полпетоновото дърво.

— Ето ти пистолета, Флойд — казах. — Сега, ако обичаш, подай ми древния артефакт. Аида, идва ли някакъв транспорт насам?

— Би трябвало. Изпратих данни за местонахождението ви веднага щом излязохте на повърхността и можех да изчисля триангулацията. Помощта идва.

Наистина беше така, защото в небето бързо се разрасна едно черно петно и се преобрази в катера „Безпощадни“, който кацна с разтърсващ тътен. Веднага познах този стил на летене и затова изобщо не се изненадах, когато през отворената врата се изниза капитан Тремърн.

— Моите поздравления — каза той и протегна ръка. — Ти успя, Джим.

— Благодаря — отвърнах и си подадох ръката за едно яко здрависване. — Но недей да си мислиш, че беше много лесно.

— Никога! Че нали бях с вас. Мога ли да те освободя от това нещо?

— Не! — извиках аз и сам се сепнах от ясно доловимата нотка на истерия, дори на начални форми на лудост, която долових в гласа си. — Ще го връча официално, заедно с подробно обяснение на неговата същност, по време на срещата.

— Каква среща?

— Срещата, която ти сега ще организираш в Пентагона. Искам всички Стоманени плъхове да се съберат там. Последно събиране, така да се каже. Мадонет върна ли се вече в своя офис-затвор?

— Още не. Каза, че нямало да напусне планетата, докато не се върнете.

— Вярност до края! Браво. Сега чуй: освен всички Плъхове бих искал да видя там още няколко приятели.

— Приятели? — Той ме изгледа смаян. — Кои?

— Ами оня мачовски дебел главорез Свиняра например. Краля на мачовците. Освен това можеш да поканиш Железния Джон, както и неговата противоположност, Мата. Самият ти също можеш да се чувстваш поканен. Ще се заформи много интересна сбирка.

— Интересна да! Но невъзможна. На никого от изгнаниците на тази планета не е разрешено да посещават Пентагона.

— Така ли? Че кой ми каза, че се канел да оправи нещата на Лиокуае? Не беше ли ти?

— Да, но...

— Точно сега е моментът, капитане. Защото на тази среща аз не само ще приключа с този чужд артефакт и ще разкрия неговата тайна, но освен това ще кажа пред всички как точно ще приключи ситуацията тук.

— Как?

— Поканен си на срещата. Там ще разбереш.

— Няма да е лесно да се уреди.

— Напротив, много ще е лесно! — Посочих Флойд. — Попитай него за странните неща, които ни сполетяха, докато бяхме долу при сървайвалистите. Адмирал Стинго ще потвърди неговия доклад. На тази планета има много повече за чистене, отколкото изобщо си си представял. Събери си аргументите, поговори с началниците, изобщо погрижи се. — Подадох му артефактния артефакт. — И недей да ме будиш, преди да си уредил всичко.

Качих се уморен в катера, избутах облегалките на последния ред седалки, изпънах се и тутакси заспах.

Следващото нещо, което осъзнах, беше, че Флойд разтърсва ръката ми.

— Вече сме в Пентагона. Закуси и се преоблечи. Всички са готови и те чакат.

Къпах се дълго. Изобщо не бързах. Те бяха организирали срещата — според моите условия — просто защото нямаха друг избор. Ако можеха, щяха просто да ми кажат да си гледам работата. Но лабораторните техници нямаше да открият нищо при изследването на артефакта. Флойд щеше да им разкаже една объркана история за онова, което се беше случило, когато бе скочил с извадено оръжие. Много объркваща. И най-накрая щяха да се принудят да стигнат до неохотното заключение, че единственият начин изобщо да разберат какво се е случило в подземната лаборатория, е аз да им го обясня. След което да постъпят с мен както си знаят.

— Добре, Джим — казах на усмихнатата си гладка физиономия в огледалото, докато си сресвах косата. — Да им дадем това, което искат.

Флойд пое ролята на мой водач и измарширувахме по коридорите до конферентната зала.

— Здравсти, приятели! — усмихнах се на не особено приятелските физиономии.

Единствено Мадонет отвърна на усмивката ми и ми махна с нежната си ръчица. Адмирал Стинго се беше стегнал, Тремърн беше некомуникативен и гледаше мрачно, но ми намигна, когато хвърлих поглед към него. Мата ме гледаше студено. Железния Джон и Свиняра бяха оковани към столовете си, иначе щяха тутакси да ме убият. Засега можаха само да ме гледат кръвнишки с убийствен блясък в очите. С голямо удоволствие забелязах, че косматият ми червен приятел е с обинтован череп и едната му ръка е гипсирана. Древният артефакт бе поставен на масата. Приблжих се и седнах на ръба до него.

— Кажи ни за този уред — каза адмирал Стинго с разумен и приятелски тон.

— Все още не, адмирале. Доколкото разбирам, вашите техници не са могли да открият нищо.

— Казаха, че е на над един милион години. Това е всичко.

— Далеч не е само това. Но най-напред няколко встъпителни думи. Приятелят с подутините и червената козина е Железния Джон. Водач на един култ, който трябва да премахнете. Бихте могли да го

откарате за лечение в някое учреждение за криминално проявени луди. Заедно с дебелака до него. Поисках да бъдат доведени тук, за да видите до какво е довела вашата политика на добронамерена немарливост човешките същества на този боклукчийски свят.

Усмигнах се и изчаках ругатните и плюенето да секнат, след което кимнах любезно на двамата вредни типове и продължих:

— Има ли сред вас някой, който би желал да живее в обществата, в които по принуда сте вкарали безпомощното население на Лиокуокае? Очевидно не. Затова още сега трябва да се създаде комитет. Да се разработят планове за освобождаване на жените и децата от тяхното иго. Ще разберете, че Мата би могла да ви даде полезни съвети по този въпрос. Мисля, че ще трябва да се проведат индивидуални разговори с представителите на мъжкия пол на планетата. Сигурен съм, че мнозина от тях харесват своя свят такъв, какъвто е. Те могат да си го запазят. Останалите заслужават нещо по-добро. Но всичко това е въпрос на бъдещето. Нека сега се обърнем към миналото. Сигурен съм, че на останалите от моя екип ще им бъде мъчно за разпадането на групата „Стоманени плъхове“. Изсвирихме последното парче, изпяхме последната си песен. И за аматьори се справихме доста добре. Един младеж престъпник, един адмирал, един експерт по ръкопашен бой и една — всъщност каква си ти, Мадонет? И недей да объркваш и двама ни, като ми говориш пак за измислената си кабинетна служба. Това не е в твоя стил. Всички останали свалиха картите — тъй че кажи за себе си.

Тя се изправи, намуси се малко, после се усмигна.

— Заслужаваш да узнаеш истината, Джим. Аз наистина имам кабинет. Но той е в Галаксия Университато, където преподавам във факултета по археология. Университетът вложи в тази операция толкова много пари, че ръководството му настоя да имаме свой представител.

— Радвам се, че този представител беше ти, професоре. Беше истинско удоволствие да работя с теб. — Хвърлих ѝ една въздушна целувка, тя я хвана във въздуха и ми я върна.

— Не знаех за това! — каза адмирал Стинго. Беше повече от стъписан. — Започвам да разбирам, че в тази така наречена операция по намиране на чужд артефакт е имало нива на секретност и двойственост, за които, изглежда, никой не е и подозирал. Колкото

повече научавам, толкова повече вони. И толкова повече изглежда, че всичко това носи отпечатъка на Вонящия Бенбоу.

— Този прякор е засекретен и ще бъде изтрит от досиетата! — изрева откъм внезапно отворилата се врата един отвратително познат ми глас. — Смешките и игрите свършиха. Седни, ди Гриз. Сега аз поемам командването.

— По-добре не можеше и да бъде! — Извърнах се, преизпълнен с любезност, за да погледна в лице вечно намръщената физиономия на адмирал Бенбоу. — Толкова е хубаво, че просто не може да бъде вярно. Ето ви го самия отровител, лично.

— Млък! Това е заповед.

Стинго беше смаян.

— Бенбоу, кучи сине — защо си прескачал през главата ми с този проект? Има ли още нещо, което не съм знаел?

— Доста неща. Но твоята потребност да ги научиш е доста под нивото на информация, която ти се полага по ранг. Тъй че като този мошеник, млъкни и ти.

— Стига заповеди, Бенбоу — намесих се аз. Неохотно, защото за мен няма по-голямо удоволствие от това да слушам лафовете, които си разменят двама адмирали. Но беше време за работа, не за забавления. — А сега кажи истината, просто за разнообразие. Твоя беше идеята да ми се даде фалшивата трийсетдневна отрова, нали?

— Разбира се. Знам как да се оправям с престъпници. Никакво доверие, само страх. И пълен контрол. — Гущерските му устни се свиха в смразяваща усмивка. — Сега ще ти покажа как действа този принцип.

Той щракна с пръсти и в стаята нахлу един адютант с познат пакет в ръцете. Бенбоу го взе и змийската му усмивка се разшири.

— Не си мислел сериозно, че ще те оставя да се измъкнеш с това, нали?

Беше пакетът с трите милиона кредита, който бях изпратил по пощата на професор Ван Дайвер на съхранение. Хонорарът ми за това, че бях рискувал живота си, честно спечелени пари. Сега в ръцете на врага. Не само че не се притесних, а страшно се зарадвах.

— Колко мило от твоя страна, адмирале — изкисках се аз. — Кръгът е пълен, пръстенът се затвори. Пиесата свърши. Чуждият артефакт е намерен. Последната песен е изпята. Благодаря, благодаря.

— Смей се, смей се, ди Гриз. Ей сега ще ти се стъжни. Макар че няма да бъдеш екзекутиран за грабежа на Монетарницата, ще влезеш заслужено в затвора за това престъпление. А този хонорар, който измъкна от университета, ще бъде върнат. Заедно с артефакта.

— А, най-после се сети и за него. Не искаш ли да разбереш какво представлява той, какво прави?

— Не. Не е мой проблем. Нека университетът си блъска главата с него. Всичко това свърши и животът ще продължи да си тече, както досега.

— Включително и животът на тази окаяна планета?

— Разбира се. Няма да позволим на разни добряци да се месят в здравата администрация на закона.

— Адмирале, аз наистина ви се възхищавам — казах, изправих се и се обърнах към напрегнатата публика. — Чу ли това, Железни Джон? Можеш да се върнеш на старата си работа на дъното на онова благо веднага щом кокалите ти се излекуват. Свиняр, можеш да продължиш с убийствата и с всичките си свинярщини. Властта на закона и правосъдието ще бъде възстановена — според правилата на адмирал Бенбоу.

— Арестувайте този човек — заповяда Бенбоу и отнякъде се появиха двама въоръжени гвардейци и тръгнаха към мен.

— Ще си изляза тихо — казах. Обърнах се и докоснах чуждия артефакт така, както ми бяха обяснили. — Но ще изляза сам.

Стана толкова тихо, че карфица да падне, ще се чуе. Но карфица не можеше да падне.

Нищо не можеше да се движи. Нищо не се движеше. Нямаше да се движи доста дълго време.

Освен мен, разбира се. Понесох се, подсвирквайки си весело „Нищо не е прекалено лошо за врага“, и си взех от адмирала спечеленото с труд възнаграждение. Усмихнах се сърдечно срещу опуленото му замръзнало лице. Което щеше да си остане опулено доста дълго. Обърнах се и махнах с ръка на скованата като скулптурна група публика.

— Най-добрите от вас работиха със Стоманените плъхове. Благодаря ви, приятели. Благодаря и на теб, капитан Тремърн. Всъщност защо само ти благодаря? Защо не ми помогнеш малко?

Приблжих се и го докоснах по ръката, за да го освободя от стазисно-съпротивителното поле.

— За какво да ти помогна? — Той огледа неподвижната сцена. — Какво става тук?

— Каквото виждаш. Няма пострадали, но никой от тях няма да се движи за известно време. Темпорален стазис.

— Това ли се е случило с Флойд?

— Точно това.

— А по-подробно?

— Пътешественици във времето. Чуждият артефакт изобщо не е чужд, а човешка конструкция от далечното бъдеще, изпратена назад и загубена във времето. Обещах на пътешествениците във времето да не казвам на никого. Правя това единствено изключение за теб, защото имам нужда от твоята помощ.

— Каква помощ?

— Да изведеш двама ни оттук, за да можем да се заловим с разчистването на тази воняща планета. Както видя, адмирал Бенбоу току-що пристигна, което означава, че в момента на орбита около планетата има междузвезден кръстосвач. Двамата с теб ще вземем някакъв транспорт и ще отидем там. Като стигнем, ще използваш своя ранг и лукавството си, за да ни вземат на борда и да се махнем подалеко от Лиокукае. А щом се върнем в цивилизацията, ще вдигнем голям шум за злините, които се вършат на тази планета. Ще се развихри скандал и ще се търкалят глави.

— Моята ще бъде първата. Плюс военен съд, вероятно разжалване и сигурен доживотен затвор.

— Няма да е чак толкова лошо. Ако успеем да привлечем силите на светлината на наша страна, силите на мрака няма да могат и с пръст да те докоснат.

— Това ще отнеме време...

— Капитане, ето от това нещо разполагаме с изобилие! С цели шест месеца. Точно толкова ще продължи този стазис. Те няма да разберат, няма да усетят, че е минала дори и една секунда. Но, охо, ще се смаят, и още как, когато разберат колко са се променили нещата, докато са се правели на статуи! Когато напусна тази стая, стазисът ще се самохерметизира и ще стане непроницаем и непропусклив. Докато

се вдигне, кампанията за реформи вече ще е успяла и затворническото предназначение на тази планета ще бъде само един лош спомен.

— А аз ще бъда разжалван, изхвърлен от работа и лишен от пенсия.

— Но много човешки същества, които иначе биха останали да живеят в мизерия или дори биха измрели, ще бъдат живи и щастливи. Освен това армията не е най-подходящото място за един възрастен човек. Пък и с един милион кредита в банковата сметка ще можеш да си наемеш адвокати, да си живееш добре и да забравиш миналото.

— Какъв милион?

— Подкупът, който ще преведа на посочена от тебе сметка, в случай че се съгласиш да направиш всичко това.

Той размаха юмрук.

— Ти си мошеник, ди Гриз! Наистина ли мислиш, че мога да се принизя до твоето криминално и мошеническо ниво?

— Не. Но можеш да станеш главният администратор на фондация „Спасете Лиокукае“, създадена от някой анонимен благодетел.

Той се навъси и отвори уста да протестира. Спря се. После избухна в смях.

— Джим, ти наистина си голяма работа! Какво пък, по дяволите — защо да не го направя? Но по моите условия, разбрано?

— Разбрано. Само ми кажи къде да преведа чека.

— За това има време. Сега дай да ти намерим униформа, а аз да фалшифицирам няколко заповеди. Имам чувството, че започва да ми харесва да съм цивилен.

— Ще ти хареса, сигурен съм. Тръгваме ли?

Тръгнахме. Марширувахме в крак, по най-военен начин. Марширувахме към бъдещето, към едно по-добро и по-светло бъдеще.

Блусът беше изпят. Страницата бе обърната, главата — приключила. Тремърн щеше да свърши добра работа и да оправи този прогнил свят. Аз щях да се чувствам не по-зле, след като отново се вмъкнех в пролуките на обществото.

След шест месеца щях да съм далеч от Лиокукае, следите щяха да са заличени, банковата ми сметка щеше да е пълна, животът — още по-интересен. И Стоманения плъх щеше да подготвя новия си удар!

Издание:

Хари Харисън. Стоманеният плъх си свирка блус

ИК „Бард“, 1998

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.